

FAITHFUL MEN · ISANG AKLATAN NG MGA KLASIKONG
KRISTIYANO

Mga Alaala Mula sa Limampung Taon ng Paglilingkod

Random Reminiscences from Fifty Years of Ministry

H. A. Ironside

Isinalin sa Tagalog mula sa orihinal na Ingles

Faithful Men

PlymouthBrethren.org · KEE Philippine Missions

Orihinal na pamagat sa Ingles: *Random Reminiscences from Fifty Years of Ministry*, ni H. A. Ironside.

Orihinal na edisyon: Loizeaux Bros., Bible Truth Depot, New York, 1939.

Salin sa Tagalog, 2026. Ang mga sipi mula sa Kasulatan ay isinalin mula sa edisyong Ingles ng aklat na ito; ang mga talata ay maaaring basahin sa Ang Dating Biblia.

Faithful Men, mula sa PlymouthBrethren.org at KEE Philippine Missions. Libreng basahin at ibahagi; huwag ipagbili.

“Ang mga bagay na iyong narinig sa akin sa harap ng maraming saksi, ay ipagkatiwala mo sa mga taong tapat, na makapagtuturo naman sa iba.” (2 Timoteo 2:2)

Paunang Salita

Dahil sa taimtim na pakiusap ng mahal kong kaibigan na si Dr. E. Schuyler English, na noon ay Managing Editor ng babasahing pang-Kasulatan na “REVELATION,” isinulat ko ang karamihan sa mga sanaysay na bumubuo ngayon sa aklat na ito. Ang mga ito ay “inilathala nang sunud-sunod sa nabanggit na magasin. May ilang karagdagang pahina rin na isinama rito na lumabas sa ibang lugar, at may ilan namang bago.

Sinasabi sa atin ni Solomon na kung paanong “Ang bakal ay nagpapatalas ng bakal, gayon ang tao ay nagpapatalas ng mukha ng kanyang kaibigan” (Kawikaan 27:17). Muli naming inilalathala ngayon ang mga kuwentong ito sa ganitong anyo, sa pag-asang ang mga kuwento ng mapagbiyayang pakikitungo ng Diyos sa isa sa pinakamaliit sa Kanyang mga lingkod ay makatulong na “magpatalas” sa espirituwal na karanasan ng iba.

H. A. Ironside.

Chicago. 1939.

Ang Lalaking Nagmura sa Kalbaryo

Lagi kong ipinagpapasalamat nang lubos sa Diyos na binigyan Niya ako ng ilang napakagagandang karanasan sa pagkaligtas ng mga kaluluwa noong mga unang araw ko bilang manggagawa para kay Cristo.

Labinlimang taong gulang pa lamang akong binatilyo nang umalis ako sa aming tahanan para maging opisyal ng Salvation Army, at sa edad na labing-anim ay hinirang akong Lieutenant. Naglingkod ako sa tungkuling ito sa lungsod ng San Bernardino, California. Noong panahong iyon, dinadagsa ng maraming tao ang aming mga pulong dahil sa maraming kahanga-hangang pagbabalik-loob na nangyari ilang sandali bago kami ipinadala roon ni Captain R—, at gayundin pagdating namin.

Mga dalawang linggo ko nang napapansin ang isang guwapong binatang blond na laging nakaupo sa iisang upuan, mga kalagitnaan ng bulwagan, sa gawing kaliwa mula sa plataporma. Para sa akin, nakikinig siya nang buong taimtim—kaya hindi ko maalís sa isip ko ang kanyang mukha, at tiyak kong may ginagawa ang Diyos sa kanyang puso. Ilang beses kong sinubukang kausapin siya bago siya makarating sa pintuan sa harap, pero parang ayaw niyang makipag-usap kaninuman, at pagkasabing-pagkasabi ng huling basbas ay agad-agad siyang umaalis.

Mahigit dalawang linggo nang ganito nang isang gabi ay dumating siya nang mas huli kaysa dati. Puspusan na ang pulong at puno na ang lahat ng upuan maliban sa dalawa, at nasa pinakaharap pa ng bulwagan ang mga iyon. Nag-aalangan siyang lumakad sa pasilyo, palinga-linga sa kanan at kaliwa

para maghanap ng mauupuan, at sa wakas ay umupo sa isa sa dalawang bakanteng silya. Nakaupo siya roon na hawak ang kanyang sombrero, na para bang isdang inahon sa tubig, at halatang hindi mapakali dahil napakalapit niya sa mga nagsasalita.

Sabi ko sa sarili, “O, binata, huli na kita ngayong gabi,” sapagkat alam kong kung hindi siya aalis bago ang huling basbas, hindi siya makalalabas pagkatapos bago ko siya maabutan.

At iyon nga ang nangyari. Pagkatapos na pagkatapos ng pulong, tumalikod siya para umalis, pero puno ng tao ang pasilyo. Kaya humakbang ako sa ibabaw ng upuan ng mga nagsisisi at tinanong siya kung ayos lang sa kanya na umupo muna sandali para makapag-usap kami. Mukhang ayaw niya, pero magalang siya kaya sinabi niyang ayos lang. Kaya pinaniwalaan ko ang sinabi niya kaysa sa itsura ng mukha niya.

Ganito halos ang naging usapan namin, sa abot ng natatandaan ko ngayon.

“Ilang gabi na kitang napapansin dito, at matagal ko nang gustong kausapin ka. Puwede ko bang itanong kung ikaw ay isang Cristiano?”

Habang sinisikap niyang sumagot, nakita kong nahihirapan siyang magsalita; ang totoo, halatang-halata ang kanyang pagkautal at kitang-kita na kinakabahan siya. Sumagot siya, “Hindi, tiyak na hindi!”

“Gusto mo bang maging Cristiano?”

“Naku, mahirap sagutin ang tanong na iyan. Hindi ko masabi.”

“Kung gayon, ano ba talaga ang tingin mo sa Kristiyanismo?”

“Gusto mo akong lagyan ng tatak, ano?” pag-iwas niya. “Kung ganoon, medyo mahirap sabihin kung ano ang paninindigan ko. Kung tinanong mo ako ilang linggo na ang nakaraan, sasabihin ko sa iyong ateista ako. Pero ngayong gabi, kung kailangan mo talaga akong tatakan, kailangan mo akong tawaging agnostiko!”

“Aba, may pag-unlad ka naman pala. Mas malaki ang paggalang ko sa taong nagsasabing ‘Hindi ko alam,’ kaysa sa taong kayang tumingin sa kahanga-hangang nilikhang ito at sadyang sabihing walang Diyos! Puwede ko bang itanong kung ano ang nagpabago ng isip mo?”

Ikinuwento niya na lumaki siya sa isang tahanang napakaedukado pero walang pananampalataya; ang kanyang mga magulang sa Inglatera ay parehong hindi mananampalataya at nilalait at itinatakwil ang Biblia bilang pahayag mula sa Diyos. Nagtapos siya sa Cambridge University, at doon at pagkatapos noon ay sumama siya sa mga grupo ng mga ateista. Pero kamakailan ay labis siyang namangha sa malaking pagbabago sa isang lalaking kilalang-kilala niya, na nagpahayag na naligtas ilang panahon na ang nakalipas. Lasenggo at sugarol ang lalaking ito noon, at kilala ng lahat sa lungsod. Kamangha-mangha ang pagbabago sa kanyang buhay, at napansin ito ng lahat ng nakakasalamuha niya.

“May isang bagay roon,” patuloy ng binata, “na hindi kayang ipaliwanag ng aking pilosopiya. Hindi ako maniniwala kailanman na ganoon kalaking pagbabago ay mangyayari sa isang tao nang ganoon kabilis. Alam kong hindi iyon dahil sa lakas ng loob, sapagkat paulit-ulit nang sinubukan ng lalaking iyon na palayain ang sarili sa bisyo ng alak. Pero nang maging tinatawag ninyong Cristiano siya, napalaya siya agad-agad! Pinag-isip ako nito, kaya dumadalo ako sa inyong mga pulong,

at ang mga narinig at nakita ko ay nakakumbinsi sa akin na tiyak na may kapangyarihang higit sa natural na kumikilos dito. Kaya ngayon, agnostiko na ang tawag ko sa sarili ko, hindi na ateista.”

“Nabasa mo na ba ang Biblia?” tanong ko.

“Ngayon-ngayon lang. Napakaraming aklat na ang nabasa ko laban sa Biblia, pero hindi ako nag-abalang basahin ang Biblia mismo hanggang sa magsimulang gumulo sa isip ko ang mga bagay na ito. Bumili ako ng isang kopya ng Kasulatan sa isang tindahan ng segunda-manong aklat sa halagang dalawampu’t limang sentimo, at binabasa ko ito gabi-gabi pag-uwi ko galing sa pulong, pero ewan ko ba, hindi ko ito maintindihan.”

“Nabasa mo na ba ang kuwento ng ating Panginoong Jesu-Cristo?”

“Ang ibig mong sabihin ay ang mga Ebanghelyo. Oo, nabasa ko na, pero sa totoo lang, napakatagal ko nang pinagtatawanan ang buong kuwento ng Kanyang himalang pagsilang, ng Kanyang muling pagkabuhay, at ng iba pang mga bagay, kaya napakahirap para sa akin na seryosohin ito. Nitong mga nakaraang gabi, binabasa ko ang aklat ni Isaias sa Lumang Tipan. Naku, ang galing magsalita ng taong iyon! Matagal na akong humahanga sa mahusay na pagtatalumpati, at napapatulala ako sa tunay na husay sa pananalita. Pero wala pa akong nabasang mas magaling kaysa sa mga talumpati ng matandang propetang iyon! Naisip ko kagabi na kung puwede lang akong maging Cristiano sa pamamagitan ng paniniwala kay Isaias, at hindi ko na kailangang paniwalaan ang Bagong Tipan, handa akong magbago agad.”

Binuksan ko ang aking Biblia at sinabi, “Babasahin ko sa iyo ang isang bahagi mula sa aklat ni propeta Isaias. Tungkol ito sa isang lalaking hindi binanggit ang pangalan, at pagkatapos kong basahin, gusto kong sabihin mo sa akin kung sino ang tinutukoy nito.”

“Naku,” sagot niya, “imposible iyan! Hindi ako ganoon kapamilyar sa Biblia para magawa iyan.”

“Sa palagay ko, hindi ka mahihirapan! Hayaan mo lang na basahin ko ito sa iyo.”

Kaya binasa ko ang buong ikalimampu’t tatlong kabanata. Isinusulat ko ito rito dahil baka ang ilang mambabasa ay hindi rin pamilyar dito, tulad ng binatang iyon, at gusto kong mabasa ninyo mismo ang mahahalagang salita nito:

“Sino ang naniwala sa aming balita? at kanino nahayag ang bisig ng Panginoon? Sapagkat siya’y tutubo sa harap Niya na gaya ng sariwang pananim, at gaya ng ugat sa tuyong lupa: Siya’y walang anyo ni kagandahan man; at nang ating makita Siya, walang kagandahan na ating ninasa sa Kanya. Siya’y hinamak at itinakuwil ng mga tao; Taong nagdurusa at bihasa sa sakit: at gaya ng isang pinagkukublihan ng mukha ng mga tao, Siya’y hinamak, at hindi natin Siya pinahalagahan. Tunay na dinala Niya ang ating mga sakit, at pinasan ang ating mga kapanglawan: gayon man ay ating pinalagay Siya na hinampas, sinaktan ng Diyos, at dinalamhati. Ngunit Siya’y nasugatan dahil sa ating mga pagsalangsang, Siya’y nabugbog dahil sa ating mga kasamaan: ang parusang nagdulot sa atin ng kapayapaan ay nasa Kanya; at sa pamamagitan ng Kanyang mga latay ay nagsigaling tayo. Tayong lahat na gaya ng mga tupa ay nangaligaw; tayo’y lumihis bawat isa sa kanyang sariling daan; at ipinasan sa Kanya ng Panginoon ang kasamaan

nating lahat. Siya'y pinighati, gayon ma'y nagpakumbaba Siya at hindi binuksan ang Kanyang bibig: gaya ng kordero na dinadala sa patayan, at gaya ng tupa na tahimik sa harap ng mga manggugupit sa kanya, gayon ma'y hindi Niya binuksan ang Kanyang bibig. Sa pamamagitan ng pang-aapi at ng paghatol ay inalis Siya; at sino sa Kanyang salinlahi ang nag-isip? sapagkat Siya'y nahiwalay sa lupain ng buhay: dahil sa pagsalangsang ng aking bayan ay sinaktan Siya. At ginawa nila ang Kanyang libingan na kasama ng masasama, at kasama ng mayaman sa Kanyang kamatayan; bagaman hindi Siya gumawa ng karahasan, ni nagkaroon man ng anumang daya sa Kanyang bibig. Gayon ma'y kinalugdan ng Panginoon na Siya'y bugbugin; inilagay Niya Siya sa pagdaramdam: kapag Iyong gagawin ang Kanyang kaluluwa na handog dahil sa kasalanan, makikita Niya ang Kanyang binhi, pahahabain Niya ang Kanyang mga araw, at ang kaluguran ng Panginoon ay uunlad sa Kanyang kamay. Makikita Niya ang bunga ng paghihirap ng Kanyang kaluluwa, at masisiyahan: sa pamamagitan ng Kanyang kaalaman ay aariing-ganap ng Aking matuwid na Lingkod ang marami; at dadalhin Niya ang kanilang mga kasamaan. Kaya't hahatian Ko Siya ng bahagi na kasama ng dakila, at Kanyang hahatiin ang samsam na kasama ng malakas; sapagkat ibinuhos Niya ang Kanyang kaluluwa hanggang sa kamatayan: at Siya'y ibinilang na kasama ng mga mananalangsang: gayon ma'y dinala Niya ang kasalanan ng marami, at namagitan para sa mga mananalangsang."

Pagkatapos kong basahin, sinabi ko sa binata, "Ngayon, sino ang tinutukoy ni Isaias?"

Sabik niyang sinabi, "Hayaan po ninyong basahin ko ito mismo, ginoo!

Iniabot ko sa kanya ang Biblia, at maingat ko siyang pinagmasdan habang nagbabasa siya. Ilang beses kong napansin na palihim niyang pinupunasan ang kanyang luha. Tahimik siya nang ilang sandali matapos tumigil sa paggalaw ang kanyang mga labi. Pagkatapos, iniabot niya sa akin muli ang Aklat at sinabi, “Aaminin ko, mukhang si Jesus nga ito!”

“Hindi ba, hindi mahirap makilala ang larawang iyan? Ngayon, bibigyan kita ng isang matigas na tanong na dapat lutasin ng mga mapag-alinlangan! Ang paglalarawang iyan sa buhay at kamatayan ng ating Panginoong Jesu-Cristo, pati ang pahiwatig ng Kanyang muling pagkabuhay, ay isinulat mga pitong daang taon bago isinilang ang ating Tagapagligtas sa Bethlehem. Paano mo iyan maipapaliwanag?”

“Mapapatunayan mo ba iyan? Paano mo nalaman na ganoon na katagal nang isinulat iyan?”

“Siyempre, tinatanggap ko lang ang tala na nabuhay si Isaias noong ikawalong siglo bago si Cristo. Pero kung itinatakwil mo ang patotoo ng Kasulatan, hindi ko iyan mapapatunayan. Ngunit may isa pang bagay kaugnay nito na mapapatunayan ng sinumang gustong magsiyasat. Ang Kasulatang iyan ay isinalin mula sa Hebreo tungo sa Griego, at inilagay sa aklatan ni Ptolemy Philadelphus sa Alexandria, Egypt, mga 230 taon bago isinilang si Cristo. Tiyak na ilang taon na itong nasa wikang Hebreo bago ito naisalin sa Griego, at kasinlaking himala ang magkaroon nito sa Griego mahigit dalawang siglo bago isinilang ang Panginoong Jesus, gaya ng pagsulat nito sa Hebreo pitong siglo bago Siya isinilang. Paano malalaman ni Isaias ang mga bagay na ito kung hindi sa pamamagitan ng kinasihan ng Diyos?”

Tinitigan niya ako nang isa o dalawang sandali, at pagkatapos, nang walang imik, tumayo siya at nagmamadaling lumabas ng bulwagan. Nagtaka ako kung bakit, at nalaman ko pagkatapos na ayaw niyang makita ko na dinaig siya ng damdamin at hindi niya mapigilan ang kanyang luha.

Pumunta ako sa aking silid para ipanalangin siya. Kinabukasan ng gabi, hinanap ko siya, pero hindi siya dumating. Ganoon din sa ikalawang gabi, at sa ikatlo—pero naku, sa ikaapat na gabi ay dumating siya pagkasimula pa lang ng pulong. Pagsilip niya sa pintuan, nagtama ang aming mga mata. May kung ano sa kanyang mukha na nagsabi sa akin na may malaking pagbabagong nangyari. Matapang siyang lumakad sa pasilyo, umupo sa harapan, sumabay sa pag-awit, at nang bigyan ng pagkakataon ang mga gustong magbigay ng patotoo, agad siyang tumayo.

Saglit akong kinabahan sa pagtatangka niyang magsalita, dahil naisip kong baka malito siya dahil sa kanyang pagkautal, o baka pagtawanan pa siya. Pero bagaman nahirapan siya sa una o ikalawang salita, nawala agad ang kanyang pagkautal, at tuloy-tuloy siyang nagsalita sa matatag at malinaw na tinig.

Hindi ko na maulit ang eksaktong mga salita niya, pero hindi ko malilimutan kailanman ang diwa ng kanyang patotoo.

Ganito ang halos sinabi niya:

“Mahal kong mga kaibigan, gusto kong sabihin sa inyo ngayong gabi na pagkatapos ng maraming taon ng kawalang-pananampalataya at di-paniniwala, ipinahayag sa akin ng Diyos si Jesu-Cristo bilang aking Tagapagligtas sa pamamagitan ng ikalimampu’t tatlong kabanata ng aklat ni propeta Isaias, na paulit-ulit kong binasa nitong mga nakaraang araw at gabi. Dumaan ako sa matinding pagkabagabag dahil sa aking mga

kasalanan. Pakiramdam ko, napakalaki ng aking kasalanan para patawarin pa ako ng Diyos, pero ngayong gabi, tiyak ako na pinatawad na Niya ang lahat ng aking kasalanan dahil sa ginawa ni Jesu-Cristo.

“May isang pagtatapat na pakiramdam ko ay dapat kong gawin sa harap ng publiko. Nagtapos ako sa Cambridge University sa Inglatera bilang civil engineer, at isa ako sa unang grupong ipinadala para sukatin ang ruta ng riles mula Jaffa hanggang Jerusalem, sa lupain ng Palestina. Hindi ko masabi sa inyo kung gaano kakaiba ang naging epekto sa akin ng lahat ng nakita ko sa lupaing iyon. Parang ang mismong mga bato ng Palestina ay bumabangon laban sa aking di-paniniwala, at nagpapahayag na totoo ang Biblia. Pero sinabi ko sa sarili ko na pamahiin lang ang lahat ng ito, at ayaw kong maniwala.

“Isang araw, isinama kami ng isang gabay sa labas ng Damascus Gate, sa lugar na kilala bilang ‘Gordon’s Calvary,’ ang lugar na inakala ni General Gordon na siyang tunay na pinangyarihan ng pagpapako sa krus. Habang nakatayo kami sa tuktok ng burol na iyon na hugis-bungo, tumama sa akin nang malakas na doon nagsimula ang Kristiyanismo, na itinuturing kong isang malaking kahibangan. Sumiklab ang galit ko, at bumulalas ako ng di-mapigilang pagmumura at paglapastangan, kaya pati ang mga kasama kong walang Diyos ay natakot at tumakbo palayo sa lugar na iyon. Sinabi nila sa akin pagkatapos na akala nila ay tatamaan ako ng kidlat mula sa langit at mamamatay dahil sa pagmumura ko sa banal na lugar na iyon.

“Pero naku, mga kaibigan ko, nabuhay ako para matutunan nitong mga nakaraang gabi na ang Isa na minura ko sa burol ng Kalbaryo ay nasugatan dahil sa aking mga pagsalangsang, nabugbog dahil sa aking mga kasamaan; ang parusang

nagdulot sa akin ng kapayapaan ay nasa Kanya, at sa pamamagitan ng Kanyang mga latay ay gumaling ako!”

Hindi na siya nakapagsalita pa, sapagkat dinaig siya ng kanyang damdamin, at habang siya’y napaupo, napuno ng kagalakan ang aming mga puso, at inawit namin ang luma at pamilyar na awiting iyon:

“Doon nagsimula ang Kristiyanismo, na itinuturing kong isang kahibangan.”

“Binabali Niya ang kapangyarihan ng kasalanang pinawi na,

*Pinalalaya Niya ang bilanggo;
Ang Kanyang dugo'y kayang linisin ang pinakamarumi—
Ang Kanyang dugo'y sapat para sa akin!"*

May napakagandang tinig na bass ang binatang iyon, at hindi nagtagal ay naging kagalakan na niya ang tumulong sa aming awitin ang Ebanghelyo para sa iba. Parang nakikita ko pa siya hanggang ngayon, umaawit ng ilan sa mga dakilang lumang himno ng Iglesia sa malalim at buong tinig na iyon na punong-puno ng paninindigan. Hindi na siya nagtagal sa lupa pagkatapos noon, sapagkat sa loob ng isang taon ay tinawag na siya para makasama magpakailanman ang Panginoon na tumubos sa kanya sa pamamagitan ng Kanyang mahalagang dugo.

Natutuwa akong muling ikuwento ang kanyang kuwento, sa pag-asang gamitin ito ng Diyos para magsalita sa sinumang, tulad ng mahal kong kaibigan noong araw, ay patuloy na tumatanggi sa patotoo ng Diyos sa kabila ng lahat ng Kanyang pag-ibig at biyaya sa mga makasalanan. Huwag isipin ninuman na napakalaki ng kanyang kasalanan para maligtas pa, sapagkat ang pinakamasamang tao na lumalapit kay Cristo ay agad na nililinis sa bawat mantsa.

Pakikipag-usap sa Isang Mongheng Franciscano

Sa loob ng maraming taon ng aking paglalakbay bilang ebangelista at guro ng Biblia, ilan sa pinakamasasayang karanasan ko ay nangyari sa loob ng tren. Doon kasi, nakakasalamuha mo ang lahat ng uri ng tao, at madalas ay may magagandang pagkakataon para magpatotoo tungkol kay Cristo.

Ang ikukuwento ko ay nangyari maraming taon na ang nakararaan, noong naglilingkod ako sa isa sa mga probinsiya sa hilagang-kanluran ng Canada, kasama ang aking asawa at ang panganay naming anak na noon ay maliit pa lamang. Maaga kaming umalis isang umaga mula sa isang bayan sa timog na bahagi ng probinsiya para sumakay ng tren, paikot-ikot ang ruta, papunta sa isang mas malaking lungsod kung saan ako mangangaral nang gabing iyon. Mainit ang araw, dahil panahon noon ng anihan, at dahil matagal nang hindi umuulan, talagang nakakapagod ang alikabok, ang init at ang mga lamok.

Nang huminto ang tren sa isang maliit na istasyon sa tabi ng daan, sumakay ang isang paring misyonero ng orden ng mga Franciscano. Suot niya ang karaniwang abito ng kanilang kapatiran, kaya madaling makilala kung ano siya. Napansin kong nilakad niya ang buong bagon sa paghahanap ng mauupuan, pero kahit marami ang nakaupo nang mag-isa sa mga upuang pandalawahan, walang umusog para bigyan siya ng puwesto. Halata namang mabait at mapagpakumbabang tao siya, at hindi niya ipinilit na may magbigay sa kanya ng upuan. Sa huli, nakita kong pinagtitiyagaan niyang umupo sa kahon ng

pangkatong sa likuran ng bagon. Noong panahong iyon, kalang de-kahoy ang nagpapainit sa tren tuwing taglamig.

Dahil tatlo lamang kami pero dalawang upuang pandalawahan na magkaharap ang gamit namin, iminungkahi kong ayusin nang kaunti ang aming mga багаhe para magkasya pa ang isa. Naisip ko kasi na baka ito na ang pagkakataong ibinibigay ng Panginoon para makausap ang paring ito, at baka magdulot pa ito ng walang-hanggang pagpapala sa kanya.

Kaya pinuntahan ko siya sa kinauupuan niya at magalang kong sinabi na kung hindi niya mamasamain ang makasama ang isang pamilya sa biyahe, matutuwa kami kung sa puwesto namin siya uupo. Buong-giliw niyang tinanggap ito, at sa unang pagsasalita pa lamang niya, nahalata ko sa punto niya na sanay siyang magsalita ng French. Pero napakahusay naman ng kanyang English.

Nang makaayos na kami, nagkuwentuhan muna kami tungkol sa kung anu-ano, gaya ng panahon, ng lagay ng mga pananim, at iba pa. Hanggang sa siya na mismo ang nagbigay sa akin ng pagkakataong hinihintay ko, nang itanong niya kung taga-roon ba kami sa probinsiya o mga turistang dumaraan lamang. Sinabi kong nakatira kami noon sa California, at hindi kami turista kundi may espesyal na gawain kaming ginagampanan. Tinanong niya kung ahente ba ako ng negosyo na kumakatawan sa isang kompanya, at sumagot ako, “Hindi naman eksakto, pero kumakatawan nga ako sa isang kahanga-hangang Kompanya, at may napakagagandang paninda akong maipapakita sa mga interesado!”

Ngumiti siya at nagtanong, “Kung gayon, ano po ba ang inyong bokasyon? —kung hindi ninyo mamasamain na sabihin sa akin.”

“Kasi po,” seryoso kong sagot, “ang totoo, sa ilang bagay ay kahawig na kahawig ito ng sa inyo. Isa akong paring katoliko na naglilingkod bilang misyonero.”

Nagulat siya at tumingala, sinulyapan ang kuwelyo ko, at pagkatapos—medyo may hinala, sa tingin ko—ay tumingin sa asawa ko at sa maliit kong anak, at sinabi, “Sa palagay ko po ay binibiro ninyo ako. Imposibleng paring Katoliko kayo!”

“Totoo po,” sagot ko, “isa nga akong pari sa banal na iglesyang katoliko. Seryosong-seryoso po ako sa sinasabi ko.”

“Pero,” sabi niya, “hindi naman kayo nakasuot ng kuwelyong Romano!”

“Hindi nga po, dahil hindi ko sinabing paring Romano ako, kundi pari ng iglesyang katoliko. Patawarin po ninyo ako kung sasabihin ko na sa ganang akin, hindi gaanong bagay na pagsamahin ang ‘Romano’ at ang ‘Katoliko.’ Ang isa ay tumutukoy sa isang samahang may hangganan; ang isa naman ay sa iglesyang pandaigdigan.”

“Ah, sa palagay ko ay naiintindihan ko na kayo! Ang ibig ninyong sabihin, isa kayong klerigong Anglican.”

“Hindi rin po, dahil ang ‘Anglican’ ay may hangganan din; kundi gaya ng sinabi ko, isa akong pari sa banal na iglesyang katoliko, ang iglesyang apostoliko na itinatag mismo ng ating Panginoong Jesu-Cristo.”

“Hindi ko po kayo maintindihan. Inaakala kong isa kayong klerigo sa isa sa iba’t ibang sekta ng Protestantismo.”

“Hindi po talaga! Hindi ko tinatawag ang sarili ko na klerigo, kundi pari. Baka mas luminaw ang lahat kung ikukuwento ko sa

inyo kung paano ako naging Cristiano, at kung paano ako naging pari.”

“Talagang interesado po akong marinig iyan, kung nais ninyong ikuwento!”

Kaya matagal-tagal kong ikinuwento sa kanya ang aking kabataan, kung paano ako lumaki sa isang Cristianong tahanan, kung paano ako maagang nabahala tungkol sa aking kaluluwa, at kung paanong noong ako’y labing-apat na taong gulang, nang maunawaan kong isa na akong makasalanang ligaw noon pa man, lumuhod ako isang gabi at nagmakaawa sa Diyos na iligtas ako. At habang nananalangin ako, naisip ko na hinihiling ko sa Diyos ang isang bagay na matagal na Niyang gustong gawin para sa akin. Naalala kong sinabi ng mahal kong ina, “Ang simula ng paglapit sa Diyos ay ang Roma tatlo o ang Juan tatlo,” kaya kinuha ko ang aking Biblia at maingat kong binasa ang ikatlong kabanata ng Roma. Naintindihan ko naman ang kabuuang punto ng kabanata, pero may mga salita at pananalita roon na hindi ko pa maunawaan noon, kaya bumaling ako sa ikatlong kabanata ng Juan—isang kabanatang halos kabisado ko na.

Pero nang basahin ko ito nang gabing iyon, binuksan ito sa akin ng Espiritu Santo sa isang kahanga-hangang paraan. Nakita ko na kung paanong ang ahas na tanso na itinaas noong unang panahon ay para sa pagpapagaling ng bawat Israelitang tumingin dito, gayundin itinaas si Cristo sa krus upang ang lahat ng tumingin sa Kanya nang may pananampalataya ay maligtas. Nang mabasa ko ang ikalabingwalong talata, “Ang sumasampalataya sa Kanya ay hindi hinahatulan,” sumikat ang liwanag sa aking kaluluwa, at sumigaw ako, “Panginoon,

sumasampalataya po ako, at nangangahas akong magtiwala sa Iyong Salita. Hindi ako hinahatulan!”

Nakinig nang mabuting-mabuti ang Franciscano, at sa puntong ito ay sumingit siya at bumulalas, “Napakainteresante po niyan! Wala pa akong narinig na ganyan sa buong buhay ko. Ipinaaalala ninyo sa akin si San Agustin.”

Medyo natawa ako at nagtaka, at pilit kong inisip kung paanong ang simple kong kuwento ay magpapaalala sa kanya ng dakilang Doktor ng Hippo.

“Hindi ko po lubos na maintindihan,” sabi ko, “kung bakit ninyo ako ikinukumpara sa kanya!”

“Kasi po,” sagot niya, “hindi ba ninyo naaalala na sa pamamagitan ng Aklat dumating sa kanya ang liwanag, nang walang sinumang taong kumausap sa kanya? Ganoon din sa inyo—dumating ang liwanag sa pamamagitan ng Aklat!”

“Ah,” sagot ko, “nakikita ko na po ang koneksiyon. Talaga ngang sa pamamagitan mismo ng Salita ng Diyos ako naakay sa liwanag at kapayapaan at sa lubos na katiyakan ng kaligtasan!”

“Pero ngayon,” tanong ng pari, “ano po ang sumunod ninyong ginawa? Si Agustin, nang maging Cristiano siya, ay pumunta sa pari para turuan pa, at sa huli ay naging isang dakilang doktor ng Iglesya.”

“Kasi po,” sagot ko, “hinanap ko ang isang maliit na grupo ng mga Cristiano, at hindi nagtagal ay masaya na ang pakikisama ko sa kanila, at nagpatuloy ako sa pag-aaral ng aking Biblia. Habang pinag-aaralan ko ang Unang Sulat ni Apostol Pedro, may natuklasan akong napakalaking bagay. Nalaman ko na hindi lamang ako anak ng Diyos at may buhay na walang hanggan, kundi sa mismong sandaling naligtas ako, naging pari

ako sa banal na iglesyang katoliko. Sinasabi sa atin ng Apostol sa ikalawang kabanata, ikalimang talata, ‘Kayo rin naman, na gaya ng mga batong buhay, ay itinatayong isang bahay na espirituwal, upang maging banal na pagkasaserdote, upang maghandog ng mga handog na espirituwal na kalugud-lugod sa Diyos sa pamamagitan ni Jesu-Cristo;’ at sa ikasiyam na talata ay sinasabi niya, ‘Datapuwat kayo ay isang lahing hirang, isang makaharing pagkasaserdote, isang bansang banal, isang bayang pag-aaring sarili ng Diyos; upang inyong ipahayag ang mga kapurihan Niya na tumawag sa inyo mula sa kadiliman tungo sa Kanyang kagila-gilalas na kaliwanagan.’

“Mula sa mga talatang ito ng Kasulatan, natutunan ko na isa akong pari, ibinukod kay Cristo Jesus bilang isang sumasamba, at pinagpalang pribilehiyo ko na maging kinatawan ni Cristo sa sanlibutang ito, na sinisikap ipakilala sa iba ang kayamanan ng Kanyang biyaya.”

Nakangiting sinabi ng Franciscano, “Naiintindihan ko na po ngayon kung ano ang ibig ninyong sabihin na isa kayong paring katoliko. Pero hindi kayo kaanib ng tunay na Iglesya na itinatag ni Jesu-Cristo kay San Pedro.”

Dito nagsimula ang isang mahaba pero magiliw na usapan tungkol sa kung ano ba talaga ang tunay na Iglesya, at kung ano ang kaugnayan ni Pedro rito. Mula roon ay napag-usapan namin ang pagkapanganak na muli, ang mga sakramento—lalo na ang tunay na kahulugan ng Hapunan ng Panginoon at ang layunin kung bakit ito ibinigay—at mga paksang gaya ng purgatoryo, ng pananalangin sa mga santo, ng tamang lugar ng pananampalataya at ng mabubuting gawa, at iba pa. Magiliw naming pinag-usapan ang marami pang ibang bagay na pinagkakaibahan ng mga Romano Katoliko at ng mga

Protestante. Tapat na inamin ng Franciscano na nahihirapan siyang ipagtanggol ang kanyang panig sa ganitong usapan, dahil, ikinalulungkot daw niyang sabihin, hindi siya pamilyar sa Biblia. Sinabi niya sa akin na ang pinag-aralan niya ay halos puro mga sinulat ng mga Ama ng Iglesya at mga kautusan ng Iglesya, at naunawaan niyang hindi niya binasa ang Banal na Kasulatan nang kasingmaingat ng nararapat. Pakiramdam ko ay may nakikita akong pananabik sa kanya sa isang bagay na mas malalim kaysa sa anumang naranasan na niya, habang ibinubukas niya ang kanyang puso tungkol sa ilang bagay na hindi ko na nararapat isulat pa.

Kasalo namin siya sa tanghalian, at napakabait at napakagiliw niya buong araw. Nang dumilim na, pumasok ang tren namin sa istasyon ng lungsod kung saan ako mangangaral nang gabing iyon. Naghihintay sa amin ang isa kong kamag-anak, na sa bahay niya kami tutuloy, at medyo nagulat siya nang makita niyang sabay na bumababa sa hagdan ng bagon ang dalawa naming “pari.” Ang pinsan ko na ang umasikaso sa asawa ko at sa maliit kong anak, habang nauuna namang naglalakad ang dalawang “pari,” na buong daan ay nag-uusap tungkol sa mga dakilang katotohanang may kinalaman sa ating kaligtasan.

Sa wakas, narating namin ang kanto kung saan kailangan na naming maghiwalay—siya ay pakanan papunta sa monasteryo, at ako naman ay pakaliwa papunta sa bahay ng aking pinsan. Lalo pa siyang naging interesado, at nang maghihiwalay na kami, sinabi niya, “Sana po ay makapunta kayo sa monasteryo at doon tayo magpalipas ng gabi! Hindi ko maiimbitahan ang ginang, dahil labag iyon sa aming mga patakaran, pero kung mabibigyan po ninyo ako ng gabing ito, matutuwa akong makipag-usap pa sa inyo, at doon ay maipapakita ko sa inyo

kung ano mismo ang sinabi ng mga Ama. Marami tayong mababasang aklat sa aklatan na sa palagay ko ay makatutulong para luminaw sa inyo ang ilan sa mga punto ko.”

Sinabi ko sa kanya na tiyak na masisiyahan ako sa ganoong gabi, pero may hapunan kaming nakatakda sa bahay ng aking pinsan at may pangangaral pa ako pagkatapos, kaya hindi ito maaari. Iminungkahi kong sumama na lamang siya sa amin, dahil alam kong buong-puso siyang tatanggapin ng mga kamag-anak ko, at pagkatapos ay makakasama pa siya sa amin sa pagtitipon.

Tumanggi siya rito, at sinabing hindi nararapat na dumalo siya sa isang pagtitipon ng mga Protestante na suot ang kanyang abito bilang pari, dahil baka pagmulan pa ito ng maling akala.

Medyo pabiro kong sinabi, “Aba, halos magkasinlaki naman tayo ng katawan, at may isa pa akong terno rito sa bag ko. Kung sasama kayo sa amin sa hapunan, bibigyan ko kayo ng pagkakataong magbihis na parang karaniwang lalaki, gamit ang damit ko, at walang makakapansin ng pagkakakaiba!”

Natawa siya rito at sinabi, “Ah, pero nanumpa po ako ng isang taimtim na panata na lagi kong isusuot ang kasuotang ito.”

“Kung gayon po,” sagot ko, “hindi ko kailanman nanaising sirain ninyo ang inyong panata.”

Taimtim niyang hinawakan ang kamay ko at sinabi, “Sa palagay ko po ay kailangan na nating maghiwalay. Hindi ko masabi kung gaano ako nasiyahan sa araw na ito na kasama kayo! Ito ang unang pagkakataon na napag-usapan ko ang mga bagay na ito sa isang klerigong Protestante na hindi nagalit sa akin.”

“Pero magagalit po ako sa inyo,” sabi ko sa kanya, “kung hindi ninyo tatanggapin ang sinabi ko tungkol sa aking sarili. Hindi

ako klerigo, kundi pari ng iglesyang katoliko.”

“Ah, oo nga po,” sabi niya; “nakalimutan ko! Pero hayaan ninyong sabihin kong muli kung gaano ako nasiyahan sa araw na ito. Madalas ko kayong maaalala, at sana ay ipanalangin ninyo ako—gaya ng pananalangin ko para sa inyo! Sa palagay ko ay hindi na tayo magkikitang muli, pero hindi ko malilimutan ang mga bagay na pinag-usapan natin.”

“Magkikita po tayong muli, at iyon ay sa isa sa dalawang pagkakataon,” sabi ko sa kanya.

“Ah, ang ibig ninyong sabihin ay alinman sa Langit o sa Impiyerno!”

“Hindi po, hindi iyan ang ibig kong sabihin. Kung mapupunta kayo sa Impiyerno, na umaasa akong hindi kailanman mangyayari, tiyak na hindi ko kayo makikita roon, dahil nahugasan na ako mula sa aking mga kasalanan sa mahalagang dugo ni Cristo, at alam kong makakasama ko Siya sa Langit magpakailanman.”

“Kung gayon, ano po ang ibig ninyong sabihin sa ‘isa sa dalawang pagkakataon?’”

“Kasi po, baka napakalapit na ngayon na matupad ang 1 Tesalonica 4:15-17. Sana ay makita ko kayo sa panahong iyon.”

“1 Tesalonica 4:15-17,” dahan-dahan niyang ulit, na para bang pilit niyang itinatanim sa isip ang talata. “Ikinalulungkot kong sabihin na hindi ako gaanong pamilyar sa mga Sulat para malaman kung anong talata ang tinutukoy ninyo.”

Binigkas ko ang mga salita: “Sapagkat ito ang sinasabi namin sa inyo sa pamamagitan ng salita ng Panginoon, na tayong mga nabubuhay, na mangaiiwan hanggang sa pagparito ng

Panginoon, ay hindi mangauuna sa mga natutulog. Sapagkat ang Panginoon din ang bababang mula sa Langit, na may isang sigaw, may tinig ng arkanghel, at may pakakak ng Diyos: at ang nangamatay kay Cristo ay unang mangagbabangon; kung magkagayon, tayong mga nabubuhay, na nangaiwan, ay aagawing kasama nila sa mga alapaap, upang salubungin ang Panginoon sa hangin: at sa ganito'y sasa-Panginoon tayo magpakailanman.”

Pagkatapos ay idinagdag ko, “Hindi sinabi sa atin kung kailan mangyayari ang napakadakilang pangyayaring ito. Kung tama ang pagkaunawa ko sa Kasulatan, maaari itong dumating anumang sandali. Kapag natupad na ang talatang ito at bumaba na ang Panginoon mula sa Langit, ang lahat ng nagtitiwala sa Kanya, at sa Kanya lamang bilang kanilang Tagapagligtas, ay aagawin pataas para salubungin Siya. Bubuhaying muli ang mga patay at babaguhin ang mga buhay. Kasama ako sa bilang na iyon, kahit sa sarili ko ay isa akong makasalanang hindi karapat-dapat, dahil nilinis ako ng mahalagang dugo ni Cristo at ginawa akong karapat-dapat na makabahagi sa mana ng mga banal sa liwanag.”

“Siguro po ay pakiramdam ninyo na napakabuti ninyong tao,” sabat niya, “para maging ganyan kasigurado na makakarating kayo roon!”

“Hindi po iyon ang dahilan. Natuklasan ko, gaya ng nasabi ko sa inyo, maraming taon na ang nakararaan, na hindi ako mabuti kailanman. Natutunan ko mula sa Salita ng Diyos na ang aking puso ay magdaraya nang higit sa lahat ng bagay at totoong masama. Nakita kong isa akong makasalanang ligaw, at tumakbo ako kay Cristo para magkanlong. At ang lahat ng nagtitiwala sa Kanya ay inaaring-ganap sa lahat ng bagay.

Kapag nangyari na ang dakilang pangyayaring tinutukoy ng talatang ito at ang lahat ng mananampalataya ay aagawin pataas para salubungin ang Panginoon, hahanapin ko kayo, at kung ang inyong pananampalataya at pagtitiwala ay—hindi sa Iglesia, hindi sa mga sakramento, hindi sa inyong mga merito, sa inyong mga panalangin, o sa inyong mabubuting gawa—kundi sa Panginoong Jesu-Cristo lamang, na namatay para lutasin ang usapin ng kasalanan sa Kalbaryo, makikita ko kayo roon, at magkakaroon tayo ng napakasayang panahon na magkasamang nagagalak sa kapuspusan ng kaligtasan ng Diyos!”

Tinitigan niya ako nang may pagtatanong sa loob ng ilang sandali, at pagkatapos ay mahinang sinabi, “Binanggit po ninyo ang dalawang pagkakataon. Ano po ang isa pang nasa isip ninyo?”

“Kasi po,” sagot ko, “kung hindi ko kayo makikita sa himpapawid pagdating ng Panginoong Jesus, hindi ko na kayo hahanapin hanggang sa makalipas ang isang libong taon.”

“Isang libong taon! Bakit po ninyo sinasabing isang libong taon?”

“Dahil sinasabi ng isa pang talata ng Kasulatan, ‘Mapalad at banal ang makabahagi sa unang pagkabuhay na muli: sa mga ito ay walang kapangyarihan ang ikalawang kamatayan; kundi sila’y magiging mga saserdote ng Diyos at ni Cristo, at maghahari silang kasama Niya nang isang libong taon.’ Sinasabi naman ng naunang talata, ‘Ang iba sa mga patay ay hindi nangabuhay hanggang sa matapos ang isang libong taon.’ At pagkalipas ng isang libong taong iyon, sinasabi ni Juan, ‘At nakita ko ang isang malaking tronong maputi, at ang nakaupo roon, na sa Kanyang harapan ay tumakas ang lupa at ang

langit; at walang nasumpungang lugar para sa kanila. At nakita ko ang mga patay, malalaki at maliliit, na nakatayo sa harapan ng Diyos; at nabuksan ang mga aklat; at nabuksan ang isa pang aklat, na siyang aklat ng buhay: at hinatulan ang mga patay ayon sa mga bagay na nasusulat sa mga aklat, ayon sa kanilang mga gawa. At ibinigay ng dagat ang mga patay na nasa kanya; at ibinigay ng kamatayan at ng Hades ang mga patay na nasa kanila: at hinatulan ang bawat isa ayon sa kanilang mga gawa. At ang kamatayan at ang Hades ay ibinulid sa dagatdagatang apoy. Ito ang ikalawang kamatayan. At ang sinumang hindi nasumpungang nakasulat sa aklat ng buhay ay ibinulid sa dagatdagatang apoy.'

"Kapag naganap na ang napakalaking pangyayaring iyon, ang huling dakilang paghuhukom, kasama ako ng Panginoon doon. Pero hindi ako tatayo sa harapan ng malaking tronong maputi para hatulan, dahil natapos na ang lahat ng paghatol sa akin nang iunat ang dalawang bisig na iyon sa Kalbaryo, nang, gaya ng sinabi ng isang makata,

*'Ang poot ng Diyos na dapat sa atin
Sa Kordero'y ipinataw,
At sa pagbubuhos ng Kanyang dugo
Utang nati'y lubos nang nabayaran.'*

"Sinabi Niya, gaya ng nasa inyong Romano Katolikong bersiyon ng Kasulatan sa Juan 5:24, 'Amen, amen, sinasabi Ko sa inyo, ang nakikinig ng Aking Salita at sumasampalataya sa nagsugo sa Akin ay may buhay na walang hanggan, at hindi papasok sa paghatol kundi lumipat na mula sa kamatayan tungo sa buhay.' Pero kahit hindi ako papasok sa paghatol dahil sa aking mga kasalanan, kasama ako ni Cristo sa araw na iyon, dahil sinasabi

sa atin na ang mga banal ang hahatol sa sanlibutan, at hahatulan pa nga nila ang mga anghel! At kung hindi ko kayo nakita sa mga tinubos pagbabalik ng Panginoon, titingnan ko ang napakalawak na dagat ng mga mukhang manggagaling sa lahat ng libingan sa lupa at sa kailaliman ng dagat; at kung nabuhay kayo at namatay na nagtitiwala para sa inyong kaligtasan sa Iglesya, sa mga sakramento nito, sa inyong mga panalangin, sa inyong pagkakawanggawa, o sa inyong mabubuting gawa, makikita ko kayo roon—isang kaawa-awang kaluluwang ligaw, at makikita ko ang nakakikilabot na anyong lilitaw sa inyong mukha kapag sinabi sa inyo ng pinagpalang Panginoon, ‘Lumayo kayo sa Akin, kayong mga sinumpa, tungo sa apoy na walang hanggan na inihanda para sa diyablo at sa kanyang mga anghel!’”

“Huwag nawang itulot ng Diyos! Huwag nawang itulot ng Diyos!” halos pasigaw niyang sabi. Nanginginig siya sa tindi ng kanyang damdamin.

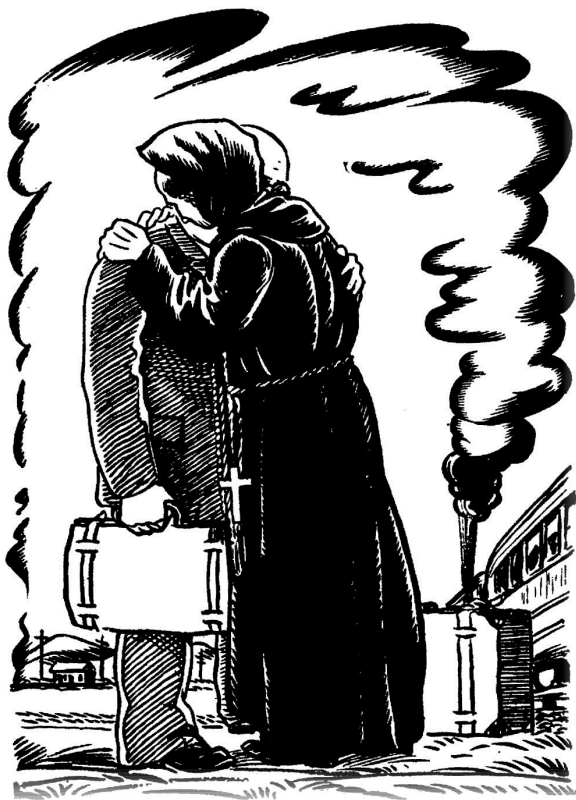
Marahan kong ipinatong ang kamay ko sa kanyang balikat, “Oo, huwag nawang itulot ng Diyos, at para nga hindi iyon mangyari, namatay si Jesus! Namatay Siya para sa inyo—Siya, ang Walang Kasalanan, ay ginawang kasalanan para sa inyo upang kayo ay maging katuwiran ng Diyos sa Kanya. Sabihin ninyo sa akin, si Cristo ba o ang Iglesya? Ang Kanya bang dugo, o ang inyong sariling mga merito? Saan kayo nagtitiwala?”

Natahimik siya nang isa o dalawang sandali. Pagkatapos ay tumingala siya, luhaan ang mga mata, at bumulalas, “Ay, si Cristo! Siya ang Bato! Si Cristo... Siya ang Bato!! Hindi ako mangangahas na magtiwala sa iba kundi sa Kanya. Sa Kanya lamang ko ipinagkakatiwala ang aking kaluluwa!”

“Akina ang inyong kamay, kapatid ko,” bulalas ko, “dahil ngayon, kayo man ay nagsasalita na rin gaya ni Agustin, dahil siya ang nagsabi, ‘Hindi si Pedro, kundi si Cristo, ang Bato.’ At kung kayo ay nakasandig sa Kanya, at sa Kanya lamang nagtitiwala, gaano man tayo magkaiba sa mga bagay na may kinalaman sa simbahan, magkikita tayo sa himpapawid pagdating ng Panginoong Jesus!”

Tumayo siya roon nang ilang sandali, at pagkatapos ay bigla niya akong niyakap nang mahigpit ng dalawa niyang bisig—ang tanging pagkakataon sa buong buhay ko na niyakap ako ng isang paring Romano Katoliko! Nagpaalaman kami sa isa’t isa. Tumuloy siya sa monasteryo, at ako naman sa aking lakad. Hindi ko na siya nakitang muli mula noon, pero kinabukasan ay pinadalhan ko siya ng kopya ng aklat ni Mackay, “Grace and Truth”—isang aklat na nagdala ng liwanag at pagpapala sa libu-libong kaluluwa.

Pero nangangahas akong maniwala na makikita ko ang kasama kong manlalakbay noong mainit na araw ng anihang iyon, sa kaluwalhatian, sa pagparito ng ating Panginoong Jesus at sa ating pagkakatipon sa Kanya.

“Bigla niya akong niyakap nang mahigpit ng dalawa niyang bisig.”

Bilang pagtatapos, maaari ko bang buong-pusong tanungin ang mambabasa na sumubaybay sa aking kuwento hanggang dito: Saan ka nagtitiwala? Kay Cristo ba, at kay Cristo lamang? Kung gayon, alalahanin mo ang Salita—“Ang sumasampalataya sa Kanya ay hindi hinahatulan!”

Pinakain ng mga Uwak

Ilan sa pinakamasasaya at pinakamapagpapalang karanasan sa aking buhay ay may kinalaman sa mga pangangailangang pinansiyal at sa kahanga-hangang pagkilos ng Diyos noong parang ubos na ang lahat ng magagawa ng tao. Hindi laging matalino o nakabubuti na ikuwento sa iba ang mga ganitong pagsubok, baka kasi hindi ka maintindihan, o baka akalain ng iba na lahat ng lingkod ni Cristo ay dapat kumilos ayon sa parehong mga prinsipyo.

Pero matagal na panahon na ang nakararaan, nadama kong personal na dapat akong umasa sa Panginoon lamang para sa pangangailangan ko sa araw-araw at sa pangangailangan ng aking pamilya, nang hindi ipinapaalam sa sinumang tao ang aming mga pangangailangan, ligtas man sila o hindi. At tungkol naman sa pagtanggap mula sa mga hindi pa nagbabalik-loob, laging malinaw sa akin na ang gawain ng Panginoon at ang mga lingkod ng Panginoon ay dapat suportahan ng sariling bayan ng Panginoon, at hindi ng mga kaaway ng krus ni Cristo. Kung minsan, habang sinusunod ko ang prinsipyong ito, minarapat ng Diyos na subukin ako sa mga kakaibang paraan na mahirap unawain noong panahong iyon, pero ngayon ay buong-puso ko Siyang mapupuri dahil sa mga iyon.

Isa sa mga ganitong pangyayari ang nais kong alalahanin at ibahagi sa aking mga mambabasa. Nangyari ito, sa pagkakatanda ko, noong taong 1904. Kami ng aking asawa, kasama ang maliit naming anak na wala pang apat na taong gulang, ay nagpunta sa Silangan para sa isang paglalakbay-ebanghelistiko, at dumalaw at nangaral kami sa iba't ibang lugar. Nasa Oakland, California pa rin ang aming tahanan noon.

Pauwi na kami nang mapilitan kaming huminto sa Salt Lake City, dahil kapos na ang aming pitaka. Sa Chicago, nakabili ako ng tiket na diretso na pauwi para sa asawa ko, pero para sa sarili ko ay hanggang Salt Lake lamang ang kaya kong bilhin. Kaya nagpasya akong tumuloy na sa lungsod na iyon at manatili roon hanggang sa may maipantuloy ako. Dumating kami roon na iilang dolyar na lamang ang dala, at tumuloy kami sa isang napakamurang hotel. Hiniling ko sa Panginoon na magbukas Siya ng pinto ng paglilingkod at padalhan kami, sa anumang paraan, ng kailangan namin para sa aming gastusin at sa pamasaha ko pauwi. Pero lumipas ang sampung araw, naubos ang lahat ng pera namin, at wala pa ring makitang pagkakataon para magpatotoo. Gabi-gabi akong nangaral sa lansangan, at araw-araw akong dumadalaw at namimigay ng mga tract, pero wala akong makitang kahit isang taong tila nababahala sa aming mensahe. Habang nauubos ang kakaunti naming barya, nahihiya akong aminin na parang nauubos na rin ang aking pananampalataya. Nag-alala ako at nabagabag, at nagtampo pa nga ako sa Diyos dahil ipinagkakait daw Niya ang inaakala kong may karapatan akong asahan bilang Kanyang lingkod. Habang araw-araw ay lalong dumidilim ang aming kalagayan, lalo akong nabahala. Isang araw, nabenta ko sa isang ministrong Baptist ang isang set ng aklat, ang anim na tomo ng mga Notes ni C. H. M. Dahil dito ay nabayaran ko ang aming bayarin sa hotel para sa isang linggo.

Nang maubos na ang huling sentimo, nasa pinakamababang punto na ang aking pananampalataya at sobrang gulo na ng aking kalooban kaya nawala na ang lahat ng pakiramdam ko ng pakikipag-isa sa Diyos. Ilang araw na kaming halos hindi makaraos sa apatnapung sentimo isang araw. Kinabukasan ay wala na kaming makakain maliban kung kumilos ang Diyos.

Sa matinding pagkabalisa, naglakad ako nang malayo sa niyebe (taglamig noon), at sinikap kong patahimikin ang isip ko at makarating sa kalagayan ng kaluluwa kung saan talagang makapananalangin ako nang may pag-asang sasagutin, dahil gulong-gulo ang isip ko.

Inisip ko ang isang pangako matapos ang isa pa, pero parang wala ni isang tumutugma sa kalagayan ko. “Kung kayo’y mananatili sa Akin, at ang Aking mga salita ay mananatili sa inyo, hingin ninyo ang anumang inyong ibigin at gagawin ito,” ay hindi nakatulong, dahil sinabi ng aking konsensiya, “Hindi ka nananatili, kaya walang silbi ang humingi.” Ang “Anumang hingin ninyo sa pananalangin na may pananampalataya” ay parang inuuyam pa ako, dahil pakiramdam ko ay wala na akong natitirang pananampalataya! Bigla kong naalala ang mga salitang, “Kung ang dalawa sa inyo ay magkaisa... ito ay gagawin.” Hindi ko pa alam noon ang tunay na kahulugan ng talatang ito. Hindi ko alam na ang “magkaisa” ay nangangahulugang “magkatugma,” na nasa pagkakaisa sa Diyos at sa isa’t isa. Pero kumapit ako sa pangakong iyon na gaya ng taong nalulunod na umaabot sa lubid.

Bumalik ako sa hotel at nadatnan ko ang asawa kong lubhang nababagabag. Sinabi ko, “Helen, gusto kong lumuhod ka kasama ko, at magkaisa tayong humingi sa Diyos ng apatnapung sentimo ngayong gabi para may pambili tayo ng pagkain bukas, at kung gagawin Niya ito, makapagtitiwala na ako para sa hinaharap.”

Sumama siya sa akin at taimtim na nanalangin. Naaalala ko pa ang sarili kong kahabag-habag na pagtatangkang manalangin. Sinabi ko, “O Panginoon, inaangkin namin ang pangakong ito. Kaming dalawa ay nagkakaisang humingi ng apatnapung

sentimo ngayong gabi. Kung hindi namin ito matatanggap, hindi na ako maniniwala kailanman sa talatang ito.” Kinilabutan ang asawa ko at nagmakaawa sa aking huwag kausapin ang Diyos nang ganoon, pero sobrang gulo ng kalooban ko kaya hindi ko pinansin ang paalala niya. Lumabas ako para mangaral, at sinabi ko sa kanya bago umalis, “Ito ang pagsubok. Kung hindi tayo didinggin ng Diyos, hindi na talaga ako makapananalangin pa.”

Magtataka kayo kung paano ako nakapangaral habang ganoon kasuwail ang aking kalooban. Ako man ay nagtataka rito hanggang ngayon. Pero nagsalita ako sa harap ng mga tatlong daang tao nang mga apatnapung minuto siguro. Nang tumalikod na ako pagkatapos ng pagtitipon, inisip kong baka may Cristianong lalapit sa akin at magpapakita ng pakikisama, pero walang kumausap sa akin. Umalis ako nang may kapaitan sa kaluluwa.

Nakalayo na ako nang isang buong bloke nang may dalawang lalaking nagmamadaling humabol sa akin. Bulalas ng isa, “May nakalimutan kayo, hindi ba?”

“Ano iyon?” tanong ko.

“Aba, hindi kayo nangolekta ng abuloy sa inyong pagtitipon!

“Hindi ko iyon kailanman ginagawa,” sagot ko. “Kung gayon, paano kayo nabubuhay?”

“Aba, nagtitiwala lamang ako sa Panginoon at Siya ang tumutugon sa pangangailangan ko.” Nasabi ko na ang mga salitang iyon bago ko pa namalayan ang pagkukunwaring nagagawa ko sa sandaling iyon, dahil hindi naman talaga ako nagtitiwala. Puno ako ng pag-aalinlangan at takot. Pero hindi nagpapigil ang mga lalaki.

Bulalas ng isa, “Kung gayon, makipagkamay man lang kayo,” at nang hawakan niya ang kamay ko, naramdaman kong may ilang maliliit na baryang idinidiin sa palad ko. Ganoon din agad ang ginawa ng isa pa.

Bigla kong naalala na hindi ko pa naitatanong kung mga Cristiano sila. Kaya sinabi ko, “Mga ginoo, salamat po, pero kayo ba mismo ay mga Cristiano? Hindi po ako tumatanggap ng pera mula sa mga hindi ligtas.”

“Walang problema,” bulalas nila; “alam namin ang lahat ng iyan. Dalawang taon din kaming naglingkod nang walang dalang supot o baon.”

Alam kong ang ibig sabihin noon ay mga elder sila ng mga Mormon. Ipipilit ko sanang kailangan kong ibalik ang pera, pero kumaripas na sila sa gitna ng mga tao at nawala sa paningin ko. Binuksan ko ang kamay ko at nakita ko ang dalawang dime at apat na nickel! Habang tinitingnan ko ang apatnapung sentimo, talagang nagpakumbaba ang loob ko. Sinagot ng Diyos ang aking pabugnot na panalangin, pero nagpadala Siya ng dalawang uwak—mga lalaking iba ang pananampalataya—para pakainin ang Kanyang hindi karapat-dapat na lingkod.

Nagmadali akong bumalik sa hotel, ipinakita ko sa asawa ko ang pera, at lumuhod kami at nagpasalamat sa Kanya dahil sa Kanyang awa, at ipinahayag ko ang aking mga kasalanan ng kawalang-pananampalataya at ng pagrereklamo laban sa Kanyang mga paraan ng pag-aalaga.

Kinabukasan, may dumating na sulat na may sapat na pera para sa aming mga pangangailangan. Nabasa ko roon, “Kagabi ay nananalangin kami ni Kapatid na T— para sa iyo. Hindi

namin alam kung nasaan ka, pero nadama naming kailangan mo ng pera. Nag-ambagan kami at naglakip ng tseke na labinlimang dolyar.” Pakiramdam namin ay napakayaman namin, at naunawaan namin na hindi kami nakalimutan ng Diyos na aming Ama, kundi inaalagaan Niya kami kahit noong ganoon kalayo ang aking kaluluwa sa Kanya.

Napakabuting malaman na nauunawaan Niya ang lahat ng ating kahinaan at naaalala Niyang tayo’y alabok lamang, at na,

*“Ang Diyos kailanma’y hindi napapaaga,
At kailanma’y hindi nahuhuli.”*

Pagpapatotoo sa Isang Taberna sa Disyerto

Noong mga unang taon ng siglong ito, matagal-tagal din kaming nanatili ng aking asawa sa gitnang California para sa gawain ng Ebanghelyo sa mga tolda, sa mga pulong sa mga tahanan, at sa pangangaral sa mga paaralan sa probinsiya at sa kahit anong lugar na nabuksan para sa patotoo. Sa Kern City, na ngayon ay tinatawag na East Bakersfield, may ilang Pranses na Romano Katoliko na nakakilala kay Cristo bilang kanilang Tagapagligtas. Isa sa kanila si Mme. V—, isang babaeng pambihira ang talino, napakabuti ng pagkatao, may magandang pinag-aralan, at matalas ang isip. Si M. V—, ang kanyang asawa, ay may-ari ng isang bar, at nang maligtas ang babae, natural lang na labis siyang nalungkot na ang ikinabubuhay nila ay galing sa ganoong negosyo. Madalas niyang kausapin nang mahinahon ang kanyang asawa tungkol dito at sinikap niyang akayin ito kay Cristo. Pero kahit hangang-hanga ang lalaki sa kanya at malaki ang paggalang nito sa kanyang pasya, natural lang na mainis ito na hindi sang-ayon ang asawa sa negosyong ilang taon na niyang hawak, na doon siya laging kumikita nang maayos at doon niya mabuting nabubuhay ang kanyang pamilya. Paminsan-minsan, kapag napapadaan ako sa lungsod, dinadalaw ko ang pamilya, at lagi akong maingat na bumaba muna sa bar para personal siyang kausapin, sa halip na dumalaw sa bahay kapag wala siya roon. Kapag naroon silang dalawa, napakainit ng pagtanggap nila sa akin, at kailanman ay hindi siya nagpakita ng kahit kaunting pagkainip sa akin dahil sa pagbabahagi ko ng mensahe ng Ebanghelyo, o dahil ang

kanyang asawa ay tumalikod na sa Romanismo para tanggapin si Cristo lamang bilang kanyang Tagapagligtas.

Pero habang tumatagal, hindi na siya mapakali, at sa wakas ay nagpasya siyang “bunutin ang kanyang mga tulos,” gaya ng sabi nila sa Kanluran, at lumipat sa isang lugar na inaasahan niyang hindi kailanman pupuntahan ng mga mangangaral ng Ebanghelyo. Ipinagbili niya ang kanyang bar at bumili ng isang taberna sa may sangandaan, mga tatlumpung milya mula sa Bakersfield, sa mismong gitna ng disyerto. Dinala niya ang kanyang asawa sa malungkot na lugar na iyon at ginawa itong tagapamahala ng bahay at ng kusina, kung saan siya ang nangangasiwa sa paghahanda ng masasarap na pagkain, na inihahain sa tunay na istilong Pranses, kaya dinarayo ito ng mga koboy mula sa lahat ng kalapit na rantso. Siyempre, dagdag pa rito ang bar at isang sayawan, kaya hindi nagtagal ay naging tagpuan ang lugar niya ng daan-daang binata na naghahanap ng aliw pagkatapos ng maghaponing pagod.

Sa sumunod kong pagdalaw, nang malaman ko sa kapatid na babae ni Mme. V— ang tungkol sa paglipat, nagpasya akong puntahan sila. Alam kong hindi ako masyadong welcome kay M. V—, pero tiyak kong magiging maginoo at magalang pa rin siya, gaya ng dati, at umasa akong ang pagdalaw ko ay magpapasigla at magiging pagpapala sa kanyang asawa, na ayon sa narinig ko ay labis na nanlulumo dahil sa kalagayang kinasadlakan niya.

Kitang-kita ko pa hanggang ngayon ang gulat sa mukha ng “aking punong-abala” nang huminto ang karuwahe sa harap ng malapad na beranda at bumaba ako dala ang aking bag. Gayunman, lumapit siya nang nakangiti at sinalubong ako nang buong sigla, saka tinawag ang kanyang asawa, at sinabi, “Alam

kong matutuwa siya nang husto na makita kang muli.” Nakaupo kami sa beranda at masaya kaming nag-usap tungkol sa mga bagay ng Panginoon, at kasabay nito ay ikinuwento niya sa akin ang mabigat na pasaning dala ng kanyang kaluluwa, dahil pakiramdam niya ay nasa kalagayan siyang hindi bagay sa isang Cristiano, pero halos wala naman siyang magawa tungkol dito. Araw at gabi siyang nananalangin na sa anumang paraan ay bigyan ng Panginoon ng patotoo ang mga suki ng taberna at pati na rin ang kanyang asawa. Sa hapunan, kung saan bisita ako ng bahay, iminungkahi ko na baka puwedeng maglaan ng isang oras para sa isang pulong ng Ebanghelyo sa beranda, o kahit sa malaking silid ng bar nang gabing iyon, pero tiniyak sa akin ni M. V.— na hindi iyon puwede. Kaya patuloy akong umasa sa Panginoon para sa ibang pagkakataon. Bandang alas-siyete y medya ng gabi, nagsimulang magdatingan ang mga koboy mula sa maraming milya sa paligid, hanggang sa may halos isandaang kabayo na nakatali o nakagapos ang paa sa labas, at ganoon din karaming lalaki sa loob ng bar. Mabigat ang aking kalooban para sa kanila, at patuloy akong dumaing sa Diyos na bigyan ako ng pagkakataong magpatotoo para kay Cristo sa gitna nila. Nakaupo ako sa beranda nang may marinig akong ilang nota na tinutugtog sa biyolin, at nahuli ko ang isa o dalawang linya ng pagsubok na tugtugin ang “There’s a Land that is Fairer than Day.” Saka sumigaw ang koboy na sumusubok tumugtog, “Sana may isa sa inyo na marunong kumanta ng lumang awit na iyan, kasi kung may kakanta, alam kong masusundan ko iyon dito sa biyolin. Marunong naman akong makiramdam sa tono”

Alam ng lahat ng kaibigan ko na kung may isang bagay na hindi ko kayang gawin, iyon ay ang kumanta; o kahit paano, ang kumanta nang maayos. Pero agad akong tumayo at pumasok sa

pintong umiindayog. Hinarap ko ang binatang may hawak na biyolin at sinabi ko, “Hindi ako magaling kumanta, pero sa palagay ko ay kaya ko namang dalhin ang tono kung gusto mong subukang sabayan ako.” “Sige,” sabi niya, “tuloy ka, pastor.” Kaya, halos ikinagulat ko pa ang sarili ko, at tiyak na hindi rin ikinasiya ng tainga ng mga nakikinig, sinimulan kong kantahin ang lumang awit, at sa isa o dalawang saglit ay sumabay ang sampu o higit pang lalaki na alam ang kanta, at kumanta sila hanggang sa umalingawngaw ang mismong mga biga ng bubong sa “In the Sweet By-and-by.” Kinanta namin ang lahat ng berso, at sinasabayan kami ng biyolinista nang ubod ng bangis, na para bang mapapatid niya ang lahat ng kuwerdas anumang sandali. Pagkatapos ng kanta, malakas na humiling ng isa pa ang iba pang mga koboy. Sabay-sabay silang sumigaw, “Isa pa, pastor; baka may alam kang kanta na alam din ng iba sa amin.” Sabi ko, “E ang ‘Rock of Ages’?” Ilan sa kanila ang nagsabing alam nila iyon noong araw. Kaya binasa ko nang isa-isa ang bawat berso at kinanta namin iyon hanggang matapos. Sumunod ang “There is a Fountain Filled with Blood.” Alam kong hindi ako dapat mangahas na mangaral, kundi iisipin ni M. V— na sinasadya kong abusuhin ang kanyang pagtanggap, dahil ipinagbawal niya iyon, pero ibinigay ko ang mga berso nang sunud-sunod, at nagkuwento ako ng isang pangyayaring may kinalaman sa himno, kung paanong isang kawawang lalaking napabayaang buhay ay nakatagpo kay Cristo habang ito ay inaawit.

*“Sumabay ang mga lalaking alam ang kanta, at kumanta
sila hanggang sa umalingawngaw ang mismong mga biga
ng bubong.”*

Sa puntong ito, buong-puso nang nakikisali ang mga lalaki, at patuloy silang humihiling ng sunud-sunod na kanta. Hindi ko na matandaan ang pangalan ng lahat ng iyon. Sa wakas, hindi na nakatiis si M. V—. Siya at ang kanyang bartender ay walang naibenta buong gabi, at alas-diyes na noon. Kaya lumapit siya at sumigaw, “O, mga bata, sa palagay ko ay sapat na ang relihiyon natin. Kumanta naman tayo ng isang tunay, masaya, at lumang kanta, at sasayaw ako habang kumakanta kayo.” Sinimulan niya ang “Little Annie Rooney.” Sumabay ang

mga lalaki nang halos kasing-sigla ng sa mga himno, at medyo nakakatawa ang itsura niya habang nagsasayaw ng clog dance sa gitna nilang lahat. Pero pagkatapos na pagkatapos niya, sumigaw ang isa sa mga lalaki, “Wala namang kuwenta iyan! Kumanta pa tayo ng mga himno habang may pagkakataon pa. Bihira tayong magkaroon ng pastor dito. E ang ‘How Firm a Foundation’? Naaalala ko iyan noong bata pa ako; kinakanta namin iyan sa koro doon sa amin.” Kaya kinanta namin ang marilag na lumang mga salitang iyon sa himig ng “Portuguese Hymn,” at sa pagtatapos ay sumigaw ang isa pang koboy, “Sa palagay ko dapat nating tapusin ito sa ‘AH Hail the Power of Jesus’ Name.’ “ Sana narinig ng aking mga mambabasa kung paanong itinaas ng mga lalaking iyon ang lumang “Coronation” hanggang sa umalingawngaw na naman ang mga biga ng bubong. May humiling ng basbas. Nanalangin ako, at isa-isang lumapit ang mga lalaki para kamayan ako at magpasalamat, at saka sila lumabas sa dilim. Wala ni isang inuming naibenta mula nang magsimula ang mga awit ng Panginoon hanggang sa umalis ang mga lalaki. Paglabas ko ng bar, nakita ko si Mme. V — na nakatayo sa may pinto, umaagos ang luha sa kanyang mukha. “Salamat sa Diyos,” sabi niya, “kahit hindi na makarinig ang asawa ko ng isa pang mensahe ng Ebanghelyo, narinig na niya ito sa mga himnong iyon ngayong gabi, at umabot na ang patotoo sa mismong bar niya, sa lahat ng mga lalaking iyon.” Si M. V — mismo ay tahimik lang at walang ipinahayag, pero hindi rin siya nagpakita ng sama ng loob. Nang magpaalam ako sa kanya kinaumagahan, dahil ipinilit niyang doon ako matulog bilang kanyang bisita nang gabing iyon, sinikap kong bigyan siya ng isang tapat na salita, at nagpasalamat siya sa akin. Hindi ko na siya nakita pang muli. Hindi nagtagal ay dinapuan siya ng isang karamdaman na ikinamatay niya, pero lagi akong umaasa

na may umabot sana sa kanyang puso, at balang araw ay makita ko siya at ang kanyang mahal na asawa, na matagal nang umuwi sa Langit, doon sa Lupain ng Kaluwalhatian.

Isang Kumperensiya sa Biblia sa Loob ng Isang Pullman Car

Ilang taon na ang nakararaan, ilang buwan kaming nanatili ng aking pamilya sa gitna ng mga Laguna Indian sa New Mexico para sa gawaing misyonero. Panahon iyon ng malaking pagpapala sa aming sariling kaluluwa, at lubos naming ikinasiya ang pakikisama sa mga mabait at mainit ang pusong taong ito ng mga mesa. Pero ang kalagayan ng pamumuhay doon ay hindi talaga gaya ng nakasanayan namin, at dahil dito, malamang, may nakuha akong isang nakalalasong mikrobyo na nagbigay sa akin ng malaking problema pagkatapos. Makalipas ang ilang linggo, nang nasa Minneapolis ako para magbigay ng sunud-sunod na pangangaral, napansin kong kakaiba ang lagay ng aking katawan, kaya napakahirap ituloy ang gawain. Sa wakas, pagkatapos mismo ng isang pulong, bumagsak ako, at nang matauhan ako, kinailangan kong mahiga agad, dahil nasa akin ang lahat ng sintomas ng ikalawang pagkakasakit ng typhoid fever. Pitong taon bago noon ay dumaan na ako sa matinding sakit na ito, at halos hindi ko inakalang mauulit pa, pero iyon nga ang nangyari. Malayo ako sa aking tahanan sa California, pero sa loob ng anim na linggo ay buong kabaitan akong inalagaan ng isang mahal na pamilyang Cristiano, hanggang sa, nang gumagaling na ako, naramdaman kong kaya ko nang bumiyahe pabalik sa kanluran. Dahil mahina pa ako para umupo nang matagal, at kaya ko lang maglakad kapag may kinakapitan, kinuha ko ang isang buong seksiyon sa Pullman at ipinaayos ko ang aking highaan araw at gabi. Sa araw, hinahawi ang mga kurtina at nakakahiga ako nang maginhawa sa kutson at mga unan, at natatawa ako sa sarili dahil

pakiramdam ko ay para akong isang haring taga-Silangan na nakahilata sa kanyang diban.

Sa unang umaga ng biyahe, pagkatapos mag-almusal, nakahiga ako sa aking pansamantalang sofa at nagbabasa ng aking Biblia nang may isang malusog at matabang Aleman na babae na dumaan sa pasilyo. Pagdaan niya sa tapat ng aking higaan, bigla siyang huminto at sumigaw, “Ano! Ikaw may pamilyang pagsamba nang mag-isa? Sandali lang, kunin ko aking Biblia at sabay tayo magbasa.” Kaya umalis siya at hindi nagtagal ay bumalik dala ang isang malaking Biblia sa wikang Aleman— at umupo sa gilid ng aking higaan. “Saan ka nagbabasa?” Itinuro ko ang talata, at hindi nagtagal ay tinatamasa na namin ang tunay na pakikisamang Cristiano habang pinaghahambing namin ang dalawang salin at nag-uusap tungkol sa mahahalagang bagay ni Cristo. Napatunayan kong napakatalinong Cristiano niya, na taos-pusong umiibig sa Panginoon at nagagalak sa Kanyang Salita. Hindi nagtagal, may isang matangkad at maputing Norwego na dumaan sa pasilyo. Nang mapansin niya ang ginagawa namin, sumigaw siya, “Ah, nagbabasa ng Biblia, ha! Sandali lang. Sa tingin ko kukunin ko rin akin, at sasali sa inyo,” kaya umalis siya at bumalik dala ang kanyang Biblia sa wikang Norwego. Bakante ang higaan sa tapat ko kaya doon siya umupo, at nagkaroon kami ng tatluhang pag-uusap at pagbabasa ng Biblia, na hindi nagtagal ay nakatawag ng pansin ng ilan pang pasahero na nagsiksikan para makinig sa aming pinag-uusapan.

Nang mga oras na iyon, dumaan ang konduktor ng Pullman at nakita niya ang nangyayari. Nalaman ko pagkatapos na pinuntahan niya ang lahat ng iba pang bagon na tulugan at sinabihan ang mga tao na kung gusto nilang dumalo sa isang

pagtitipong pangrelihiyon, may isang nagaganap sa aming bagon. Ang resulta, mas maraming tao ang nagsiksikan kaysa sa kayang makarinig ng lahat ng sinasabi, pero nilakasan ko ang aking boses hangga't kaya ko sa mahinang kalagayan ko, at sinikap kong ipangaral ang Ebanghelyo, at bilang sagot sa maraming tanong ng aking mga kapwa pasahero, ipaliwanag ang mahahalagang katotohanan para sa pagpapatibay ng mga mananampalataya. Dahil sa lagnat, pagod na pagod ang aking isip, kaya pagkatapos magsalita nang isa o dalawang oras ay kinailangan kong sabihin sa mga tao na kailangan ko munang matulog sandali bago magpatuloy. Pagdilat ko ng aking mga mata pagkatapos umidlip, napansin kong nakatitig sa akin ang kaibigan kong Norwego, at bigla, na ikinatawa ko, sumigaw siya, "Gising na siya! Gising na siya!" at muling nagsimulang magtipon ang mga tao sa paligid.

Halos buong panahon ay inilaan namin sa pagsisikap na ipaliwanag ang Sulat sa mga Hebreo. Sama-sama kaming nagalak habang pinagmamasdan namin ang mga kaluwalhatian ng ating pinagpalang Panginoong nabuhay na muli, Siya na kahit walang hanggang Anak, ang Minamahal ng Ama, ay yumukod sa biyaya para iugnay ang Kanyang sarili sa ating pagkatao, at sa pamamagitan ng Kanyang paghihirap at kamatayan ay naging, sa pagkabuhay na muli, ang Kapitan ng ating kaligtasan. Napansin kong marami ang hindi pa malinaw tungkol sa Persona ni Cristo, at isang kagalakan na makita silang uhaw na tinatanggap ang katotohanang napakalinaw na inilalahad sa unang dalawang kabanata ng Sulat na ito. Nang magpatuloy kami sa paksa ng Kanyang pagiging Pinakapunong Saserdote at sa Kanyang pamamagitan para sa atin sa Langit, halatang bago ang mga bagay na ito sa marami, at nang pag-usapan namin ang kasakdalan at pagkabuo ng Kanyang iisang

handog sa krus, maraming tanong na sinikap naming sagutin mula mismo sa Salita. Hindi ako mangangahas na sabihin kung ilan ang pumasok sa ganap na katiyakan ng pananampalataya dahil sa sama-sama naming pag-aaral, pero tiyak ako, dahil sa pasasalamat na ipinahayag nila, na totoo ito sa kahit ilan man lang sa grupong iyon. Pagkatapos ay naglaan kami ng ilang oras sa pagsagot sa mga tanong tungkol sa iba't ibang paksa sa Biblia. Ang tumatak sa akin ay ang tunay na interes na ipinakita ng ilang hindi man lang nagpapahayag na sila ay Cristiano, pero halatang malalim ang pag-iisip nila tungkol sa mga tinatawag na paksang pangrelihiyon. Umaasa ako na balang araw ay makakatagpo ko sa Langit kahit isa o higit pa sa mga pasaherong nakakilala sa Panginoong Jesu-Cristo bilang kanilang Tagapagligtas dahil sa mga mensahe ng Ebanghelyo na narinig nila sa tren na iyon papuntang California.

Ganito ang nangyari tuwing umaga at hapon araw-araw hanggang sa malapit na kami sa Sacramento, California. Sa lungsod na ito ng sangandaan, hahatiin ang tren; ang ilang bagon ay tutuloy sa Oakland at San Francisco, at ang ibang naman ay pababa sa lambak papuntang Fresno, Turlock, at ibang pang lugar. Marami sa aking mga bagong kaibigan ang may tiket para sa ruta ng lambak, kaya isa-isa silang lumapit para ipahayag ang kanilang pagpapahalaga at magpasalamat sa akin sa pagbubukas ng Salita ng Diyos sa kanila.

Ang Alemang babae ang pinakamasalita sa kanyang pasasalamat. “Naku!” sabi niya; “Parang camp-meeting buong biyahe! Kaluluwa ko ay napakain at maraming bagay nakikita ko ngayon na hindi ko nakita dati. Pero kapatid,” tanong niya, “anong denominasyon ka kasapi? Hindi mo pa sinasabi sa amin.” Ngumiti ako at sumagot, “Kasapi ako ng parehong

denominasyon na kinabibilangan ni David.” “Ano iyon?” tanong niya, at idinagdag, “Hindi ko alam na kasapi pala siya ng kahit ano.” “Ganito,” sagot ko, “sabi niya, ‘Ako’y kasama ng lahat na nangatatapot sa Iyo, at nila na nagsisitupad ng Iyong mga tuntunin’ (Awit 119:63).” “Oo, oo,” sigaw niya, “magandang denominasyon iyan para kasapi.” Nagbigay ito sa akin ng pagkakataon na ipaliwanag, sa kaunting oras na natitira, ang ilang bagay tungkol sa pahayag ng hiwaga na binabanggit ni Apostol Pablo sa mga sulat sa mga taga-Efeso, sa mga taga-Colosas, at sa iba pang mga sulat. Tila bago sa ilan na ang lahat ng mananampalataya sa panahong ito ng biyaya ay mga sangkap ng Katawan ni Cristo, at kaya naman, mga sangkap ng isa’t isa, kasapi man sila ng isang lokal na samahan o hindi. Sa palagay ko, kung titingnan ayon sa denominasyon, mga isang dosenang iba’t ibang grupo ng mga Cristiano siguro ang kinatawan namin, pero natuklasan namin na ang mga bagay na pinagkakasunduan namin at mahalaga sa puso naming lahat ay mas higit kaysa sa mga bagay na naghihiwalay sa amin dahil sa magkakaibang opinyon sa teolohiya o magkakaibang pagkaunawa sa pamamahala ng iglesia, o sa mga ordenansang Cristiano. Hindi ko tinanong ang kahit sino sa kanila kung saang samahan sila kasapi, at wala ring nagtanong pa tungkol sa sarili kong kinabibilangang pakikisama. Nang papalapit na kami sa istasyon sa Sacramento, sabay-sabay kaming yumuko at nagpasalamat sa Diyos na sa pamamagitan ng Kanyang walang hanggang biyaya ay nahugasan kami mula sa aming mga kasalanan sa mahalagang dugo ni Cristo, at ngayon ay mga kasapi na ng bagong nilalang na iyon na Siya ang nabuhay na muli at itinaas na Ulo.

Sa mga taong lumipas, hindi na ako nagkaroon ng pribilehiyong makatagpong muli kahit isa sa aking mga kapwa

pasahero sa di-malilimutang biyaheng iyon, pero lubos kong inaasahan na makikita at makikilala ko ang marami sa kanila sa masayang araw na iyon kapag ang ating Panginoon mismo ay “bababa mula sa Langit na may isang sigaw, may tinig ng arkanghel, at may pakakak ng Diyos; at ang mga patay kay Cristo ay unang mangabubuhay na muli: pagkatapos tayong nangabubuhay, na nangatitira, ay aagawing kasama nila sa mga alapaap, upang salubungin ang Panginoon sa hangin.”

Maaaring may ilan sa mga nakasama ko sa biyaheng iyon na makakabasa ng mga linyang ito; kung ganoon, wala nang mas makapagpapasaya sa akin kaysa makatanggap ng balita mula sa kanila.

Natutong Magpakababa

May mga karanasang dinaraan ng lahat ng lingkod ng Diyos na parang masyadong personal at masyadong banal para ibunyag sa madla. Pero baka gamitin ng Panginoon ang ilan sa mga pangyayaring ito para palakasin ang pananampalataya ng iba na dumaraan sa panahon ng matinding pagsubok, kaya nagpasya akong ikuwento sa inyo, mga mambabasa, ang ilan sa mga ito.

Kung hindi ako dinadaya ng aking alaala, noong tag-init ng taong 1900 kami ng aking asawa ay pumunta sa lugar na ngayon ay tinatawag na East Bakersfield, pero noon ay Kern City pa, sa California, para sa isang serye ng pulong sa tolda. Hakbang iyon ng pananampalataya, dahil iisang pamilya lang ang kilala ko sa lugar na iyon—mga mahal kong kaibigan na pinagpala sa mga pulong sa Long Beach ilang panahon bago noon. Pinilit nila akong pumunta sa kanilang bayan para magdaos ng mga pulong sa tolda, lalo na dahil may ilang Pranses na Katoliko Romano na nagkainteres sa Salita dahil sa tahimik na paglilingkod ng isang matandang lalaki na nagngangalang Mr. Petrequin.

Mga dalawang buwan tumagal ang mga pulong, at pinagpala ng Diyos sa pagkaligtas ng ilang kaluluwa, na labis na nagpasaya sa aming puso. Nang dumating ang oras na ibaba na ang tolda para umuwi na kami sa aming tahanan sa Oakland, pumunta kami sa istasyon para bumili ng tiket. Bago ako bumili, may malinaw na malinaw na pakiramdam na dumating sa akin na hindi ako dapat tumuloy sa Oakland, kundi dapat akong bumaba sa Fresno.

Alam kong napakadelikado ang magpagabay sa basta pakiramdam, pero ang isang ito ay napakalinaw kaya hindi ko ito maalis sa isip. Sinabi ko sa asawa ko ang nararamdaman ko, at sinabi ko sa kanya, “Dito ka muna at manalangin, at lalabas ako para kausapin ang Panginoon tungkol dito.” Naglakad-lakad ako nang pabalik-balik sa plataporma ng istasyon, humihiling sa Diyos na ipakita sa akin nang malinaw kung ito nga ang Kanyang kalooban. Habang lalo akong nananalangin, lalong hindi ko ito maalis, kaya pumunta ako sa bintana at bumili ng tiket papuntang Oakland para sa asawa ko, pero tiket papuntang Fresno para sa sarili ko.

Pagsakay namin sa tren, sinabi ko, “Kung pagdating natin sa Fresno ay malinaw sa akin na dapat akong tumuloy, bababa lang ako sandali at bibili ng isa pang tiket; kung hindi, bababa na ako sa Fresno.”

Pero pagdating namin sa istasyong iyon, talagang hindi ko mapapayag ang sarili kong isip na tumuloy pa sa Oakland. Kaya iniabot ko sa asawa ko ang lahat ng pera ko maliban sa isang pirasong dolyar—siyempre hindi ko sinabi sa kanya kung gaano na kanipis ang bulsa ko—at nagpaalam ako sa kanya at sa aming maliit na anak, at bumaba ako ng tren nang hindi alam kung ano ang naghihintay sa akin.

Siguro dapat kong ipaliwanag na mga isang taon bago noon ay nakatanggap ako ng sulat mula sa isang kapatid sa Panginoon sa Fresno. Ikinuwento niya ang pagpapalang natanggap niya sa ilang babasahing ipinadala ko sa kanya, at hiniling niya na kung sakaling makapunta ako sa Fresno, sa bahay niya ako tumuloy, at masaya niyang gagawin ang makakaya niya para makahanap ng lugar para sa pampublikong pagpapatotoo. Dala ko ang kanyang address, kaya iniwan ko ang bag ko sa istasyon at

sumakay ako ng street-car papunta sa lugar na iyon. Ang laki ng panghihinayang ko nang pagdating ko roon ay nalaman ko sa mga kapitbahay na nagbabakasyon pala siya at ang pamilya niya, at ilang linggo pa bago sila bumalik! Para akong sinampal, at napaisip ako kung hindi ba ako nagkamali nang malaki sa pagsunod sa pakiramdam ko.

Pero nandito na ako, at wala nang magagawa kundi ituloy. Kaya bumalik ako sa istasyon, kinuha ko ang maleta ko, at nakakita ako ng isang “palasyong” matutuluyan sa halagang dalawampu’t limang sentimo bawat gabi! Hindi aabot nang matagal ang kaunting pera ko kahit sa ganoon kamurang lugar, kaya ingat na ingat ako na hindi gumastos sa pagkain nang higit sa talagang kailangan.

Papagabi na noon, at nakaluhod ako, humihiling sa Diyos na ipakita sa akin kung nagkamali ako, o kaya’y bigyan ako ng tanda kung may gawain Siya para sa akin sa lungsod na ito, nang marinig ko ang awitan sa labas. Lumabas ako sa isang kanto at sandaling nakinig sa Salvation Army, pero nang ipasa na ang lalagyan ng abuloy ay umalis na ako, dahil ang kalagayan ng bulsa ko ay hindi nagpapasabik sa akin na makisali.

Isang bloke ang layo, may isa pang pulong sa kalye, kaya pumunta ako roon at nakinig. Ang Peniel Mission ng Los Angeles ang nagdaraos nito. Maganda ang dating ng mga patotoo, kaya nagpasya akong sumunod sa kanilang Hall para sa pulong na kasunod. Hinintay kong mapuno ng maraming tao ang loob, saka ako tahimik na pumasok at umupo malapit sa pinto. Dalawang babae ang namamahala sa pulong. Kauupo ko pa lang nang mapansin kong pareho silang nakatingin sa direksyon ko at nagbubulungan, at halatang ako ang pinag-

uusapan. Medyo nakakahiya, sa totoo lang. Maya-maya, naglakad pababa sa pasilyo ang isa sa kanila, diretso sa kinauupuan ko, at nagtanong, “Kayo po ba ang mangangaral dito ngayong gabi?” Nagulat ako at sumagot, “Hindi ko po alam.”

Kakaiba ang tingin niya sa akin, sa palagay ko, at saka sinabi, “E, hindi po ba kayo mangangaral ng Ebanghelyo?” Sinabi ko sa kanya na oo, o sinisikap kong maging ganoon. “At wala po ba kayong mensahe para sa amin ngayong gabi?” Sumagot ako, “Hindi ko po tiyak. Bakit n’yo po itinatanong?” Sinabi niya na sila ng isa pang babae, na siyang namamahala sa Mission, ay nananalangin tungkol sa mensahe para sa gabing iyon, at parang may tinig na malinaw na nagsabi sa kanilang dalawa, “Ipapadala Ko ang sarili Kong sugo ngayong gabi. Makikilala ninyo siya pagkakita ninyo sa kanya.” At idinagdag niya, “Kaya binabantayan namin ang bawat taong pumapasok sa pinto, at nang pumasok kayo, pareho kaming nakatiyak na kayo ang taong iyon.”

Lalo pa akong nagulat dito, pero tugma ito sa sarili kong karanasan, kaya ikinuwento ko sa kanya kung paano ako napunta sa lungsod nang gabing iyon. Agad niyang sinabi, “Kayo nga po ang sugo ng Panginoon. Halina po kayo sa plataporma.”

Tinanggap ko iyon bilang pintuang binuksan ng Diyos, kaya sumunod ako, at pagkatapos ng ilang patotoo ay ipinangaral ko ang Ebanghelyo sa nagkakatipong mga tao. Agad nila akong tinanong kung puwede akong manatili sa kanila kahit dalawang linggo man lang para sa isang serye ng pulong, at pumayag ako.

Dapat kong ipaliwanag na Huwebes ng gabi noon. Nangaral ako nang sumunod na dalawang gabi, at araw-araw akong umaasa sa Panginoon sa panalangin na tutugunan Niya ang aking mga pangangailangan sa buhay na ito, na siyempre ay hindi ko masabi kaninuman. Pero sa Kanyang di-maarok na karunungan, hinayaan Niyang dumating ang Sabado ng gabi nang wala na akong kahit isang sentimo. Wala na ako kahit ang dalawampu't limang sentimong pambayad sa kuwarto ko, kaya medyo malungkot akong nagpaalam sa may-ari ng tinutuluyan ko, at dinala ko ang maleta ko sa isang botika at nakiusap na iwan muna ito roon hanggang balikan ko. Ngumiti ang botikaryo at nagsabi, “Kung walang dinamita ’yan, sige, iwan n’yo lang!” Tiniyak ko sa kanya na ligtas na ligtas ito, at iniwan ko roon.

Hinding-hindi ko malilimutan kung gaano ako kaiisa nang lumabas ako sa kalye. Gabing-gabi na, limang sentimong halaga lang ng pagkain ang nakain ko buong araw, at wala akong mapupuntahan para sa gabing iyon. Pero kahit paano ay kakaibang gumaan ang loob ko nang maalala ko ang Isang nagsabi, “Ang mga zorra ay may mga lungga, at ang mga ibon sa langit ay may mga pugad; datapuwa’t ang Anak ng Tao ay walang mahiligan ng Kanyang ulo.”

Marami akong dalang tract ng Ebanghelyo sa iba’t ibang wika, kaya tumawid ako sa riles ng Santa Fe papunta sa pinakamasamang bahagi ng lungsod noon. Hanggang alas-dos ng madaling-araw, inikot ko ang maruruming bar at mga sayawang puno ng kahalayan sa lugar na iyon, hanggang sa maipamigay ko ang mga tatlong libo ng maliliit na mensahe ng Ebanghelyong iyon. Binigyan ako ng Diyos ng pagkakataong taimtim na magpatotoo sa napakaraming iba’t ibang tao—mga

kaawa-awang napabayaan ng buhay, malayo sa kanilang tahanan at lubog na lubog sa kasalanan.

Pero pati ang mga bar ay nagsasara na. Ubos na ang dala kong tract, at wala pa rin akong mapupuntahan. Kaya sinundan ko ang riles ng street-car, at naglakad ako hanggang sa dulo ng linya sa labas ng bayan. Doon ay may nakita akong bakanteng bagon, gumapang ako papasok, at sinubukan kong matulog sa mga bangko. Napakalamig na ng gabi, at hindi ako makaginhawa. Sinubukan kong manalangin, pero ikinahihiya kong aminin na wala ako sa diwa ng panalangin. Sa totoo lang, nagrereklamo na ako noon sa loob-loob ko sa Diyos, at may kasama pang pait. Pumasok sa isip ko ang talata, “Ang aking Diyos ang magpupuno ng bawat kailangan ninyo ayon sa Kanyang kayamanan sa kaluwalhatian kay Cristo Jesus,” at sumigaw ang mapaghimagsik kong espiritu, “E bakit hindi Niya ito ginagawa? Nangako Siya, pero hindi Niya tinutupad ang Kanyang Salita.”

Lubha akong naguluhan at nabagabag. Pero mga alas-kuwatro ng madaling-araw, naisip kong mas giginhawa ako kung maglalakad kaysa manatili sa bagon, kaya bumalik ako sa lungsod. Sa bakuran sa paligid ng munisipyo ay may isang malaking weeping-willow, na ang mga sanga ay nakalaylay nang napakababa sa lahat ng panig. Gumapang ako sa ilalim nito, at napunta ako sa parang isang maliit na silungang gawa sa mga dahon, kung saan nakatulog ako nang mga dalawang oras nang walang nakakakita sa akin.

Paggising ko, kinakausap ako ng Diyos tungkol sa ilang bagay sa buhay ko na hinayaan kong pabayaan. Lumuhod ako sa ilalim ng puno at ibinuhos ko sa Kanya ang aking puso tungkol sa kakulangan ko ng pananampalataya at sa aking

pagmamatigas sa sariling kagustuhan. Habang lalo akong nagtatapat, lalong dumarami ang mga bagay na pumapasok sa isip ko na kailangan kong hatulan sa sarili ko, hanggang sa hindi ko na itinatanong kung bakit hindi ako tinulungan ng Diyos, kundi namangha na lang ako kung gaano Siya kabuti sa akin sa kabila ng marami kong pagkukulang.

Maya-maya, pumunta ako sa fountain sa bakuran ng munisipyo at naghilamos nang kaunti, at naglakad-lakad ako hanggang oras na ng Sunday School sa Methodist Church, kung saan nangako akong magtuturo sa isang klase ng mga binata.

Pagpasok ko sa pambungad na bahagi ng programa, gulat na gulat ako nang makita ang isang lalaking malaki ang bahagi sa pagdaraos nito—siya pala ang mismong naging guro ko sa Sunday School maraming taon na ang nakaraan sa Los Angeles. Lumapit ako at nagpakilala, at mainit niya akong tinanggap. Nang itanong niya kung paano ako napunta roon, ipinaliwanag ko na nagdaraos ako ng mga pulong sa Mission at hiniling sa akin na magturo sa isang klase. Agad niya akong inanyayahang mananghalian kasama niya pagkatapos ng pulong sa umaga—at hindi ko na kailangang sabihin kung gaano ako kasayang tumanggap.

Tinuruan ko ang klase ko, nanatili ako para makinig sa sermon, at pagkatapos ay lumabas kami ng kaibigan ko para mananghalian. Hindi ako nangahas na sabihin sa kanya ang tunay kong kalagayan, pero nakagiginhawa ang pakikisama, at talagang ibinangon ako ng isang masarap na pagkain.

Sa pulong sa hapon, napuno ng mga interesadong tao ang Mission Hall, at pagkatapos ng pulong, lumapit sa akin ang isang batang doktor na osteopath para itanong kung saang hotel ako tumutuloy. Sinabi ko sa kanya na tumutuloy ako sa

isang bahagi ng lungsod, pero hindi ko binanggit ang pangalan ng aking “hotel.” Saka siya nagtanong, “Puwede po bang sa akin na lang kayo tumuloy? Maganda ang apartment ko at may bakanteng kuwarto. Nananabik ako sa pakikisama ng kapwa Cristiano, at matutuwa akong makasama kayo.”

E, ano pa ang magagawa ko kundi tumanggap? Naramdaman kong ito ang kahanga-hangang paglalaan ng Panginoon. Gustong-gusto niyang samahan ako sa aking “hotel” para kunin ang maleta ko, pero tiniyak ko sa kanya na ako na ang bahala roon. Nagmamadali akong pumunta sa botika kung saan ko iniwan ang bag ko, at pagkakuha ko rito, dali-dali akong pumunta sa apartment ng doktor. Napansin niyang pagod na pagod ako, kaya iminungkahi niya na habang inihahanda ang hapunan— na siya mismo ang maghahanda—ay umidlip muna ako. Tuwang-tuwa akong pumayag, at tandang-tanda ko pa na mga isang oras pagkatapos ay nanaginip ako na dumaraan ako sa isang napakalakas na lindol, pero agad kong nalaman na ang doktor pala iyon, niyuyugyog ako para gisingin! Namangha siya na ganoon pala ako kahimbing matulog.

Sabay kaming naghapunan, at pumunta kami sa pulong sa gabi. Kumilos ang Diyos nang may kapangyarihan, at napakaraming mahalagang kaluluwa ang lumapit sa harapan at kinausap nang isa-isa, at lahat sila ay nagpahayag na tinatanggap nila ang Panginoong Jesus. Pagkatapos, nang wala man lang akong ipinahiwatig na anumang pangangailangan, isa-isang nagsilapit sa akin ang mga kaibigang Cristiano at palihim na naglalagay ng pera sa mga kamay ko, hanggang sa pagbalik ko sa kuwarto ay binilang ko ito at nakita kong may dalawampu’t pitong dolyar ako.

Ang laking pasasalamat ko sa Diyos sa Kanyang awa!
Kinabukasan, ipinadala ko sa asawa ko ang malaking bahagi ng pera, dahil alam kong kakailanganin ito sa bahay, pero matalino kong itinira ang sapat na pamasaha sa tren kung sakaling wala nang iba pang dumating.

Maya-maya, pumunta ako sa post office para tingnan kung may sulat ako, at may nakita akong sulat mula sa aking amain. May ugali siyang tiklupin nang pabaligtad ang kanyang mga sulat, at nang hugutin ko ito sa sobre, isang pahabol ang agad na sumalubong sa mata ko. Ganito ang nakasulat: “Kinausap ako ng Diyos ngayon sa pamamagitan ng Filipos 4:19. Nangako Siyang pupunan ang lahat ng ating kailangan. Baka balang araw ay makita Niyang kailangan kong magutom! Kung ganoon, iyon ang ibibigay Niya.”

Naku, gaano katotoo ang lahat ng iyon sa akin noon! Nakita kong pinadaan ako ng Diyos sa pagsubok na iyon para ilapit ako lalo sa Kanyang sarili, at para iharap ako sa mga bagay na pinababayaan ko. Kaya ibinabahagi ko ang maliit na pangyayaring ito sa iba, sa pag-asang may mensahe ito para sa sinumang nababagabag na manggagawa na maaaring dumaraan sa ganito ring panahon ng pangangailangan at pagkalito.

Nang Marinig Ko sina Moody, Stebbins, at Sankey

Hindi ko kayang ipahayag nang sapat ang utang na loob ko sa maraming kilalang lingkod ng Panginoon dahil sa tulong na natanggap ko sa kanila noong mga unang araw—tulong na nagbukas sa akin ng Salita ng Diyos at nagturo ng mga paraan ng pagpapahayag ng Kanyang katotohanan sa iba. Lagi akong lubos na nagpapasalamat sa Kanya, lalo na mula nang maging pastor ako ng Moody Memorial Church sa Chicago, na pinahintulutan Niya akong marinig ang Kanyang tapat na lingkod na si Dwight L. Moody sa dalawang magkaibang panahon ng aking buhay: una, noong bata pa ako, at pangalawa, noong batang mangangaral pa lang ako na parang nangangapa pa sa daan, at hindi ko man lang pinangarap na darating ang araw na magkakaroon ako ng pribilehiyong tumayo sa pulpito ng malaking iglesyang itinayo bilang alaala sa kanya na itinuturing kong pinakanamumukod-tanging ebanghelista ng ikalabinsiyam na siglo.

Nang dumating sina Dwight L. Moody at George C. Stebbins sa Los Angeles para sa isang malaking serye ng pulong noong 1888, labindalawang taong gulang pa lang ako. Pero noon pa man ay malalim na ang pag-iisip ko tungkol sa mga bagay na espirituwal, at akala ko ay Cristiano na ako, kahit na makalipas pa ang dalawang taon bago ko tiyak na nakilala ang Panginoong Jesu-Cristo bilang aking Tagapagligtas.

Ang mga pulong ni Moody ay ginanap sa Hazzard's Pavilion, isang malaking gusaling kahoy na may dalawang balkonahe, na kasya ang marahil 8,000 katao. Hinding-hindi ko malilimutan ang una kong gabi roon; tumatak talaga ito sa isip ko.

Pagdating ko, nagsisimula na ang awitan, at mukhang okupado na ang lahat ng upuan, at marami pang nakatayo. Umakyat ako sa unang balkonahe, at saka sa itaas pa, naghahanap ng bakanteng puwesto, pero wala akong nakita.

Saka ko napansin na may isa pang batang lalaki na gumapang palabas sa isa sa malalaking biga na kahoy na sumusuporta sa bubong. Mabibigat at parang kahon ang mga sumusuportang ito, gawa sa tatlong tablang 4 x 12 na pinagpako-pako na parang napakalalaking labangan, nakahilig mula sa balkonahe hanggang sa gitna ng bubong, at pababa naman sa kabilang panig. Gumapang din ako palabas sa isa sa mga ito, at nakahiga sa labangan ay ligtas na ligtas ako, at kitang-kita ko ang napakaraming tagapakinig, ang koro at ang iba pang nasa plataporma, at naririnig ko nang malinaw ang lahat.

Labis akong nasiyahan sa awitan, pero hindi ko na maalala ang pamagat ng alinman sa mga himnong inawit ng kongregasyon nang gabing iyon. Sa wakas, tumayo ang isang pandak, matipuno at balbas-saradong lalaki, na mula sa kinaroroonan ko ay parang walang leeg. Mukhang nakadikit na ang ulo niya sa kanyang mga balikat habang tinitingnan ko siya mula sa napakataas na puwesto ko. Nagsimula siyang magsalita nang matulin at parang negosyante, may halatang punto ng taga-New England na, sa salita ng isang matandang babaeng Scottish, “ni wala man lang banal na tunog.”

Ang talata ay, “Ikaw ay tinimbang sa timbangan, at nasumpungang kulang.” Napakatindi ng dating nang ikuwento niya ang kahangalan at kapahamakan ni Belshazzar. Nabasa ko na ang sermong iyon mula noon, at nagulat ako kung gaano kakaunti ang nalimutan ko nito sa paglipas ng mga taon. Habang nagpapatuloy siya, lubos akong naantig. Kita ko rin na

labis na naantig ang mga tao. Nanalangin talaga ako, “Panginoon, tulungan Mo akong balang araw ay makapangaral sa ganito karaming tao, at makapagdala ng mga kaluluwa kay Cristo.” Kahit hindi pa ako talagang tiyak sa sarili kong kaligtasan, kahanga-hangang sinagot ng Diyos ang panalanging iyon ng isang bata.

“Kitang-kita ko ang napakaraming tagapakinig, ang koro at ang iba pang nasa plataporma.”

Sa sobrang interesado ko sa sinasabi ni Mr. Moody, nagulat ako nang bigla niyang tapusin ang kanyang pananalita sa pagsasabing, “Aawitin ngayon ni Mr. Stebbins ang isa sa mga

paborito kong himno.” Tumingin ako sa orasan, at nakita kong wala pang tatlumpu’t limang minuto siyang nagsalita. Bihira siyang mangaral nang mas matagal pa roon. Ugali niyang magkaroon ng ilang malinaw at tiyak na punto sa bawat sermon, at ipinapasok niya ang mga ito sa puso at budhi ng mga nakikinig sa pamamagitan ng matibay na pangangatwiran na hindi sila nilulubayan, at ng malilinaw at tumatamang halimbawa, na marami ay napakalambing at pang-araw-araw, na madalas magpaluha sa mga nakikinig. Saka niya idinidiin sa kanila ang kahalagahan ng agarang pagpapasya para kay Cristo —ang tiyak na pagtanggap sa Kanya bilang Tagapagligtas at Panginoon.

Napakarami niyang ginagamit na Kasulatan, at umaasa siya sa Diyos na sa pamamagitan ng Kanyang Espiritu Santo ay idiin ang Salita at gawin itong kasangkapan sa pagsumbat sa mga makasalanang at sa pagdadala sa kanila sa pagsisisi at sa personal na pananampalataya sa Panginoong Jesus.

Buong damdaming inawit ni Stebbins ang “At the Feast of Belshazzar,” isang awit na bago pa noon. Hindi ko pa iyon narinig kailanman.

Pagkatapos ng solo, muling tumayo si Mr. Moody at nagsimulang makiusap sa mga tao na makipagkasundo sa Diyos. Noong una ay walang kumikilos, saka niya biglang sinabi, “Tumayo nga ang bawat isa sa gusaling ito na tunay na nagbalik-loob.” Marahil limang libo ang agad na tumayo. “Umupo ang lahat ng nagbalik-loob bago kayo naging labinlimang taong gulang.” Mahigit kalahati ang naupo. “Ngayon, umupo naman ang lahat ng naligtas bago kayo naging dalawampu.” Marahil kalahati ng natitira ang sumunod sa kanya.

Saka siya nagpatuloy sa ganoon ding paraan, “Lahat ng wala pang tatlumpu—apatnapu—limampu.” Nang mga oras na iyon ay kakaunting-kakaunti na lang ang nakatayo. “Lahat ng wala pang animnapu.” Kung tama ang alaala ko, tatlo na lang sa napakaraming taong iyon ang nanatiling nakatayo. “Ngayon, lahat ng naligtas bago kayo naging pitumpu,” at naupo na ang mga huli. Napakalakas na aral iyon na kitang-kita ng mata, na nagpapakita ng kahalagahan ng paglapit kay Cristo habang bata pa.

Idiniin ito ni Moody, saka niya inanyayahan ang mga nababahalang kaluluwa sa inquiry-room. Marami ang pumasok.

Isang gabi naman, nakarating ako nang maaga, kasama ang nanay ko at ilan sa kanyang mga kaibigan. Ilang upuan lang ang layo namin sa harapan, kaya kitang-kita namin si Mr. Moody at ang iba pa. Naaalala kong naisip ko, “Hindi naman siya gaanong guwapo.” Pero nang mangaral siya tungkol sa “Paghahasik at Pag-aani,” nagliwanag ang kanyang mukha, at talagang parang gumanda siya dahil sa kanyang katapatan at mabait na kasigasigan. Inawit ni Mr. Stebbins at ng kanyang asawa ang “The Model Church.” Iyon ang unang beses na narinig ko iyon. Naisip kong kulang ito sa Ebanghelyo. Kita n’yo, noon pa man ay mahilig na akong tumikim ng sermon at magsuri ng pulong. Muli, marami ang pumunta sa inquiry-room sa paanyaya ni Moody.

Pauwi, sinabi ng isang ginoo sa aming grupo, “Parang ordinaryong-ordinaryong tao lang siya. Marami na akong narinig na mas magaling mangaral.” “Oo,” sagot ng nanay ko, “pero nakapagdadala siya ng mga kaluluwa kay Cristo!” Madalas kong naaalala iyon mula noon. Hindi pambihirang husay sa pananalita o nakahihigit na galing sa pangangaral ang

dahilan ng tagumpay ni Moody. Iyon ay isang buhay na pinaghaharian ng Espiritu ng Diyos, kasama ang isang likas na talino na nagbigay-daan sa kanya na maunawaan ang pangangailangan at puso ng mga tao na bihira lang ang nakagagawa.

Hindi ko na siya muling narinig hanggang makalipas ang mga sampung taon, nang ako mismo ay isa nang batang ebangelista, at bumalik si Moody sa California para sa ilang pulong sa malalaking lungsod. Narinig ko siya sa Oakland at sa Los Angeles. Sa bawat lugar, halos iisang sermon lang ang ipinangaral niya sa malalaki niyang pulong sa gabi. Ang paksa niya ay, “Kinakailangan kayong ipanganak na muli.” Gaya nina Wesley, Whitefield, at iba pa, naniniwala siya na ang isang mensaheng may halaga ay maaaring ibigay nang paulit-ulit nang may mabuting bunga.

Gusto kong alalahanin na hanggang sa huli ay idinidiin ni Moody ang pangangailangan ng ikalawang kapanganakan, at kailanman ay hindi siya lumihis sa tinatawag na liberal na teolohiya na hindi isinasaalang-alang ang ligaw na kalagayan ng tao at ang pangangailangan ng muling pagsilang kung gusto niyang maligtas. Kasama niya ang anak niyang si Will Moody sa paglalakbay na ito sa California, at narinig ko siya sa Los Angeles sa Peniel Hall. Mabuting tao siya, pero ibang-iba ang uri niya sa kanyang ama. Mas binibigyang-diin niya ang praktikal na bahagi ng buhay Cristiano.

Sa isang pulong sa hapon, kinausap ni D. L. Moody ang mga manggagawang Cristiano tungkol sa pagdadala ng kaluluwa kay Cristo at sa pangangailangan ng muling pagsigla. Naaalala kong marami siyang sinabi tungkol sa nakawawasak na epekto ng mapamintas na pamumuna, at nakiusap siya, “Ipanalangin

ninyo ang mga tao; huwag ninyong sayangin ang oras sa pag-uusap tungkol sa kanila.” Binalaan niya ang mga miyembro ng iglesya na huwag pintasan ang kanilang mga pastor, kahit hindi pa malinaw ang mga ito sa katotohanan: walang nagagawa ang pamumuna; ang pananalangin para sa kanila ang nakapagpapatibay. “Ang problema ko,” sabi niya, “ay hindi gaano sa mga ministro kundi sa mga tamad na Cristiano sa mga upuan.”

Hindi ko na siya nakitang muli. Nang sumunod na taon ay sinagot niya ang pagtawag pauwi sa Langit matapos siyang bumagsak sa plataporma sa Kansas City. Pero lagi akong nagpapasalamat na nagkaroon ako ng ilang pagkakataong marinig ang taong ginamit ng Diyos sa napakamakapangyarihang paraan, sa pagkaligtas ng maraming libu-libong kaluluwa.

Dalawang beses ko lang narinig si Ira D. Sankey. Hindi siya kasama ni Mr. Moody sa mga pulong na nabanggit ko, pero dumalaw siya sa Oakland at San Francisco noong 1897, at narinig ko siya sa dalawang lungsod na iyon. Hinding-hindi ko malilimutan kung paano niya naantig ang napakaraming taong nagkatipon para makinig kay Henry Varley, nang awitin niya, sa unang pagkakataon sa Pacific Coast, ang “Saved by grace.” Ang iba pang himnong dala niya na bago pa noong mga araw na iyon ay ang “There’ll be no dark valley when Jesus comes,” at ang “Let the blessed sunshine in.”

At siyempre, inawit niya ang “There were Ninety and Nine,” sa paraang siya lang ang nakakaawit. Wala pa akong narinig na iba na parang naibuhos dito ang ibinuhos niya, at nagpaging ganoon kaantig at katimo nito. Sa bawat pulong ay inawit niya, dahil espesyal na hiniling, ang “My Ain Coun-tree,” at

ikinuwento niya kung paano niya ito natagpuan at kung paano niya ito sinimulang gamitin. Dahil ako mismo ay may dugong Scottish, sa tingin ko ito ang pinakanagustuhan ko sa lahat. Isa sa mga problema ng maraming makabagong soloista ng Ebanghelyo ay masyadong kaunti ang Ebanghelyo at masyadong marami ang solo. Ang hilig ay magtanghal sa halip na sikap magbigay ng espirituwal na mensahe. Kung ang mangangaral man o ang mang-aawit ay mas abala sa pagtawag ng pansin sa sarili kaysa sa pagtataas kay Cristo at sa pag-abot sa budhi ng mga nakikinig, lubos siyang nabibigo sa kanyang paglilingkod.

Ang Hamon ng Isang Agnostiko

Halos isang taon matapos kong umalis sa Salvation Army at magsimula sa gawaing pag-eebanghelyo kasama ng mga Cristianong karaniwang tinatawag na “Brethren,” nanirahan ako sa paligid ng San Francisco Bay. Isang hapon ng Araw ng Panginoon, habang naglalakad ako paakyat sa Market Street, may nakita akong malaking pulutong na nagkakatipon sa kanto ng Market at Grant Avenue. Nang marinig ko ang tugtugan at awitan, naunawaan ko agad na pulong pala iyon ng mga dati kong kaibigan sa Salvation Army, kaya lumapit ako para makinig at makisaya. Napakagaling ng kanilang banda ng mga tambuli at trumpeta. Mga animnapung sundalo siguro silang lahat, na bumuo ng isang malaking bilog, at sa paligid nila ay may tatlo o apat na raang taong nakatayo. Sumingit ako hanggang sa harapan ng pulutong, at halos agad akong nakilala ng maliit na dalagang kapitan, na lumapit at nagtanong kung gusto ko raw bang magbigay ng patotoo. Siyempre natuwa akong gawin iyon, kaya nang dumating ang pagkakataon, sa mungkahi niya ay pumasok ako sa gitna ng bilog at sinikap kong magbigay ng mensahe ng Ebanghelyo batay sa sarili kong karanasan sa nagliligtas na biyaya ni Cristo.

Habang nagsasalita ako, napansin ko ang isang lalaking maayos ang pananamit, katamtaman ang laki ng katawan at matalino ang mukha, na nakatayo sa gilid ng bangketa. Kumuha siya ng isang kard mula sa kanyang bulsa at may isinulat doon. Nang patapos na ako sa aking pananalita, humakbang siya pasulong, magalang na itinaas ang kanyang sombrero, at iniabot sa akin ang kard. Sa isang panig ay nabasa ko ang kanyang pangalan. Nakilala ko agad kung sino siya, sapagkat nakita ko na ang

kanyang pangalan sa mga pahayagan at sa mga paskil, bilang isang ilang buwan nang nagtatalumpati sa buong kahabaan ng West Coast, mula Vancouver hanggang San Diego. Opisyal siyang kinatawan ng tinatawag noong I. W. W. Movement—ibig sabihin, ang “Industrial Workers of the World,” bagaman ang mga tumututol sa sosyalistang prinsipyo nito ay kadalasang nagsasabing ang mahiwagang mga titik na iyon ay nangangahulugang “I Won’t Work” (“Ayokong Magtrabaho”). Nagdaraos siya ng mga pulong sa gitna ng mga manggagawa, at sinisikap niyang pukawin sila sa pagkapoot sa ibang uri ng tao sa lipunan, at pagsamahin sila upang ibagsak ang sistemang kapitalista.

Binasa ko nang malakas ang kard, at sumagot ako nang ganito: “Interesadong-interesado ako sa hamong ito.” (Mula sa isang guhit ni F. Sands Brunner)

Nang baligtarin ko ang kard, nabasa ko sa kabilang panig, sa abot ng natatandaan ko ngayon, ang hamong ito: “Ginoo, hinahamon kita na makipagdebate sa akin tungkol sa tanong na ‘Agnostisismo laban sa Kristiyanismo’ sa Academy of Science Hall sa darating na Linggo ng hapon, alas-kuwatro. Ako ang magbabayad ng lahat ng gastos—”

Binasa ko nang malakas ang kard, at sumagot ako nang ganito: “Interesadong-interesado ako sa hamong ito. Sa totoo lang,

naipahayag na ako para sa ibang pulong sa darating na hapon ng Araw ng Panginoon, alas-tres, pero sa palagay ko ay matatapos ko iyon nang maaga para makarating ako sa Academy of Science bago mag-alas-kuwatro. O kung kailangan, maaari akong magpahalili ng ibang tagapagsalita sa pulong na naianunsyo na. Kaya malugod kong tatanggapin ang debateng ito sa ganitong mga kondisyon: upang patunayan na si G. — ay may ipinaglalabang talagang may halaga at karapat-dapat pagdebatehan, mangangako siya na magdadala siya sa Hall sa darating na Linggo ng dalawang tao, na sasabihin ko sa inyo ngayon din kung ano ang mga katangian, bilang patunay na ang agnostisismo ay talagang may halaga sa pagbabago ng buhay ng tao at sa paghubog ng tunay na pagkatao. Una, dapat siyang mangako na magdadala siya ng isang lalaking ilang taon na noong tinatawag nating ‘lugmok na lugmok’ sa buhay. Hindi ko na hinihingi kung anong mga kasalanan mismo ang sumira sa kanyang buhay at nagtaboy sa kanya palabas ng lipunan—maging lasenggo man siya, o anumang uri ng kriminal, o biktima ng anumang mahalay na pagnanasa—basta isang lalaking ilang taong nasa ilalim ng kapangyarihan ng masasamang bisyo na hindi niya kayang takasan nang mag-isa. Pero minsan, pumasok siya sa isa sa mga pulong ni G. — at narinig niya ang pagpupuri nito sa agnostisismo at ang pagtuligsa nito sa Biblia at sa Kristiyanismo. At habang nakikinig siya sa ganoong talumpati, labis na naantig ang kanyang puso at isip kaya umalis siya sa pulong na iyon na nagsasabing, ‘Mula ngayon, agnostiko na rin ako!’ At dahil sa pagtanggap niya sa pilosopiyang iyon, natuklasan niyang may bagong kapangyarihang pumasok sa kanyang buhay. Ang mga kasalanang dati niyang mahal, ngayon ay kinamumuhian na niya, at ang katuwiran at kabutihan na

ang naging mithiin ng kanyang buhay mula noon. Ngayon ay ganap na siyang bagong tao, karangalan sa kanyang sarili at pakinabang sa lipunan—lahat dahil agnostiko siya.

“Ikalawa, gusto kong mangako si G. — na magdadala siya ng isang babae—at sa palagay ko ay mas mahihirapan siyang humanap ng babae kaysa ng lalaki—na dati ay isang kawawang wasak ang buhay, walang dangal, itinakwil ng lipunan, alipin ng masasamang pita, at biktima ng bulok na pamumuhay ng mga lalaki.” Habang nagsasalita ako, halos isang batuhan lang ang layo ko mula sa kilalang-kilalang Barbary Coast ng San Francisco, kung saan napakaraming batang buhay ang nawasak; kaya idinagdag ko, “Marahil ay isang babaeng ilang taong tumira sa isang masamang bahay sa Pacific Street, o sa iba pang malapit na lugar na parang impiyerno sa lupa, lubos na ligaw, sira at kahabag-habag dahil sa kanyang makasalanang pamumuhay. Pero ang babaeng ito ay pumasok din sa isang bulwagan kung saan malakas na ipinapahayag ni G. — ang kanyang agnostisismo at kinukutya ang mensahe ng Banal na Kasulatan. Habang nakikinig siya, may pag-asang sumibol sa kanyang puso, at sinabi niya, ‘Ito mismo ang kailangan ko para mapalaya ako sa pagkaalipin sa kasalanan!’ Sinunod niya ang aral na iyon hanggang sa siya ay naging isang matalinong agnostiko o di-mananampalataya. Dahil dito, nag-alsa ang buo niyang pagkatao laban sa kahihyan ng buhay na dati niyang pinamumuhay. Tumakas siya mula sa pugad ng kasamaan kung saan siya matagal na nabihag; at ngayon, naibalik na ang kanyang buhay, nakabalik na siya sa isang marangal na lugar sa lipunan, at namumuhay nang malinis, may kabutihan at masaya —lahat dahil agnostiko siya.

“Ngayon, G. —,” bulalas ko, “kung mangangako kang dadalhin mo ang dalawang taong ito bilang halimbawa ng kayang gawin ng agnostisismo, nangangako naman ako na haharapin kita sa Hall sa oras na itinakda sa darating na Linggo, at magdadala ako ng di-kukulangin sa isang daang lalaki at babae na ilang taong namuhay sa ganoon mismong makasalanang kahihiyan na sinikap kong ilarawan, pero maluwalhating naligtas sa pamamagitan ng pananampalataya sa mensahe ng Ebanghelyo na kinukutya mo. Kasama ko sila sa entablado bilang mga saksi sa kahanga-hangang nagliligtas na kapangyarihan ni Jesu-Cristo, at bilang buhay na patunay sa ating panahon na totoo ang Biblia.”

Bumaling ako sa maliit na kapitan ng Salvation Army at sinabi ko, “Kapitan, may maisasama ka ba sa akin sa ganoong pulong?” Masigla siyang sumagot, “Mabibigyan ka namin ng di-kukulangin sa apatnapu, mula lang sa iisang pulutong na ito, at bibigyan ka pa namin ng banda para manguna sa parada!”

“Mabuti!” sagot ko. “Ngayon, G. —, hindi ako mahihirapang humanap ng animnapu pa mula sa iba’t ibang Misyon, Gospel Hall, at mga ebanghelikong iglesya sa lungsod, at kung tapat kang mangangako na dadalhin mo ang dalawang ganoong halimbawa na inilarawan ko, darating akong nagmamartsa sa unahan ng ganoong parada, habang tumutugtog ang banda ng ‘Onward, Christian Soldiers,’ at handa na ako sa debate.”

Sa palagay ko ay may pagkamapagbiro rin si G. —, sapagkat ngumiti siya nang medyo pakutya, ikinumpas ang kanyang kamay na para bang sinasabing, “Hindi na, salamat!” at sumingit siya sa pulutong at umalis. Samantala, ang napakaraming taong iyon ay pumalakpak nang pagkalakas-lakas para sa Salvation Army at sa mangangaral sa lansangan,

sapagkat alam na alam nila na sa buong kasaysayan ng di-pananampalataya ay wala pang nakarinig na ang isang pilosopiyang puro pagtangga, gaya ng agnostisismo, ay nakapagpabuti ng masasamang lalaki at babae; at alam din nila na iyon mismo ang ginagawa ng Kristiyanismo sa buong daan-daang taon.

Pinatutunayan ng ating Ebanghelyo ang sarili nito sa pamamagitan ng nagagawa nito, sapagkat ang mga taong tinubos mula sa bawat antas ng buhay, na pinalaya mula sa bawat uri ng kasalanan, ang nagpapatunay sa kapangyarihang bumabago at nag-iingat ni Cristo, na Siyang sinasabi ng Biblia.

Nakilala ng mga Madre ang Isang Banal

Habang paalis ang aming tren ng Santa Fe mula sa istasyon sa Kansas City, napansin kong may walong Romano Katolikong madre, na halatang mga Dominicanong madre batay sa kanilang kasuotan, na may mga higaan sa iisang Pullman car na kinaroroonan ko. Sa loob-loob ko ay naisip ko, “Baka magkaroon ako ng pagkakataong makilala sila habang naglalakbay kami pa-Kanluran, at baka malaman ko kung kilala nila ang Panginoon, at kung hindi, mabigyan ko sila ng mensahe ng Ebanghelyo.”

Pero nang magsimula silang mag-usap-usap, nalungkot ako nang mapansin kong German ang kanilang salita, at dahil iilang salita lang ang alam ko sa wikang iyon, naisip kong wala nang pag-asang makausap ko sila.

Gayunman, kinaumagahan, nang karamihan sa amin ay nakapag-almusal na, isang binata sa dulong bahagi ng bagon ang naglabas ng biyolin at nagsimulang tumugtog nang may damdamin ng ilang malulungkot na himig, habang masayang nakikinig ang mga pasahero. Bigla siyang tumugtog ng isang himig na German na pamilyar sa akin, sapagkat madalas ko itong marinig sa misyon sa mga Hopi Indian sa hilagang Arizona. Isang grupo ng mga misyonerong German na Mennonite ang nagbukas ng gawain sa Oraibi, Moen-copi, at sa iba pang himpilan, at isinalin nila ang ilang himno sa wikang Hopi. Kabilang doon ang isang himno na inawit sa himig na ito, at madalas akong labis na naantig habang nakikinig sa mga Cristianong Hopi na buong-pusong umaawit nito sa kanilang mga pagtitipon para sa pagsamba at patotoo.

Makalipas ang isa o dalawang sandali, pito sa mga madre—na lahat ay medyo bata pa—ang nagsimulang umawit sa German, kasabay ng biyolin, habang tuwang-tuwang nakikinig ang ibang pasahero sa kanilang maganda at malinaw na mga tinig.

Siguro ay kitang-kita sa mukha ko ang tuwang nadarama ko, sapagkat nang tumingin ako sa kabila ng pasilyo, sa upuan ng mas matandang madre, lumiwanag ang kanyang mukha bilang tugon sa akin, at yumuko siya pasulong at nagsalita sa napakahusay na Ingles, “Ang mga mahal na batang ito! Tuwang-tuwa sila rito. Alam mo, mga madreng German kami na papunta sa California. Nasira ang aming kumbento sa aming bayan noong digmaan, at pupunta kami sa isang ganap na bagong bansa. Ako ang Mother Superior, kaya itinuturing kong mga anak ko ang lahat ng batang madreng ito. Labis silang nangungulila sa kanilang bayan! Ibang-iba ang lahat dito sa nakasanayan namin sa Germany, at naantig sila sa himig na iyon dahil madalas namin itong awitin sa aming bayan. Kasapi ang mga madreng ito ng koro ng simbahan sa kumbento, kaya kabisadong-kabisado nila ang himnong ito.” Para bang hinihintay niya ang sagot ko.

Masigla akong sumagot, natutuwa sa pagkakataong makilala sila, at umaasa na ngayon na baka magkaroon ako ng kahit maliit na paglilingkod sa Panginoon para sa kanila, “Pamilyar din sa akin ang himig na iyan, bagaman hindi ko alam ang mga salitang German nito, at hindi ko rin alam ang anumang salitang Ingles na karaniwang inaawit dito. Pero nakapunta na ako sa mga nayon ng mga Hopi Indian sa hilagang Arizona, at may ilang grupo roon ng mga katutubong Cristiano na umaawit ng isang himno sa sarili nilang wika sa himig na ito, kaya tuwang-tuwa rin akong marinig ito ngayon.”

Nananabik siyang nagtanong, “Ang ibig mo bang sabihin ay may kilala kang ilan sa mga taong kayumangging ito, ang mga American Indian, na tunay na nakakakilala at umiibig sa ating Panginoong Jesu-Cristo?”

Napakilig ako sa tanong niya. Nagsalita siya na parang isang taong nakakakilala rin mismo sa Kanya. Sinabi ko sa kanya na talagang marami ang ganoon sa iba’t ibang tribo, at ipinahayag niya ang malaking kagalakan na marinig iyon. Pagkatapos, nang tumigil na ang tugtog, sinabi niya, “Puwede mo ba kaming kuwentuhan tungkol sa kanila? Tatawagin ko ang mga madre, at kung sasabihin mo sa akin sa Ingles, isasalin ko sa German, sapagkat alam kong magiging interesadong-interesado sila.”

Malugod akong pumayag, at di nagtagal ay magkakalapit na kaming nakaupo hangga’t maaari habang ikinukuwento ko ang anumang makakaya ko tungkol sa mga tagpong nasaksihan ko sa lupain ng mga Hopi, at gayundin sa gitna ng mga Navajo, ng mga Laguna, ng mga Walapai, at ng iba pang tribo. Nagbigay ako ng ilang halimbawa ng kahanga-hangang pagbabalik-loob, na tila labis na umantig sa kanila. Nadama ko na ito ang pagkakataong mismong ibinigay ng Diyos sa akin para ipahayag ang Ebanghelyo ng Kanyang biyaya nang walang pakikipagtalo o pagpuna sa mga paniniwala nila na maaaring iba sa akin.

Sa wakas, bumulalas ang Mother Superior, “Tuwang-tuwa kaming malaman ang mga bagay na ito! Kung gayon, misyonero ka rin ba?”

Sinabi ko sa kanila na ako ay isang taong ibinibigay ang lahat ng kanyang panahon sa pangangaral ng Ebanghelyo, at sa loob ng ilang taon ay dinadalaw ko ang iba’t ibang tribo ng mga

Indian para tumulong sa gawaing misyon sa ilang buwan ng taon.

“Sana nga,” sabi niya, “ay isa kang mabuting Katoliko!”

“Matitiyak ko sa iyo,” sagot ko, “na kaanib ako ng banal na katolikong iglesya, na binili ng mahalagang dugo ng Panginoong Jesu-Cristo, bagaman wala akong maipagmamalaking kabutihan na sarili ko.”

Dahil dito ay dumami ang tanong nila kung ano ang ibig kong sabihin sa katolikong iglesya, at kung paano nagtatamo ng katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya ang mga di-matuwid na makasalanan, at sa gayon ay nagiging karapat-dapat sa harapan ng Diyos. Naaalala ang mga salita ni Apostol Pablo, “Ako’y naging lahat ng mga bagay sa lahat ng mga tao, upang sa anumang paraan ay makapagligtas ako ng ilan,” madalas akong sumipi mula sa iba’t ibang Romano Katolikong pinagmulan, gaya ng magandang patotoo ni St. Bernard of Clairvaux, na bumulalas habang siya’y naghihingalo, “Banal, banal na Jesus, ang Iyong mga sugat ang aking mga merito!”

Dahil doon ay sinabi ng Mother Superior, “Nagugulat ako sa iyo! Parang kilala mo ang lahat ng santo. Wala akong kaalam-alam na ang isang hindi Romano Katoliko ay magiging ganito kapamilyar sa mga sinulat at sa buhay ng mga santo.”

“Ah, pero alam mo,” sagot ko, “sinisikap kong makilala silang lahat, sapagkat ang lahat ng banal ay akin, at ako ay sa lahat ng banal. Higit pa rian—dahil sa walang-hanggang biyaya ng Panginoong Jesu-Cristo—ako mismo ay isang banal!”

“Isang banal!” sigaw niya sa pagkamangha, at pagkatapos ay bumaling siya sa ibang mga madre at may sinabi siya sa

German, na halos tiyak kong ang ibig sabihin ay, “Mga anak, sabi niya, siya mismo ay isang banal!”

Agad silang bumaling sa akin nang may bagong pagkainteresado, sapagkat sa palagay ko ay inakala nilang ngayon lang sila nakakita ng isang tunay at buhay na banal. Ang lahat ng banal na kilala nila ay patay na, pero heto ang isang lalaki mismo sa harapan nila na nagsasabing siya ay isang banal habang nasa kanyang katawang-laman pa.

Napansin kong natatawa ang ilan sa kanila. Marahil ay inakala nilang medyo “may sayad” ako, o kaya ay dinadaya ko lang ang sarili ko; pero nagbigay ito sa akin ng pagkakataong buksan ang aking Biblia at lumipat sa bawat talata upang ipakita sa kanila na ang banal ay isang taong ibinukod para sa Diyos sa pamamagitan ng walang-hanggang halaga ng mahalagang dugong pantubos ng Panginoong Jesu-Cristo, at ang bawat isang tunay na sumasampalataya sa Kanya, ang lahat ng nagtiwala sa Kanya bilang Tagapagligtas, ay tinatawag na mga banal.

Ang mismong pagkakataong matagal kong inaasam ay dumating sa akin sa isang kahanga-hangang paraan, at sa buong araw na iyon, hanggang sa maghiwalay kami sa Albuquerque, New Mexico—kung saan kailangan kong bumaba ng tren—walang tigil nila akong tinanong, at kagalakan para sa akin ang sagutin ang mga iyon. Sa tingin ko ay bukas na bukas ang kanilang puso sa katotohanan ng Diyos. Wala akong nakitang kahit katiting na palatandaan ng pagkiling habang nakikinig sila sa isang taong marahil ay dapat sana nilang ituring na erehe.

Nang magpaalam ako sa kanila, nagpasalamat ako nang maalala kong nangako ang Diyos na ang Kanyang Salita ay hindi babalik

sa Kanya nang walang bunga; at naglalakas-loob akong umasa na makikita ko sila balang araw sa harapan ng Diyos at ng Kordero, upang sama-sama kaming magalak sa biyayang gumagawa ng mga banal mula sa mga kawawang ligaw na makasalanan.

“Sa Pangalan ni Jesu-Cristo, Ako...”

Wala nang mas nakapagpapabigat ng puso ng isang taong tunay na umiibig sa Panginoong Jesu-Cristo—at naaalalang dumating Siya sa sanlibutang ito bilang isang Judio ayon sa laman, kaya ang kaligtasan ay mula sa mga Judio—kaysa isipin ang kakila-kilabot na mga pagdurusang kinailangang tiisin ng Kanyang sariling bayan sa buong panahong magalang nating tinatawag na mga siglong Cristiano. Naku, naku, ang kanilang Kristiyanismo ay madalas na sa pangalan lamang, at napakaraming bagay na hindi makaCristiano ang ginawa ng mga tinatawag na bansang Cristiano at maging ng mga kilala bilang mga Cristianong tao, nang ibunton nila ang kahihiyan at pag-uusig sa piniling lahi na ngayon ay nakakalat dahil sa kanilang mga kasalanan, at naglalagalag sa gitna ng mga Hentil hanggang sa araw na titingin ang mga Judio sa Kanya na kanilang inulos, at tatangisan nila Siya na gaya ng pagtangis ng isa sa kanyang kaisa-isang anak, at magdadalamhati na gaya ng pagdadalamhati sa kanyang panganay.

Tiyak na ang bawat tunay na mananampalataya sa Panginoong Jesu-Cristo ay dapat magkaroon ng pusong umiibig sa mga Judio. Hindi ibig sabihin nito na babalewalain na niya ang kanilang mga pagkukulang at mga kasalanan, pero ang ibig sabihin nito ay dapat siyang malaya sa lahat ng pagkiling at tingnan sila kung paano niya tinitingnan ang mga makasalanang Hentil, bilang mga kawawang ligaw na lalaki at babae na pinagkamatayan ni Cristo at na sa kanila siya isinugo dala ang mensahe ng biyaya.

May dalawang sukdulang madaling mapuntahan ng isang tao kapag iniisip ang mga Judio. Ang ilang sentimental ay walang

makitang masama sa kanila dahil napakatanyag ng lugar nila sa mga hulang nasa Kasulatan. Labis nilang pinupuri ang Judio, at kinakalimutan ang kanyang mga pagkakamali habang pinalalaki ang lahat ng kanyang kabutihan, kaya hindi nila napapansin ang kanyang pagiging ligaw at ang kanyang pangangailangan sa isang Tagapagligtas. Ang iba naman ay walang makitang mabuti sa Judio. Idinidiin nila ang pagtanggap niya kay Cristo, ang pagkontra niya sa Iglesya ni Cristo sa buong mga taon, ang pag-uusig niya sa kapwa Judio na tumatalikod sa sinagoga at lumalapit sa Tagapagligtas, at ang matalas niyang pagkahilig sa negosyo na kung minsan ay nagtutulak sa kanyang balewalain ang ilang tanong tungkol sa tamang asal sa paghahanapbuhay, kaya tuloy siya ay nilalait ng mga kakumpitensya niyang Hentil.

Halos hindi na kailangang sabihin na mali ang dalawang sukdulang ito. Sinasabi sa atin ng Kasulatan na “walang pagkakaiba” ang Judio at ang Griego, “sapagkat ang lahat ay nagkasala at hindi umabot sa kaluwalhatian ng Diyos;” at muli, na “walang pagkakaiba... sapagkat iisa ang Panginoon ng lahat, na mayaman sa lahat ng tumatawag sa Kanya.” Ang Judio, gaya ng kanyang kapatid na Hentil, ay isang ligaw at may-salang makasalanan na para sa kanyang pagtubos ay ibinuhos ni Cristo ang Kanyang mahalagang dugo; at kapag siya ay ipinanganak na muli sa pamamagitan ng biyaya ng Diyos, nagiging bahagi siya ng Katawan ni Cristo, kung saan wala nang Judio o Griego, kundi ang lahat ay iisa sa Kanya.

Walang duda na ang ating patotoo bilang mga Cristiano ay magiging higit na mahalaga sa Judio kung tatandaan natin ito, at lagi tayong magbabantay sa mga pagkakataong maipakita ang biyaya ni Cristo sa mga hindi kumikilala sa Kanya bilang

kanilang ipinangakong Mesiyas. Hayaan ninyong ikuwento ko ang isang pangyayari na makatutulong para idiin ito.

Ilang taon na ang nakararaan, habang naglilingkod ako sa isa sa mga Gospel Hall sa lungsod ng Detroit, tumuloy ako sa mapagpatuloy na tahanan ng isang minamahal na pamilyang Cristiano na nakatira sa labas ng lungsod. Isang araw ay umalis ako ng bahay para pumunta sa sentro ng lungsod. Hindi pa ako nakalalayo nang biglang bumuhos ang di-inaasahang ulan. Wala akong dalang payong, sapagkat sira ang tanging payong ko, at umasa akong hindi ko iyon kakailanganin. Sandali kong pinag-isipan kung itutuloy ko ang paglakad papunta sa sakayan ng tram o babalik ako sa bahay, nang sa kalooban ng Diyos ay may nakita akong matandang Judio na papaliko sa kanto, na may bitbit na isang bigkis ng mga gamit sa pag-aayos ng payong sa ilalim ng kanyang braso. Tinanong ko siya kung sasama siya sa akin sa bahay para ayusin ang payong ko, at pumayag siya. Nagmadali akong bumalik, dinala ko sa kanya ang payong, at umupo siya sa beranda habang inaayos ito.

Habang tinitingnan ko ang kanyang kulubot na mukha, na napapaligiran ng mahabang abuhing balbas, nadama kong ang malalalim na guhit doon ay nagpapakita ng matinding pagdurusa, at nanabik akong gamitin ng Diyos para ipakilala sa kanya ang Isa na nagsabi, “Lumapit kayo sa Akin, kayong lahat na nagpapagal at nabibigatang lubha, at kayo’y Aking bibigyan ng kapahingahan.”

Nang matapos ang trabaho, tinanong ko siya kung magkano ang utang ko. “Treinta’y singko sentimos,” sagot niya. Inisip kong ito na ang pagkakataong hinihintay ko, kaya sinabi ko sa kanya, “Heto ang treinta’y singko sentimos, pero palagay ko ay kailangan mong gumawa ng maraming ganitong trabaho araw-

araw para lang mabuhay. Gusto kong dagdagan ito nang kaunti bilang regalo sa Pangalan ng Panginoong Jesu-Cristo;" at iniabot ko sa kanya ang dagdag na kalahating dolyar.

Hinding-hindi ko malilimutan kung paano siya nanginig, at kung gaano siya nataranta, nang mahulog ang pera sa kanyang palad. Akala ko noong una ay hahayaan niya itong dumulas sa kanyang mga daliri, pero napakahusay niyang Judio para hayaan iyon! Habang tinatanggap niya iyon, bumulalas siya sa lantad na pagkamangha, "Sa Pangalan ni Jesu-Cristo! Mein Gott, mein Gott!—Sa Pangalan ni Jesu-Cristo, sinunog nila bahay ko habang nasa loob ako, doon sa Russia. Sa Pangalan ni Jesu-Cristo, ninakaw nila lahat ng meron ako. Sa Pangalan ni Jesu-Cristo, pinalayas nila asawa ko at mga anak ko sa lamig at sa niyebe, at iniwan sila doon. At pumunta ako sa America, at apat na taon na ako dito, at ngayon lang unang beses may nagsalita sa akin tungkol kay Jesu-Cristo. At sa Pangalan ni Jesu-Cristo, siya...binigyan ako ng mas maraming pera kaysa hiningi ko!"

Sinikap kong sabihin sa kanya na ang mga taong nagmalupit sa kanya ay walang alam tungkol kay Jesu-Cristo; na si Cristo mismo ay isang Judio, at mahal Niya ang Kanyang sariling bayan; na sinabi Niya, "Yamang inyong ginawa sa isa sa maliliit na ito na Aking mga kapatid, ay sa Akin ninyo ginawa;" at dahil sa pag-ibig kay Jesu-Cristo kaya nananabik ang sarili kong puso para sa kanya, at gusto kong maging tulong at pagpapala sa kanya.

Nakinig siya, gulat na gulat, habang sinisikap kong ikuwento sa kanya ang tungkol sa nagdurusang Tagapagligtas, at sa kaligtasang binili Niya ng Kanyang mahalagang dugo. Hindi ko alam kung gaano karami ang naunawaan ng kawawang

matanda. Kapos ang oras ko, at labis kong ikinalungkot na kinailangan ko na siyang paalisin para makarating ako sa aking tipanan. Habang pinanonood ko siyang naglalakad sa kalye, napansin kong hawak niya ang pera sa nakabukas niyang palad, at nakatingin siya rito habang gumagalaw ang kanyang mga labi. Kahit hindi ko na siya naririnig, natitiyak kong patuloy pa rin siyang bumubulalas sa pagkamangha, “Sa Pangalan ni Jesu-Cristo, binigyan niya ako ng mas maraming pera kaysa hiningi ko!”

“At sa Pangalan ni Jesu-Cristo, siya... binigyan ako ng mas maraming pera kaysa hiningi ko!”

At nanalangin ako—naku, buong taimtim!—na gawin ng Diyos ang simpleng maliit na gawang iyon na isang patotoo sa puso ng kawawang lalaking ito, at akayin siyang magtanong pa nang higit, upang makilala rin niya nang lubos ang kayamanan ng biyayang ipinakita sa mahal at kahanga-hangang Pangalang iyon.

Ang Ebanghelyo sa Isang Simbahang Katoliko ng mga Indian

Ang tag-araw ng 1912 ay ginugol ko sa paglilingkod sa Salita sa New Mexico. Matapos ang ilang panahon sa Albuquerque, kung saan kami ay naging bisita ng isa sa pinakatapat na Cristianong negosyanteng nakilala ko kailanman, si William E. Mauger, na tinatawag ng marami sa lungsod na iyon na “Ang Anghel ng Albuquerque,” dahil sa kanyang malasakit sa mga maysakit at nangangailangan at sa kanyang sigasig na ipakilala ang Ebanghelyo ng biyaya ng Diyos, kami ng aking pamilya ay pumunta, sa kanyang mungkahi at sa paanyaya ng isang grupo ng mga Cristianong Indian, sa nayon ng Casa Blanca. Isa ito sa mga Pueblo na tinitirhan ng tribong Laguna.

Sa lahat ng tinatawag na “Mga Anak ng Araw,” ang mga Laguna marahil ang pinakasibilisado, at sa maraming paraan ay ang pinakamaamo at pinakamabait sa mga katutubong naninirahan sa Timog-kanluran. Bago dumating sa kanila ang dalisay na Ebanghelyo, ang kanilang relihiyon ay halo ng Romanismo at Paganismo. Dumadalo sila sa misa sa tatlong-daang-taong-gulang na simbahang Katoliko Romano sa Laguna tuwing Linggo ng umaga, pero ginagawa pa rin nila ang kanilang karaniwang paganong seremonya sa ibang mga pagkakataon. Ngunit maraming taon na ang nakararaan, sinimulan ng mga misyonero ng Iglesyang Presbiteryano ang gawaing ebanghelikal, at mula noon ay may isang grupo ng tunay na mga Cristiano roon, na marami sa kanila ay kitang-kitang nagpakita ng Espiritu ni Cristo at malaya na sa pamahiin ng kanilang mga ninuno.

Noong panahong isinusulat ko, ilang buwan nang walang misyonerong nakatira roon, at marami pang buwan ang lilipas bago may manirahan muli sa gitna nila. Kaya, matapos kong makilala ang ilan sa mga Cristianong lider sa Albuquerque, tinanggap ko ang kanilang paanyaya na dalhin ang aking pamilya roon at maglingkod sa gitna nila nang buong tag-araw. Marami kaming kawili-wiling karanasan sa pangangaral ng Ebanghelyo sa kanilang pitong nayon, at natutunan naming mahalin nang lubos ang mababait at simpleng taong ito. Sila naman ay hindi na maaaring maging mas mabait pa sa amin, at lubos nilang pinahalagahan ang mensaheng dala namin.

Habang naglilingkod ako sa gitna nila, may ilang Indian na Katoliko Romano mula sa Laguna ang lumapit sa mga Cristiano at nagtanong: kung talagang lingkod ako ng Diyos, bakit sa mga paaralan at sa mga bahay ako nangangaral at hindi sa simbahan ng kanilang nayon? Sinabi sa kanila na hindi ako Katoliko Romano, kaya inakala nilang hindi ako tatanggapin doon. Nagtanong ang mga Indian, “Sino ang hindi tatanggap sa kanya?” “Kasi,” sabi ng iba, “hindi siya papayagan ng pari na mangaral sa simbahang Katoliko.” Sumagot ang mga Indian, “Hindi sa pari ang simbahan, at saka paminsan-minsan lang naman siya dumadalaw sa amin. Ang mga Indian ang nagtayo ng simbahan noong unang panahon, at gusto naming marinig ang misyonero.”

Tinanong ako kung papayag akong mangaral kung may paanyaya, at siyempre, pumayag ako. Napagkasunduan na sa susunod na Linggo ay bababa ako kasama ang isang malaking grupo ng mga Cristiano mula Casa Blanca papunta sa Laguna at dadalo sa simbahan. Naupo kami sa buong serbisyong pinangunahan ng isang matandang Indian na sakristan, at

nasaktan ang aking puso nang makita ko kung gaano kahungkag, kapormal, at kalayo sa Kasulatan ang lahat ng iyon. Pero nang matapos ito, tinawag sa harapan ang mga pinuno ng mga tao at tinanong sila ng sakristan sa wikang Laguna.

Ayon sa pagsasalin sa akin pagkatapos, ganito ang halos sinabi niya: “Nabalitaan ko na may isang lalaki ng Diyos na naglilingkod sa ating mga nayon, at ang layunin niya ay ipaliwanag sa mga tao ang daan ng buhay at ng kaligtasan. Nabalitaan ko na hindi niya sinisikap sirain ang simbahan, kundi ipaliwanag ang Banal na Kasulatan. Nabalitaan ko na marami sa ating mga kababayan ang nag-iisip na dapat siyang marinig dito sa simbahan. Ano ang pasya ninyo?” Lahat ay sumang-ayon na tama siya. Pagkatapos ay tinanong niya kung tatawagin nila ako sa harapan. Ginawa nila iyon, at kinausap niya ako nang mahaba at mabilis sa sarili niyang wika, na siyempre ay wala akong naintindihan kahit isang salita. Pero ang aking tagasalin, si Ulysses Paisano, na isang lider sa mga Cristiano, ay lumingon sa akin at nagsabi: “Sabi ng matanda, dahil gustong marinig kayo ng mga tao, at dahil nababalitang kayo ay lalaki ng Diyos na naghahangad tumulong sa mga tao at ipakita sa kanila ang daan ng buhay at ng kaligtasan, at hindi para gibain ang mga simbahan o makipag-away sa iba, sinasabi niya sa inyo: ‘Bilang sakristan ng simbahang ito, binibigyan kita ng kapangyarihang basahin ang Banal na Kasulatan, manalangin sa Diyos, at ipangaral ang Ebanghelyo sa mga taong ito, at tumayo sa lugar na tinatayuan ng mga paa ng pari.’” Nagpasalamat ako sa kanya at agad akong umakyat sa pulpito.

Nangaral ako mula sa talatang, “Nakikilala ninyo ang biyaya ng ating Panginoong Jesu-Cristo, na bagaman Siya ay mayaman, ay naging dukha dahil sa inyo, upang kayo sa pamamagitan ng Kanyang karukhaan ay maging mayaman” (2 Corinto 8:9).

Nangaral ako mula sa talatang, “Nakikilala ninyo ang biyaya ng ating Panginoong Jesu-Cristo, na bagaman Siya ay mayaman, ay naging dukha dahil sa inyo, upang kayo sa pamamagitan ng Kanyang karukhaan ay maging mayaman” (2 Corinto 8:9). Hindi ko alam kung kailan pa ako nangaral nang may mas malalim na pakiramdam ng presensya at kapangyarihan ng Espiritu ng Diyos. Lubhang naantig ang aking puso habang tinitingnan ko

ang mga tatlong daang kayumangging mukha na may kumikinang na itim na mga mata, habang ang mga tao, na marami sa kanila ay nakaupo sa sahig na lupa, ay sabik na nakikinig sa Salita ng Diyos.

Pagbalik ko sa Casa Blanca nang gabing iyon, isinulat ko ang mensaheng ibinigay ko habang sariwa pa ito sa aking isip. Nailathala ito bilang isang tract na pinamagatang “For Your Sakes,” at maraming libong kopya na ang naipagbili mula noon. Marahil maraming tao ang nagtaka nang makita sa itaas nito ang, “Isang Sermong Ipinangaral sa Simbahang Katoliko Romano ng Laguna, New Mexico.” Payak man ito, isinisingit ko ito rito, sa pag-asang may iba pang matutulungan sa pagbasa nito, kahit lumipas na ang maraming taon.

“Una sa lahat, gusto kong ituon ang inyong pansin sa isang kahanga-hangang pahayag ni San Pablo sa talatang ito ng Banal na Kasulatan, tungkol sa ating Panginoong Jesu-Cristo. Sinasabi niya sa atin, “Siya ay mayaman!” Alam ba ninyo kung kailan iyon? Masasagot ba ninyo ang tanong, “Kailan Siya naging mayaman?”

Hindi Siya mayaman nang Siya ay isilang. Sinasabi sa atin na ang mapalad na Birheng Maria at ang kanyang mabuting asawa na si San Jose ay dumating sa isang bahay-panuluyan nang gabing iyon, pero walang lugar para sa kanila sa bahay-panuluyan. Alam naman natin na kahit siksikan ang ganoong lugar, kung marami kang pera, halos tiyak na makakakuha ka ng kahit anong matutuluyan. Pero mahirap sina San Jose at ang Birheng Maria. Hindi nila kayang magbayad nang malaki para sa isang silid, kaya nang gabing iyon ay sa kuwadra sila nagpalipas, at doon isinilang ang Panginoong Jesus. Kinuha nila ang banal na Sanggol, binalot Siya ng lampin, at inihiga sa

sabsaban. Iyon ang Kanyang duyan. Kasindukha Siya ng pinakadukha sa mismong pagsilang Niya. Gayunman, sabi ni San Pablo, “Siya ay mayaman!” Kailan?

Noon bang lumaki na Siya? Noong maliit na Bata pa Siya, hinanap Siya ni Herodes, isang masamang hari, para patayin, at isang banal na anghel mula sa Langit ang nagbabala kay Jose sa panaginip na tumakas kasama Niya papuntang Egipto; at bilang pagsunod sa babala, kinuha niya ang Bata at ang Kanyang ina at tumakas gaya ng sinabi sa kanya. Sila ay mga dukha at walang tahananang naglalakbay, tumatakas mula sa masamang hari.

At nang dumating sa wakas ang panahong bumalik sa Palestina, pumunta sila at nanirahan sa Nazaret, isa sa pinakahamak at pinakamasamang bayan sa buong lupain. Doon lumaki ang Panginoong Jesus, at doon Siya nakilala bilang “Ang Karpintero.” Kay lapit Niya sa inyo, mga lalaking masisipag magtrabaho! Ang Kanyang mga kamay ay humawak ng martilyo at lagari; at gayunman, Siya ang lumikha ng mga daigdig! Kay laking dangal ang ibinigay Niya sa paggawa! Pero ganito ba magtrabaho ang mayayaman? Hindi; pero Siya ay dukha. Hindi nakatira sa Nazaret ang mayayaman. Kapag yumaman sila, lumilipat sila.

Sa wakas ay dumating ang panahong binautismuhan si Jesus ni Juan, at nagsimula Siyang maglibot, nangangaral at nagtuturo sa mga tao, at sa pamamagitan ng Kanyang makapangyarihang mga gawa ay ipinakita Niyang Siya ang Anak ng Diyos. Yumaman ba Siya noon?

Hindi; sapagkat sinabi Niya, “Ang mga sora ay may mga lungga; ang mga ibon sa himpapawid ay may mga pugad; ngunit ang Anak ng Tao ay walang mapaghiligan ng Kanyang ulo.” Sino pa

ang mas dukha kaysa roon? Kayo ay may tahanan kahit papaano; at may tinatamasa kayong ilang ginhawa sa buhay. Siya ay walang tahanan. Madalas ay sa mga bundok Siya natutulog at lupa ang unan ng Kanyang banal na ulo. Siya ay isang dayuhang walang tahanan dito sa lupa.

Gayunman, sabi ni San Pablo, “Siya ay mayaman!” Kailan Siya naging mayaman? Hindi kailanman habang nasa lupa. Kundi bago pa niyon; bago Siya isinilang bilang maliit na Sanggol sa kuwadra—bago Siya bumaba sa abang mundong ito—ay, noon Siya ay mayaman! Kanya ang buong Langit. Siya ang kagalakan ng puso ng Diyos Ama. Gustong-gusto ng lahat ng banal na anghel na paglingkuran Siya at sundin ang pinakamaliit Niyang naisin. Kanya ang kayamanang sa Diyos lamang nauukol; pero iniwan Niya ang lahat ng iyon para sa atin!

Isipin ninyo ang ganoon kahanga-hangang pag-ibig. Hindi Siya nasiyahan sa isang Langit na puno ng mga anghel. Kinailangan Niyang bumaba sa lupa at mabuhay, magdusa, at mamatay upang maibalik ang napakaraming abang makasalanan, na nilinis ng Kanyang mahalagang dugo, para makasama Niya sa Kanyang Langit. At kapag kasama na Niya silang lahat sa maluwalhating lugar na iyon, “Makikita Niya ang bunga ng paghihirap ng Kanyang kaluluwa, at Siya ay masisiyahan.”

Oo, Siya ay mayaman!—walang kasingyaman Niya! Pero “dahil sa inyo ay naging dukha Siya.” Nabanggit ko na ang karukhaan na kinasilangan Niya, at ang karukhaan ng Kanyang buhay. Pero, sa totoo lang, hindi iyon ang pinakamatinding karukhaan. Ang magkaroon ng mga kaibigang aaliw at tutulong sa akin, magpapasigla sa akin kahit mahirap ako; ang mayroong mag-aalaga sa akin kapag ako ay maysakit, at magpapakita ng pagmamahal at pakikiramay kapag ako ay naghihingalo—ay,

walang taong tunay na dukha kung may ganoong mga kaibigan siya!

Pero makinig kayo. Dumating ang panahong kailangan Niyang mamatay. May mga kaibigan ba Siya noon na tutulong at magpapalakas ng loob Niya? Wala. “Iniwan Siya ng lahat ng alagad at nagsitakas.” Ipinako Siya sa mapait na krus na iyon, at kinoronahan ng mga tinik; at sa Kanyang matinding paghihirap ay “Naghanap Siya ng mahahabag, ngunit walang sinuman; at ng mga mang-aaliw, ngunit wala Siyang nasumpungan.” Ay, ngayon Siya ay dukha; mas dukha kaysa sa inaasahan kong mararanasan ng sinuman sa inyo. Wala na Siyang kahit isang kaibigang kasama Niya ngayon. Talagang naging dukha na Siya sa wakas.

Pero ito na ba ang pinakamalalim na karukhaan? Hindi! Sapagkat kahit iwan kayo ng mga tao sa oras ng kagipitan, sa oras ng kamatayan, kung kayo ay taong may takot sa Diyos ay maaari pa rin kayong aliwin ng Diyos. Hindi Niya kayo kailanman iiwan. Lagi Siyang sasainyo. Ang makasama ang Kataas-taasan ay hindi pagiging dukha; iyon ay pagiging mayaman!

Nasa kay Jesus ba ang ganitong umaalalay na kagalakan? Pakinggan ninyo ang sigaw ng matinding paghihirap na sumambulat mula sa Kanyang pusong lipos ng dalamhati: “Diyos Ko! Diyos Ko! Bakit Mo Ako pinabayaan?” Ay, ngayon ay tunay na Siya nasa malalim na karukhaan! Itinalikod ng Diyos ang Kanyang mukha mula sa Kanyang minamahal na Anak, at iniwan Siyang mag-isa na magdusa at mamatay!

Itatanong ba ninyo, “Bakit pinabayaan ng Diyos nang ganito ang Isang napakabanal?” Ang sagot ay nasa talata: “Dahil sa inyo.” Kung haharap kayo sa Diyos na nasa inyong mga

kasalanan, dala ang lahat ng inyong pagkakasala sa inyong kaluluwa, kailangan Niyang italikod ang Kanyang mukha sa inyo, at iwan kayo sa kadiliman magpakailanman! Hindi Niya kayang tingnan ang kasalanan. Kaya nang si Cristo Jesus ay namamatay para sa atin, pasan ang ating mga kasalanan, itinalikod ng Diyos ang Kanyang mukha mula sa Kanya upang makatingin Siya nang may pag-ibig at biyaya sa atin!

Pero ngayon ay makinig kayong mabuti! Kahit naging napakadukha ni Cristo “upang kayo sa pamamagitan ng Kanyang karukhaan ay maging mayaman,” may ilang hindi kailanman magkakamit ng makalangit na kayamanang iyon. Para ito sa lahat; kapatawaran ng lahat ng kasalanan, ang Espiritu ng Diyos na mananahan sa inyong puso, isang lugar sa Langit upang makibahagi sa kagalakan ni Cristo at makasama Siya sa kaluwalhatian. Lahat ng kayamanang ito ay binili Niya para sa inyo; pero hindi ninyo ito makakamit malibang lumapit kayo sa Kanya at magtiwala sa Kanya bilang inyong Tagapagligtas. Hindi ninyo ito makakamit kung kumakapit kayo sa inyong mga kasalanan. Kung gusto ninyong magpatuloy sa kasalanan, mawawala sa inyo ang makalangit na kayamanan. Para makamit ito, kailangan ninyong bumaling sa Diyos nang may pagsisisi, at magtiwala sa Panginoong Jesus bilang inyong sariling Tagapagligtas.

May mga kaluluwang napahamak sa apoy ng Impiyerno na mananaghoy magpakailanman: “Naging dukha si Jesus upang ako ay maging mayaman; namatay si Jesus upang ako ay maligtas; at alam ko ang lahat ng iyon: pero mas minahal ko ang aking mga kasalanan kaysa kay Cristo! Minahal ko ang aking mga kahangalan at masasamang gawi at tinalikuran ko ang Kanyang mapagmahal na tinig; kaya ngayon ako ay

napahamak at wala nang pag-asa. Narating ko na ang wakas at lampas sa buhay na ito ay wala nang awa. Hindi na ako kailanman makakabahagi sa tunay na kayamanan. Kailangan kong maging dukha, dukha, DUKHA, magpakailanman!”

Ay, umaasa ako na walang sinuman dito ngayon ang mapipilitang sumigaw ng ganoong kakila-kilabot na sigaw. Pero kung ayaw ninyo, huwag ninyong ipagwalang-bahala ito. Lumapit kayo agad kay Jesu-Cristo, ipagtapat nang tuwiran sa Kanya ang inyong mga kasalanan, layuan ang bawat masamang landas; at lilinisin Niya kayo sa lahat ng iyon, at bibigyan kayo ng bahagi sa tunay na kayamanan.

Tinatapos ko ito sa pamamagitan ng pagtuon ng inyong taimtim na pansin sa ilang mabibigat na salitang binigkas ni San Pablo sa isang sermong ipinangaral niya minsan sa isang sinagoga ng mga Judio. Matatagpuan ang mga ito sa Mga Gawa 13:38-41. “Kaya maging hayag sa inyo, mga kapatid, na sa pamamagitan ng Taong ito” (ibig sabihin, si Cristo Jesus—na naging napakadukha upang kayo ay maging mayaman) “ay ipinangangaral sa inyo ang kapatawaran ng mga kasalanan: at sa pamamagitan Niya ang bawat sumasampalataya ay inaaring-ganap sa lahat ng bagay, na hindi kayo maaaring ariing-ganap sa pamamagitan ng kautusan ni Moises” (ibig sabihin, sa pamamagitan ng sarili ninyong *mabubuting* gawa). Pero ngayon pansinin ninyo ang idinagdag niya, “Mag-ingat nga kayo, baka dumating sa inyo ang sinabi sa mga propeta: Tingnan ninyo, kayong mga mapanghamak” (ay, umaasa ako na walang sinuman dito ngayon ang hahamak sa ganoong biyaya!) “at manggilalas kayo at mapahamak:” (ibig sabihin, kung tatanggihan ninyong maligtas sa pamamagitan ni Cristo lamang, kailangan kayong mamatay sa inyong mga kasalanan)

“sapagkat gumagawa Ako ng isang gawa sa inyong mga araw, isang gawang hindi ninyo kailanman paniniwalaan, kahit ipahayag pa ito sa inyo ng isang tao.” Ako ay isang dukha at mahinang tao, pero ngayong araw ay ipinahayag ko ito sa inyo sa Pangalan ng Ama at ng Anak at ng Espiritu Santo, at ngayon ay kailangan ko na itong iwan sa inyo, habang nananalangin na bawat isa ay makibahagi sa walang hanggang kayamanang ito na dahilan kung bakit naging napakadukha ni Cristo, upang tayo ay magkaroon ng bahagi rito. Ipagkaloob nawa Niya ito alang-alang sa Kanyang Pangalan!”

Ang buong bunga ng pulong na iyon ay hindi kailanman malalaman dito sa lupa, pero ang mga nabalitaan ko ay nagbigay sa akin ng malaking kasiyahan sa mga sumunod na araw. Isang kapansin-pansing pagbabalik-loob ay ang sa lalaking nangunguna sa mga sagutan sa mga misa ng Katoliko Romano. Isa siyang Indian na matalas ang isip, at may medyo magandang edukasyon sa Ingles, dahil lumaki siya sa isang paaralan ng Gobyerno. Matagal na siyang hindi kuntento sa halu-halong relihiyon ng kanyang mga kababayan at sa kawalan ng katiyakan tungkol sa daan kung paano niya malalaman na napatawad na ang kanyang mga kasalanan. Hinanap niya ako pagkatapos ng pulong na iyon, at ilang beses kaming nag-usap nang matagal habang nakabukas ang Biblia. Ang resulta ay nadala siya sa buo at malinaw na pagkaunawa sa kaligtasan, humiwalay siya sa Iglesya Katoliko Romano, at agad nagsimulang ipangaral nang may kapangyarihan ang Salita sa kanyang mga kababayan. Sa loob ng ilang taon ay may natatangi siyang patotoo sa gitna nila at ginamit siya ng Diyos upang akayin ang iba sa liwanag, at pagkatapos ay tinawag na siya Pauwi upang makasama si Cristo.

Madalas, kapag naririnig ko ang mga Cristianong makitid ang pananaw na makasekta na pumipintas sa kanilang mga kapatid dahil pumupunta ang mga ito sa iba't ibang lugar para ipangaral ang Ebanghelyo, kung saan marahil ay hindi naririnig ang buong katotohanan, naaalala ko ang Araw ng Panginoon na iyon nang magkaroon ako ng pribilehiyong mangaral sa simbahang Katoliko Romano ng Laguna, at ang tanging hiling ko ay sana bukas ang bawat simbahang Katoliko sa buong lupain sa mga ebanghelikal na mangangaral, at na kalimutan nila ang lahat ng makasektang kakitiran at isipin lamang ang kanilang pananagutan sa Panginoon, at dalhin nila ang Ebanghelyo sa bawat lugar kung saan bukas ang pinto para sa isang malinaw at maka-Kasulatang mensahe.

Kung Paano Natanggap ng Isang Hopi ang Tanda

Sa loob ng mahigit apatnapung taon, ang South-west Indian Missionary Bible Conference ay ginaganap taun-taon nang sampung araw tuwing tag-araw sa magandang Camp Eldon, malapit sa Flagstaff, Arizona. Sa loob ng buong sampung taon, regular kong pribilehiyo na maging isa sa mga naglilingkod na tagapagsalita sa mga pulong na ito. Ilan sa pinakamasasayang karanasan sa aking buhay ay naranasan ko sa pakikisama sa mga tapat na misyonerong walang pag-iimbot na naglilingkod sa mainit at tuyong mga rehiyon ng Arizona, New Mexico, at Timog-silangang California, para sa kaligtasan ng mga Indian ng disyerto mula sa mga tribong Walapai, Mohave, Navajo, Hopi, Pima at iba pa. Marami nang “gatong na hinango sa apoy” bunga ng kanilang patotoo. Sa mga ito, marami na ang kasama ni Cristo samantalang ang iba ay nagpapatotoo para sa Kanya sa gitna ng kanilang mga katribo. Habang ginugunita ko ang mga pangyayari noong mga araw na iyon, na matagal nang lumipas, may isang matatag na Hopi na saksi para sa Tagapagligtas ang litaw na litaw sa mga pahina ng aking alaala. “Little Rattlesnake” (Munting Ahas na Kampanilya) ang kanyang pangalang Indian. Tinawag siya ng mga puti na “Frank Jenkins.” Nakatira siya sa nayon ng Moencopi, sa kabila ng Painted Desert sa hilagang Arizona. Noong bata pa siya, nag-aral siya sa paaralan ng Gobyerno sa Carlisle, Pennsylvania, at nakatanggap ng napakagandang edukasyon, pero umuwi siya sa kanyang tahanan na minamaliit ang relihiyon ng mga puti dahil sa kanilang masasamang gawi. Akala niya ay mas mabuti ang lumang pagsamba ng mga Hopi sa ahas na kampanilya,

kaya nakilahok siya sa mga seremonya ng mga pagano gaya ng mga mangmang na pagano sa paligid niya.

Pero isang gabi ay nagkaroon siya ng isang napakalinaw na panaginip. Akala niya ay nasa kanyang maliit na bahay na bato siya, nakatanaw sa nayon sa ibaba, dahil nakatira siya sa isang burol. Habang nakatingin siya, nakita niyang may kakaibang pagkakagulo sa mga Indian sa ibaba. May isang di-nakikitang Persona na naglilibot sa nayon, naglalagay ng tanda—isang pulang tanda—sa ilan sa mga tao, at nilalampasan ang iba. Nilagyan Niya ng tanda si Mr. Frey, ang misyonero, at si Mrs. Frey, ang kanyang mabuti at mabait na asawa. Ang mga Indian na nag-iwan na ng lumang masamang pamumuhay at sumunod sa “daan ni Jesus” ay pawang nagkaroon ng tanda, pero ang iba ay naiwang gaya ng dati.

Tinanong ko siya minsan, “Anong klaseng tanda iyon, Frank?”

Sumagot siya, “Tanda gaya ng nilalagay ng Navajo sa tupa niya.” Bawat may-ari ng tupa ay may sariling paraan ng pagtatanda sa mga hayop na kanya, gamit ang pulang pinturang okre para rito.

Pinag-isipan ni Frank ang kakaibang tanawin habang patuloy siyang nananaginip, at naramdaman niyang may napakahalagang bagay na kaugnay ng “tanda,” at umasa siyang ilalagay rin ito sa kanya at sa kanyang asawa, na minsan ay nagsabing Cristiana siya, pero napalihis dahil sa kanyang impluwensiya. Pero hindi lumapit sa bahay ang kakaibang Panauhin, at di nagtagal ay maliwanag na umalis na Siya.

Biglang may malakas na ingay sa itaas—isang “malaking sigaw,” sabi niya sa akin—at sa isang iglap lahat ng taong may tanda ay inagaw paitaas sa himpapawid at nagtipon sa palibot ng isang

kahanga-hangang Persona na mas maliwanag pa kaysa sa araw. Pagkatapos ay dumilim ang lahat sa ibaba, at narinig ni Little Rattlesnake ang panaghoy ng mga taong naiwan, at napuno ng takot ang kanyang puso. Sa sobrang takot ay nagising siya. Pero nang matulog siyang muli, napanaginipan niya ulit ang lahat ng iyon. Muli siyang nagising. “Diyos ito, sinasabi sa akin na tama ang mga Cristiano. Ako rin, gusto ko ang tanda,” sabi niya. Natulog siyang muli, at sa ikatlong pagkakataon ay napanaginipan niya ang parehong bagay. Kinaumagahan ay labis siyang nabagabag. Ikinuwento niya ito sa kanyang asawa, at sumang-ayon ito sa kanya na iyon ang tinig ng Diyos ng mga Cristiano.

Hindi natin kailangang magtaka na nangyari ito, sapagkat malinaw na sinasabi sa atin sa aklat ng Job, ni Elihu na nagsasalita para sa Diyos, na “Ang Diyos ay nagsasalita minsan, oo, makalawa... sa panaginip, sa pangitain sa gabi, kapag ang mahimbing na tulog ay sumasapit sa mga tao, sa paghihimlay sa higaa; saka Niya binubuksan ang mga tainga ng mga tao at tinatatakan ang kanilang turo, upang ilayo ang tao sa kanyang balak at ikubli ang kapalaluan sa tao” (Job 33:14-17). Si Frank Jenkins ay isang Indian na kaunti lamang ang alam sa kapahayagang ibinigay sa Biblia, pero sapat na iyon upang maging batayan ng panaginip na ginamit upang gisingin ang kanyang budhi at pukawin sa kanya ang pagnanais na makilala ang Panginoon.

Ilang araw siyang balisa. Alam niyang malapit nang ganapin ang Kumperensiya sa Camp Eldon. Dumating siya, at pagpasok niya sa pabilyon ng pangangaral, nagsasalita ako sa isang pulutong ng mga Indian at mga puti tungkol sa Paskuwa at sa tanda ng dugo sa mga hamba at itaas ng pinto sa Egipto.

“At kapag nakita Ko ang dugo, lalampasan Ko kayo!” ang salita ni Jehova.

“Ay,” sabi ni Little Rattlesnake sa sarili, na labis na nababagabag, “iyan na nga! Iyan ang pulang tanda na nakita ko sa panaginip ko.”

At nang gabing iyon ay lumapit siya sa Tagapagligtas, ipinagtapat ang kanyang mga kasalanan, at “natandaan” ng palatandaan ng pagtubos, ang mahalagang dugo ni Cristo.

Nakikita ko pa rin siya habang inaakay siya ng isa sa mga misyonero, si Mr. John Butler, sa harapan kung saan may lima pang nakayukod sa harap ng Diyos sa panalangin, hinahanap ang daan ng buhay. Kinausap ko siya nang personal, pero sa loob ng mga labinlimang minuto ay wala akong nakuhang kahit isang salita mula sa kanya. Pagkatapos, nang mabanggit ko na ang ilang talata ng Kasulatan na nagsasalita tungkol sa mahalagang dugo ni Cristo na sa pamamagitan nito ay tinubos tayo para sa Diyos, at naglilinis sa lahat ng kasalanan, napabulalas siya habang tumatayo, “Nakikita ko na! Nakikita ko na! Nasa akin na ang tanda!” Hindi ko alam ang tungkol sa kanyang panaginip, kaya naguluhan ako hanggang sa ipaliwanag niya.

Kahanga-hanga ang kanyang pagbabalik-loob, at di nagtagal ay nalaman ng lahat ng iba pang Hopi na malaking pagbabago ang nangyari kay Frank. Buong-puso siyang nagpatotoo sa mga dati niyang kasamahan, at pinatunayan ng kanyang matuwid na pamumuhay kung gaano katotoo ang kanyang pagpapahayag ng pananampalataya. Ang kanyang asawa ay buong-pusong bumaling na rin sa Panginoon, at magkasama nilang tinuruan ang kanilang mga anak tungkol kay Cristo. Si Little Rattlesnake, ang pagano, ay naging “Frank, ang Cristianong

mangangaral,” sapagkat nagsimula siyang ipahayag kahit saan ang kabutihan ng Panginoon, at sinikap niya ngayong ipakita sa kanyang mga kababayan ang kahangalan at kahungkagan ng sistemang mapagsamba sa diyos-diyosan na dati ay siya mismo ang yumakap.

Pambihira ang kanyang kaloob, at naging isa siyang kahanga-hangang ebanghelistang. Upang matulungan siyang mas maunawaan ang Salita ng Diyos, isinaayos na ipadala siya sa Bible Institute of Los Angeles, kung saan malalim siyang uminom ng mahahalagang bagay ni Cristo. Sa takdang panahon ay bumalik siya sa reserbasyon upang ibigay ang buong oras niya sa gawain ng Ebanghelyo.

Sa loob ng tatlong taon ay nanatili siyang matatag, at siya ang pinakamalaking katulong ng misyonero. Pagkatapos, sa isang pagdalaw para mangaral sa Oraibi (isa pang nayon ng mga Hopi), tinamaan siya ng trangkaso at namatay na nagagalak kay Cristo, pero labis na ipinagluksa ng maliit na kapulungan ng mga Cristiano. Nakipaglaban siya ng mabuting pakikipaglaban at natapos ang kanyang takbuhin nang may kagalakan. Ang tanda ng dugo sa kanyang kaluluwa ang kanyang pasaporte papasok sa kaluwalhatian.

Nang masyado na siyang mahina para tumayo, naupo siya sa labas ng isang bahay na adobe, nakasandal sa pader, ipinangangaral ang Ebanghelyo sa lahat ng makikinig. Marami sa mga Hopi ang dinapuan ng parehong mabagsik na sakit, at medyo marami ang namatay sa epidemya. Pero sa mga ito, may ilan na tumanggap ng mensahe sa pananampalataya at nagpatotoo bago sila pumanaw na sila rin ay nagtiwala sa Panginoong Jesus bilang kanilang sariling Tagapagligtas.

At ikaw—nasa iyo ba ang tanda? Ang dugo ni Cristo na nabuhos sa Kalbaryo upang ang mga makasalanan ay maligtas ay kasingbisa ngayon gaya ng dati. Kapag nasa iyong kaluluwa ang “tandang” ito, hindi ka maaabot ng mangwawasak. Ito ang palatandaan na nagsasabing ang kasalanan ay natubos na, ang pampalubag-loob ay ganap na, ang katarungan ay nasiyahan na, at ang pagtubos ay naisakatuparan na.

Ang Pagbabalik-loob ng Isang Hapones

Sa loob ng dalawang taon noong mga unang taon ng aking paglilingkod, nakasama ko sa iba't ibang lugar ang isang ebanghelistang Hapones, si Mr. Riuza Kasamatsu. Naligtas siya sa California, at pagkatapos ay inilaan niya ang kanyang sarili sa pangangaral ng Salita sa sarili niyang mga kababayan, na marami ang nanirahan na sa estadong iyon.

Minsan, ilang linggo kaming nanatili sa Sacramento. Ako ang nangangaral sa mga taga-Kanluran, at siya naman sa kanyang mga kapatid na taga-Silangan ayon sa laman.

Noong panahong iyon, ipinakilala niya ako sa isang Hapones na kontratista ng prutas, si Mr. Yataro Yamaguchi. Lumaki ang lalaking ito sa isa sa maraming sekta ng Budismo sa Fukaoka Ken, at minsan ay halos napagpasyahan na niyang iwan ang lahat ng hanapbuhay sa mundo at pumasok sa isang monasteryo ng mga Budista para makamit ang kaligtasan ng kanyang kaluluwa. Ayaw ito ng kanyang ama, at iginiit nito na bilang panganay, tungkulin niyang pumasok sa isang negosyong may malaking kita para makatulong sa pagtustos sa kanilang medyo malaking pamilya. Kaya isinantabi muna niya ang kanyang pananabik sa relihiyon, at naisip niyang mas mabuting mangibang-bansa na lang siya sa Amerika.

Pagdating niya sa Stockton sa California, tinanong niya ang isang kaibigan kung aling relihiyon ang pinakamainam na yakapin sa Estados Unidos, para magkaroon siya ng pinakamaraming kaibigan at makaipon ng pinakamaraming kayamanan. Sinabi ng kaibigan niya na malamang ang mga Methodist ang pinakapopular. “Kung gayon,” utos niya, “dalhin

mo ako sa isang paring Methodist, at sabihin mong gusto kong sumapi sa kanyang iglesya.”

Ang kaibigan niya, na marunong mag-Ingles, ay naghanap ng isang ministrong Methodist at ipinaliwanag na gusto ni Yamaguchi na maging Cristiano. Mahirap magpaliwanag nang malinaw, dahil hindi marunong mag-Ingles ang “nagbalik-loob” at hindi naman marunong mag-Hapon ang pastor; pero dahil tiniyak ng kaibigan na lubos nang nagkakaintindihan ang lahat, taimtim na winisikan ng tubig ang binata sa pangalan ng Trinidad at tinanggap sa iglesya.

Nakipagkaibigan siya sa mga Cristiano, at sa pamamagitan nila ay nakakita siya ng maraming pagkakataon para kumita nang tapat.

Pagkatapos ay bumalik siya sa Sacramento, at doon ay naging kontratista. Maraming kababayan niya ang pinagtatrabaho niya sa pamimitas, pagpapatuyo at pag-iimpake ng prutas—isang negosyong malaki ang kinikita.

Nang marinig niyang mangaral si Mr. Kasamatsu, labis siyang nabahala tungkol sa mga bagay na espirituwal, at marami silang mahahabang pag-uusap. Dahil dito, naniwala si Mr. Yamaguchi na totoo ang Kristiyanismo, pero pakiramdam niya ay hindi niya kayang ipagkatiwala ang sarili kay Cristo at magpatotoo tungkol sa nagbago niyang paniniwala, dahil baka malubhang maapektuhan nito ang kanyang pagpapayaman, na naging pagkahumaling na niya. Hindi niya alam kung paano siya maglalakas-loob na sumalungat sa kanyang mga kababayan, at naunawaan din niya na napakataas ng pamantayan ng pamumuhay Cristiano kaya natatakot siyang hindi niya ito kailanman maaabot.

Walang nangyari sa pakiusap ni Mr. Kasamatsu tungkol sa karapatan ng Diyos at ng Kanyang Cristo. Kung minsan, parang susuko na ang kontratista, pero umaatras siya at nilalabanan ang pakiusap ng Espiritu Santo. Marami rin akong pakikipag-usap sa kanya, pero sa huli, kapwa kami ni Mr. Kasamatsu ay nagkaisip na ang kasalanan ng kasakiman ang nakaharang sa pagitan ni Yamaguchi at ng kaligtasan ng kanyang kaluluwa, at natakot kami na baka hindi na siya maligtas kailanman.

Pagkaraan ng tatlong buwan, umalis kami sa Sacramento at naglingkod sa ibang lugar.

Mga isang taon pagkatapos, bumalik ako, kasama naman ang isang ebanghelista mula sa Silangan, si Mr. William M. Horsey. Umupa kami ng isang bulwagan at nagdaos ng pulong gabi-gabi sa loob ng ilang linggo. Tuwing Sabado ng gabi, lumalabas kami sa kalye at ipinangangaral ang Ebanghelyo sa malalaking pulutong sa kanto ng 4th at K streets sa sentro ng negosyo, na malapit din sa bahagi ng lungsod kung saan nagtitipon ang mga Hapones.

Isang Sabado ng gabi, natuwa akong makita si Mr. Yamaguchi sa gitna ng mga tao, at napansin kong parang taimtim siyang nakikinig. Pagkatapos ng pulong, lumapit agad siya sa akin, mainit na kinamayan ako, magiliw na kinumusta si Mr.

Kasamatsu, at saka nagtanong tungkol sa mga pulong namin sa loob ng bulwagan. Nagulat ako nang sabik niyang itanong kung mayroon kaming “pulong na kakain kayo tinapay, iinom alak, ipakita paano namatay Jesu-Cristo para sa makasalanan?”

Alam kong ang Komunyon ang tinutukoy niya, at sinabi ko sa kanya na ginaganap namin ang Hapunan ng Panginoon tuwing Linggo, alas-onse ng umaga.

“Puwede ako pumunta?” tanong niya.

“Aba, oo naman,” sagot ko. “Wala kaming pinagbabawalang pumasok, bagaman ang mga nakakakilala at nagmamahal lamang sa Panginoon ang nakikibahagi sa Kanyang hapag.”

Kinaumagahan, dumating nga siya sa pulong na iyon. Wala pang dalawampu kaming naroon, kaya kapansin-pansin talaga siya habang nakaupo sa buong pulong na taimtim na taimtim ang mukha, maingat kaming pinagmamasdan at sinusundan ang lahat ng himno, panalangin at mga Kasulatang binasa.

Pagkabalik na pagkabalik ng tinapay at alak sa mesa, tumayo siya at nagsabi, “Gusto ko manalangin!”

Nagsisi ako na hindi ko naipaliwanag na hindi inaasahang makibahagi ang mga bisitang tulad niya, at labis akong natakot na baka magkaroon ng gulo na sisira sa napakahalagang pag-alala sa Panginoon na naranasan namin hanggang sa sandaling iyon.

Pero wala pala akong dapat ikatakot. Ganito halos ang kanyang panalangin: “O Diyos, ako durog na. Isang buong taon ako lumaban sa Iyo. Lumaban ako nang husto sa Iyong Espiritu Santo. O Diyos, hindi na ako kaya lumaban. Nakita ko Iyong bayan kumain tinapay, uminom alak, sinabi paano namatay si Jesus para sa makasalanang tulad ko. O Diyos, suko na ako. Tinatanggap ko Siya ngayon na aking Tagapagligtas. Patawarin lahat ng aking kasalanan. Iligtas Mo ako ngayon alang-alang kay Jesus. Amen.”

Hindi na kailangang sabihin pa na hindi nito nasira ang aming pulong. Pagkatapos niyang manalangin, wala ni isang tuyong mata sa maliit na kapulungan. Taos-puso kaming nagpasalamat

sa Diyos sa pagpapakita ng Kanyang biyaya sa isang ito na iba ang lahi at nagmula sa paganong relihiyon.

Habang nagkakagulo kami sa paligid niya para ipahayag ang aming galak sa kanyang pagpili kay Cristo, humarap siya sa akin at nagsabi, “Nabasa ko sa Biblia tungkol inilibing kasama ni Jesus kapag nagtiwala tayo sa Kanya. Dati ako winisikan ng tubig, pero walang kahulugan sa akin. Ngayon gusto ko ilubog sa tubig, ipakita lumang buhay wala na at bagong buhay nagsimula.”

Sinabi ko sa kanya na sisikapin naming ihanda ang kanyang bautismo sa susunod na araw ng Panginoon. Tumingala siya na nagulat at nagsabi, “Sabi sa akin ni Mr. Kasamatsu, babalik ulit si Jesu-Cristo. Totoo?”

“Oo,” sagot ko, “babalik Siyang muli.”

“Sabi ni Mr. Kasamatsu, darating Siya agad. Totoo?”

“Oo, sabi Niya, ‘Tiyak na Ako’y madaling darating.’”

“Hindi Siya darating bago susunod na Linggo?”

“Hindi ko masasabi iyan.”

“Baka bumalik Siya bago susunod na Linggo?”

“Oo, maaari Siyang dumating anumang oras.”

“Kung ganoon, ayaw ko maghintay hanggang susunod na Linggo. Gusto ko gawin ngayon ang gusto Niya gawin ko. Masyado na matagal ako lumaban. Ngayon gusto ko sumunod agad.”

“Patawarin mo ako!” bulalas ko. “Ihahanda namin ang bautismo mo ngayon din. Mga kapatid, puwede ba tayong magkita sa Sacramento River mamayang 2:30 ng hapon?” Pumayag ang

lahat. “Kung gayon, kung makikipagkita ka sa amin doon, titiyakin naming mababautismuhan ka agad.”

Mga alas-dos, papunta na kami ni Mr. Horsey sa ilog nang makita namin ang isang prusisyon ng mga apatnapung negosyanteng Hapones, nakasuot lahat ng kanilang pinakamagandang damit. Nasa unahan nila si Mr. Yamaguchi at ang isa pang kilala bilang “ang Alkalde ng Japan town,” at maayos silang nagmamartsa nang dala-dalawa papunta sa tagpuan sa tabing-ilog.

Nang magtipon na ang lahat doon, nagsalita ako tungkol sa kahulugan ng ordinansang ito, at isinalin ito ni Mr. Yamaguchi para sa kanyang mga kaibigang Hapones; pagkatapos ay ibinigay niya ang sarili niyang patotoo, at inakay siya ni Mr. Horsey sa ilog, at doon ay taimtim siyang inilubog sa pangalan ng Ama at ng Anak at ng Espiritu Santo.

Sa mga taon mula noon, pinatunayan niyang totoo ang kanyang pagpapahayag bilang Cristiano. Madalas ko siyang nakikita, at lagi akong napapanariwa sa espiritu dahil sa kanyang sigasig at halatang pagmamahal kay Cristo. Matagal nang nasa Langit si Mr. Kasamatsu, pero mahal sa akin ang alaala niya bilang isang minamahal na kamanggagawa, na naging kagalakan kong makasama sa paglilingkod sa ating kaibig-ibig na Panginoon.

Mula sa Kawalang-pananampalataya Tungo sa Pananampalataya

Sa loob ng ilang taon pagkatapos ng Digmaang Pandaigdig, naging pribilehiyo kong mangaral sa tanyag at matagal nang Tent Evangel sa New York City sa loob ng ilang linggo tuwing tag-araw. Isa itong pagpapatotoo na pinamamahalaan ni Dr. George W. McPherson, sa suporta ng isang komite ng mga negosyanteng Cristiano. Layunin nitong bigyan ang mga tao sa Manhattan ng pulong ng Ebanghelyo gabi-gabi sa mga buwan ng init, kung kailan maraming iglesya ang nagsasara nang tuluyan o tumitigil sa mga pulong sa gabi. Nakakatuwang makita ang 1500 hanggang 2000, o higit pa, na nagtitipon gabi-gabi sa ilalim ng malaking tolda, nakikinig sa Ebanghelyo ng biyaya ng Diyos na ipinangangaral ng mga kilalang ebanghelista at mahuhusay na pastor mula sa lahat ng bahagi ng Amerika at ng iba pang kontinente. Isa ako sa pinakamaliit sa kanila.

Sa tulong ng isang grupo ng mga kapatid na Cristiano, na malalim ang malasakit sa pag-eebanghelyo sa malaking lungsod na iyon, naanyayahan akong pumunta mula California para sa isang buwang pulong, at pagkatapos noon ay pinababalik nila ako taon-taon.

Marami akong maikukuwento na naakay sa nakapagliligtas na pagkakilala kay Cristo noong mga araw na iyon. Pero sa kanila, may isang lalaking namumukod-tangi bilang malinaw na patotoo sa kapangyarihan ng Salita ng Diyos na mangusap sa puso at budhi at ihayag ang kaluwalhatian ni Cristo bilang Anak ng Diyos, na sa pamamagitan ng Kanyang mga kabutihan ay iniaalok ang kaligtasan sa makasalanang tao.

Kababa ko lang mula sa plataporma pagkatapos ng pulong isang gabi, nang may lalaking lumapit at medyo ninenerbiyos at putul-putol na nagsabi, “Malaki ang ibibigay ko para lang mapaniwalaan ang ipinangaral mo ngayong gabi. Alam kong malaking aliw at kapayapaan ang nakukuha ninyo rito, na hindi ko alam kung ano. Pero hindi ko ito matanggap. Agnostiko ako. Pero ito ang masasabi ko—Kung mapapatunayan mo sa akin na si Jesu-Cristo ay Anak ng Diyos, magtitiwala ako sa Kanya bilang aking Tagapagligtas at iaalay ko ang buhay ko sa Kanya. Labis kong hinahangaan ang pagkatao ni Jesus, pero hindi ko matanggap na Siya ay Diyos. Anong patunay mayroon ka na Siya ay higit pa sa tao?—na Siya ang banal na Anak ng Diyos?” “Talaga bang seryosong-seryoso ka rito?” tanong ko. “Nangangako ka bang tapat na susunod sa Kanya kapag nakumbinsi kang Siya ang Anak ng Diyos?”

“Oo. Hindi ako natatakot mangako niyan. Pero paano mo mapapatunayan ang ganyang bagay?”

“Hindi ko ito mapapatunayan,” sagot ko. “Gawain iyan ng Espiritu Santo ng Diyos. Dumating Siya upang ihayag ang mga bagay ni Cristo sa tapat na puso. Pero kung ipapakita ko sa iyo kung paano mo malalaman sa sarili mo kung si Jesus ay Anak ng Diyos, isusuko mo ba ang sarili mo sa Kanya at susunod sa Kanya?”

“Oo, gagawin ko, kung ipapakita mo sa akin kung paano ko ito malalaman nang tiyak.”

Binuksan ko ang aking Biblia sa Juan 20:30, 31, at binasa ko, “At marami pang ibang tanda ang tunay na ginawa ni Jesus sa harapan ng Kanyang mga alagad, na hindi nasusulat sa aklat na ito. Ngunit ang mga ito ay isinulat upang kayo'y sumampalataya na si Jesus ang Cristo, ang Anak ng Diyos, at

upang sa pananampalataya ay magkaroon kayo ng buhay sa pamamagitan ng Kanyang pangalan.”

Ipinakita ko sa kanya ang napakalaking hamon ng mga talatang ito. Sinasabi ng manunulat na ang Ebanghelyong ito ni Juan ay isinulat mismo para ipakita na si Jesu-Cristo ay Anak ng Diyos. Kaya kung may naguguluhan tungkol dito, basahin niya ang Ebanghelyong ito nang bukas ang isip at may pagnanais na malaman ang katotohanan, at malalaman niya sa sarili niya kung totoo ang sinasabi nito tungkol kay Jesus.

“Ngayon,” sabi ko, “gagawin mo ba ito? Kunin mo itong Ebanghelyo ni Juan na ibinibigay ko sa iyo. Lumuhod ka sa harap ng Diyos at itaas mo ang puso mo sa Kanya. Sabihin mo sa Kanya na gusto mong malaman ang katotohanan tungkol kay Jesu-Cristo at sa daan ng buhay. Hilingin mo sa Kanya na ihayag sa iyo, habang binabasa mo ang aklat na ito, kung si Jesu-Cristo ba talaga ay Kanyang Anak. Sabihin mo sa Kanya na makasalan ka at gusto mong maligtas. Sabihin mo sa Kanya na tatanggapin mo si Cristo bilang iyong Tagapagligtas kung ipapakita Niya sa iyo na Siya ang Anak ng Diyos.”

Bulalas niya, “Walang silbi ang gawin iyan. Hindi ako naniniwala sa panalangin. Hindi pa ako nananalangin kahit minsan sa buhay ko. Hindi nga ako sigurado kung may Diyos, at wala akong paraan para malaman kung tunay ang Biblia.”

Ipinakita ko sa kanya na umiiwas siya sa tanong. Hinamon ko siya at sinabing “duwag” siya. Humingi siya ng patunay. Sinabi ko sa kanya kung paano niya ito makukuha, pero ayaw niyang sundin ang tagubilin. Hindi siya tapat na naghahanap, dahil kung tapat siya, susubukan man lang niya ang plano ko.

Bulalas niya, “Mukhang tama ka nga. Dapat handa akong subukan ito, dahil ako ang humiling sa iyo na ipakita kung paano ko malalaman kung totoo ito o hindi. Susubukan ko.”

At umalis siya, at hindi ko alam kung makikita ko pa siyang muli sa lupa. Pero pagpunta ko sa aking kuwarto, itinaas ko ang puso ko sa Diyos, at nakiusap sa Kanya na akayin ang nangangailangang kaluluwang ito sa nakapagliligtas na pagkakilala sa Kanyang minamahal na Anak.

Sa tingin ko, makalipas ang tatlong taon, nagdaraos ulit ako ng mga pulong pang-ebanghelyo sa malaking tolda ring iyon. Pagbaba ko para batiin ang mga kaibigan sa mga nakikinig, may lumapit na lalaking maaliwalas ang mukha, may dalang malaking Biblia na pito por nuwebe sa ilalim ng kanyang braso, at nagsabi, “Naaalala mo pa ba ako?” Sandali akong natigilan, saka sumagot, “Parang natatandaan ko ang mukha mo, pero hindi ko maalala ang pangalan mo.”

“Ako ang lalaking nagsabi sa iyo na magiging Cristiano ako kung mapapaniwalaan kong si Jesu-Cristo ay Anak ng Diyos, at pinabasa mo sa akin ang Ebanghelyo ni Juan.”

Kahit ito ay hindi pa rin nagpaalala sa akin ng lahat, dahil marami na akong ibang hindi mananampalataya na pinagawa ng ganoon din. Pero nang ipaalala niya na sinabi kong “duwag” siya kung hindi niya haharapin nang patas ang usapin at bibigyan ng pagkakataon ang Diyos na lutasin ang tanong sa pamamagitan ng sarili Niyang Salita, bumalik sa isip ko ang lahat.

“Naaalala ko na ang pag-uusap natin. Ginawa mo ba ang pagsubok? At kung ginawa mo, ano ang nangyari?”

Saka niya ikinuwento sa akin na sinimulan niyang basahin nang maingat ang Ebanghelyo, na hinihiling sa Diyos, kung talagang Siya ay umiiral at kung si Jesu-Cristo ay Kanyang Anak, na gawin itong malinaw. Gabi-gabi, binabasa niya ang maliit na aklat—hindi mahahabang bahagi, kundi ilang talata lang, at maingat na pinag-iisipan ang bawat pananalita. Sa pagkakataanda ko, sinabi niyang hindi pa niya natatapos ang ikaanim na kabanata nang biglang lumiwanag sa kanyang kaluluwa, kasinlinaw ng kristal, ang katotohanan ng pagka-Diyos ni Cristo at ng Kanyang banal na pagka-Anak.

“Lumuhod ako at sumigaw, ‘Panginoon, alam kong Ikaw ang Anak ng Diyos, at tinatanggap Kita bilang aking Tagapagligtas.’” At pinuno ng kagalakan ng Panginoon ang kanyang kaluluwa habang nagpapahinga siya sa kapahayagang ibinigay sa pamamagitan ng pagkasi, isang kapahayagang hindi na niya kayang tanggihang kilalanin bilang mismong Salita ng buháy na Diyos.

Nalaman kong naging masigasig siyang Cristiano, kabilang sa isang grupo ng mga mananampalataya na may pakikisama bilang iglesia, at nagtuturo sa ilang klase sa Biblia ng mga kalalakihan, na nagtitipon sa mga istasyon ng bumbero sa iba't ibang bahagi ng lungsod. Ang nagliliwanag niyang mukha ang nagsasabi ng kuwento ng isang pusong nakasumpong ng kasiyahan kay Cristo at ng walang-humpay na kagalakan sa pagsisikap na ipakilala Siya sa iba.

Ang Banal na Kasulatan ay hiningahan ng Diyos. Ito ay buháy at mabisa, at maaasahang gagawin nito ang sarili nitong gawain basta handa lamang ang tao na saliksikin ito nang may tapat na puso, handang kumilos ayon sa katotohanan kapag ito ay ihayag ng Espiritu Santo.

Isa sa 144,000!

Mabuti para sa isang mangangaral na may kaunti man lang na pagkamapagbiro. Bagaman sinasabi ng ilan na ito ay sa laman, ang totoo ay kakayahan itong kaloob ng Diyos, at makikita pa nga ito sa Biblia. Malaki ang taglay nito ni Job, gaya ng makikita sa pabiro niyang sinabi, “Tunay na kayo ang bayan, at ang karunungan ay mamamatay na kasama ninyo!” Medyo mahilig sa paglalaro ng salita si Mikas. Pansinin ang sinabi niya, “Ang mga bahay ng Achzib (‘kasinungalingan’) ay magiging bagay na mapanlinlang (achzah) sa mga hari ng Israel” (Kab. 1:14, R. V.). Si Pablo rin ay kung minsan ay matalas mangutya, gaya nang seryoso niyang sabihin sa mga taga-Corinto, “Naghari kayo bilang mga hari nang wala kami!” (1 Corinto 4:8). At tiyak na tagos sa puso ng mga masama at mapagkunwaring Fariseo nang sabihin ng ating pinagpalang Panginoon, “Hindi Ako naparito upang tawagin ang mga matuwid, kundi ang mga makasalanan sa pagsisisi.”

Sa paglingon ko sa halos limampung taon ng paglilingkod sa Ebanghelyo, marami akong naaalalang malungkot, maraming nakagagalak, at maraming talagang nakakatawa. Sa huling uri, may isang pangyayaring maaaring ikuwento ulit dito.

Hindi pa natatagalan mula nang itatag ko ang Western Book & Tract Co. sa Oakland, Calif., para sa pagpapalaganap ng mga babasahing Cristiano, nakaupo ako isang umaga sa aking mesa, kung saan tanaw ko ang buong tindahan, nang mapansin kong may pumasok sa pinto na kakaibang-kakaiba ang itsura, at naglakad sa gitnang pasilyo papunta sa opisina. Matangkad at payat siya, mahaba ang kulay-abong buhok na nakaayos na parang kay “Buffalo-Bill,” may magaspang na balbas na halos

umabot sa baywang, at may mga matang panatiko na kapansin-pansin saanman. Naamoy kong isa siyang erehe ng kung anong uri, at habang lumalapit siya, lalong lumalakas ang amoy, dahil halatang kabilang siya sa “mga hindi naliligo!”

Mabilis niyang inakyat ang ilang baitang na naghihiwalay sa tindahan at sa opisina, at tumayo siya sa harap ko nang isa o dalawang sandali habang patuloy akong nagsusulat, dahil may likas akong pagkaayaw sa kanya na hirap kong mapagtagumpayan.

Biglang binasag niya ang katahimikan: “Napapansin ko, ginoo, na halatang naghahanap ka ng katotohanan!” “Hindi naman,” sagot ko, “hindi ako naghahanap ng katotohanan, dahil natagpuan ko na Siya na ang Daan, ang Katotohanan at ang Buhay.”

“Ibig mo bang sabihin na wala ka nang dapat matutunan, na alam mo na ang buong katotohanan?”

“Hindi,” sagot ko, “pero kilala ko Siya na sa Kanya nakatago ang lahat ng kayamanan ng karunungan at kaalaman, kaya hindi na ako naghahanap ng katotohanan, kundi nagsisikap na lalong makilala ang katotohanan ayon sa pagkakahayag nito kay Jesus.”

“Ako naman, ginoo, ay laging naghahanap ng katotohanan at handang matuto sa sinumang makapagtuturo sa akin.”

“Ah, oo; parang nabasa ko nga ang tungkol sa iyo noong isang araw.”

“Tungkol sa akin? Aba, saan mo nabasa ang tungkol sa akin?”

“Sa aking Biblia, sa 2 Timoteo 3:7, binabanggit doon ang mga taong ‘laging nag-aaral, at kailanman ay hindi makarating sa

pagkaalam ng katotohanan.”

“Hindi ako ang tinutukoy niyan, ginoo.”

“Kasi akala ko sinabi mong lagi kang naghahanap, kaya inakala kong hindi mo pa natatamo ang pagkaalam ng katotohanan.”

Medyo mabalasik siyang tumingin sa akin, saka nagsabi, “Sa palagay ko ay wala kang ideya kung sino ako, ginoo.”

“Wala nga,” sabi ko. “Hindi ko matandaang nakilala na kita o nabalitaan bago ngayon.”

“Kung gayon,” pahayag niya, na buong-dakila, “ako ay isa sa 144,000!”

Hirap akong pigilan ang pagpapakita ng aking katuwaan, pero nagtanong ako nang magalang hangga't kaya ko, “Sa aling lipi, kung maaari?”

“Lipi? Ano ang ibig mong sabihin?”

“Aba, sinasabi ng aking Biblia na ang 144,000 ay bubuuin ng tig-12,000 mula sa bawat lipi ng Israel. Saan ka sa mga iyon kabilang?”

“Ang Panginoon ang nakakaalam, ginoo; hindi ko alam.”

“Kung gayon, hindi mo ako masisisi kung hindi ko tanggapin ang sarili mong salita na walang patunay na kabilang ka sa mahiwagang grupong iyon.”

Sandali siyang huminto na parang malalim ang iniisip, saka bumulalas, “Alam mo ba na naganap na ang unang pagkabuhay na muli?”

“Hindi,” sagot ko; “hindi ko alam.”

“Pero naganap na, ginoo. Nasa katawan na ako ng pagkabuhay na muli at hindi na ako maaaring mamatay.” Halos marahas siya habang sinasabi ito, at naisip ko kung isang baliw ba ang kausap ko; pero nangahas akong magtanong nang mahinahon hangga't kaya ko, “Iyan ba iyon, iyang dala-dala mo?”

“Ito nga, ginoo. Ang katawang ito ay walang kamatayan na at niluwalhati na!”

“Labis akong nadismaya kung ganoon nga.”

“Bakit mo nasabi iyan, ginoo?”

“Dahil akala ko napakaganda ng katawan ng pagkabuhay na muli. Hindi ko inakalang ganyan pala ang itsura.”

Nakakagulat ang pagbabago sa “muling nabuhay” na lalaki. Nag-apoy ang kanyang mga mata, iwinasiwas niya ang kanyang mga braso sa galit, at nagsimulang magbuhos ng nakakatakot na sumpa sa aking ulo. Para sa isang “niluwalhating” tao, nakakagulat kung gaano kamakamundo at makalaman ang kanyang pananalita. Saka siya bumulalas, “Ipinapagpag ko ang alikabok ng aking mga paa bilang patotoo laban sa iyo.” At padabog siyang bumaba ng hagdan at lumabas sa pasilyo ng tindahan, nagmumura at ipinapadyak ang mga paa sa sahig bilang patotoo laban sa aking kawalang-pananampalataya.

Naawa ako sa kawawang matanda, pero alam kong walang silbi ang subukang tulongan siya. Nahumaling siya sa ideyang siya ay sugong itinalaga ng Diyos na ang iniaalok na turo ay tinanggihan ko.

Nalaman ko pagkatapos na kabilang siya sa isang grupo na tinatawag ang sarili nilang “Christian Israelites,” at sumusunod sa turo ng isang kakatwang hanay ng mga aklat na lubhang salungat sa Kasulatan na tinatawag na “Sermons from the

Flying Roll,” na sinasabing mga hango mula sa “Lumilipad na Balumbon” ng Zacarias 5:1-4. Sinasabi nila na ang Balumbong ito ay natagpuan sa isang kuweba sa Kabundukan ng Lebanon ng isang Ingles na binigyan ng kapangyarihang isalin ito, at na lumagda bilang James J. Jezreel.

Ang lahat ng kanyang tagasunod ay nagpapahaba ng buhok gaya ng mga Nazareo at umaasang makakamit ang buhay na walang kamatayan sa laman. Marami silang kakaiba at hindi ayon sa Biblia na turo, pero hindi sila gaanong umunlad, dahil kaunti lang ang tumatanggap sa kakaiba nilang paraan ng pagpapaliwanag ng mga hiwaga ng Biblia.

Pagkatapos noon, nakatagpo ako ng iba't ibang kasapi ng sektang ito, pero wala akong natagpuang pumayag na maingat at maayos na suriin ang kanyang mga paniniwala sa liwanag ng Banal na Kasulatan.

Nangangaral sila laban sa pag-aasawa at wala silang alam sa pinakasimpleng mga prinsipyo ng Ebanghelyo. Kapag napasailalim ang mga tao sa kanilang impluwensiya, para bang sinunggaban sila ng isang matinding pandaraya at wala nang silbi ang subukang tulongan sila.

Napakahalaga na kumapit ang isang tao sa malinaw at tiyak na turo ng Salita ng Diyos, at sa gayon ay maiwasang masilo ng mga sekta ng kapahamakan, na baka hindi na makaligtas kailanman! At gaano dapat magpasalamat ang mga taong pinagpakitaan ng Espiritu ng Diyos kay Cristo bilang Siya na mula sa Diyos ay ginawang karunungan, katuwiran, pagpapakabanal at pagtubos para sa atin. Ang nakasumpong ng kanyang lahat sa Panginoong Jesus ay hindi kailanman maililigaw sa walang kabuluhan at makalamang mga haka-haka hangga't lumalakad siya nang may kababaang-loob kasama ng

Diyos at umaasa sa patnubay ng Espiritu Santo habang binabasa niya ang Salita ng Diyos, na siya lamang ang umaakay sa lahat ng katotohanan.

Ang Paghahanap ng Isang Hebreo sa Dugo ng Pagtubos

Noong tagsibol ng 1898, nagdaraos ako ng ilang pulong ng Ebanghelyo sa San Francisco, at ilang beses akong nagsalita sa mga Judiong dumadalo sa isang “Misyong sa Israel.” Minsan, pagkatapos ng aking mensahe, binuksan ang pulong para sa talakayan, para sa sinumang Hebreo na gustong magtanong o magbanggit ng kanilang mga suliranin, at para rin sa sinumang naakay na kay Cristo na nais magkuwento ng kanilang pagbabagong-loob.

Lubha akong naantig sa karanasan ng isang matandang Judio, at hangga't kaya ko, ibinibigay ko ang kanyang mga sinabi sa sarili niyang pananalita, bagaman hindi ko na sinusubukang gayahin ang kanyang natatanging punto ng Ingles na may halong Hebreo.

Sabi niya: “Linggo ng Paskuwa ngayon sa inyo, mga kapatid kong Judio; at habang nakaupo ako rito, iniisip ko kung paano ninyo ito ipagdiriwang. Aalisin ninyo ang lahat ng lebadura sa inyong mga bahay; kakainin ninyo ang ‘motsah’ (manipis na tinapay na walang lebadura) at ang inihaw na kordero. Dadalo kayo sa mga serbisyo sa sinagoga, at susundin ninyo ang mga ritwal at tagubilin ng Talmud; pero nakakalimutan ninyo, mga kapatid ko, na nasa inyo na ang lahat maliban sa mismong unang hinihingi ni Jehova. Hindi Niya sinabing, ‘Kapag nakita Kong naalis na ang lebadura, o kapag nakita Kong kumakain kayo ng motsah, o ng kordero, o pumupunta kayo sa sinagoga,’ kundi ito ang Kanyang salita, ‘Kapag nakita Ko ang dugo ay lalampasan Ko kayo.’ Ah, mga kapatid ko, wala kayong maipapalit dito. Kailangan ninyo ang dugo, DUGO, DUGO!”

Habang inuulit-ulit niya ang salitang ito nang palakas nang palakas, nag-aapoy sa babala ang kanyang maiitim na mata, at nanliit sa harap niya ang kanyang mga tagapakinig na Judio.

“Dugo!” Nakakikilabot na salita iyan para sa isang gumagalang sa sinaunang orakulo ng Diyos pero walang handog. Saan man siya bumaling sa aklat, sinasalubong siya ng dugo; pero maghanap man siya nang husto, hindi niya ito matagpuan sa Judaismo ng kasalukuyan.

Pagkatapos ng sandaling paghinto, nagpatuloy ang matandang tila isang patriyarka nang ganito: “Ipinanganak ako sa Palestina, halos pitumpung taon na ang nakararaan. Noong bata ako, tinuruan akong basahin ang Kautusan, ang mga Awit at ang mga Propeta. Maaga akong dumalo sa sinagoga at natuto ng Hebreo sa mga rabbi. Noong una, pinaniwalaan ko ang itinuro sa akin, na ang relihiyon namin ang tunay at tanging relihiyon, pero habang lumalaki ako at pinag-aaralan nang mas masinsin ang Kautusan, napansin ko ang lugar ng dugo sa lahat ng seremonyang nakasaad doon, at napansin ko rin ang lubos na kawalan nito sa ritwal na kinalakhan ko.

“Paulit-ulit kong binasa ang Exodo 12 at Levitico 16, 17, at lalo akong pinanginig ng mga huling kabanata, habang iniisip ko ang dakilang Araw ng Pagtubos at ang lugar ng dugo roon. Araw at gabi, isang talata ang umaalingawngaw sa aking tainga. ‘Ang dugo ang tumutubos para sa kaluluwa!’ Alam kong nilabag ko ang kautusan. Kailangan ko ng pagtubos. Taon-taon, sa araw na iyon, dinadagukan ko ang aking dibdib habang ipinahahayag ko ang aking pangangailangan nito; pero kailangang gawin ito sa pamamagitan ng dugo, at walang dugo!

“Sa aking pagdadalamhati, sa wakas ay binuksan ko ang aking puso sa isang marunong at kagalang-galang na rabbi. Sinabi

niya sa akin na galit ang Diyos sa Kanyang bayan. Ang Jerusalem ay nasa kamay ng mga Hentil, ang templo ay wasak na, at isang moske ng mga Mohammedan ang itinayo sa lugar nito. Ang tanging lugar sa lupa kung saan maaari kaming magbuhos ng dugo ng handog, ayon sa Deuteronomio 12 at Levitico 17, ay nalapastangan na, at ang aming bansa ay nagkawatak-watak. Iyon ang dahilan kung bakit walang dugo. Ang Diyos mismo ang nagsara ng daan upang maisagawa ang banal na paglilingkod sa dakilang Araw ng Pagtubos. Ngayon, kailangan naming bumaling sa Talmud, at sumandig sa mga turo nito, at magtiwala sa awa ng Diyos at sa mga kabutihan ng mga ninuno.

“Sinikap kong masiyahan doon, pero hindi ko magawa. Parang may tinig na nagsasabing hindi nagbago ang kautusan, kahit nawasak na ang aming templo. Walang ibang makatutubos sa kaluluwa kundi ang dugo. Hindi kami nangangahas magbuhos ng dugo para sa pagtubos sa ibang lugar maliban sa lugar na pinili ng Panginoon. Kung gayon, naiwan pala kaming wala talagang pagtubos!

“Pinuno ako ng takot ng kaisipang ito. Sa aking pagdadalamhati, sumangguni ako sa marami pang ibang rabbi. Iisa lamang ang malaking tanong ko—Saan ko matatagpuan ang dugo ng pagtubos?

“Mahigit tatlumpung taong gulang na ako nang umalis ako sa Palestina at pumunta sa Constantinople, at laging nasa isip ko ang tanong na hindi pa rin nasasagot, at lubhang nababagabag ang aking kaluluwa dahil sa aking mga kasalanan.

“Isang gabi, naglalakad ako sa isa sa makikitid na kalye ng lungsod na iyon, nang may makita akong karatula tungkol sa isang pulong para sa mga Judio. Dahil sa pag-uusisa, binuksan

ko ang pinto at pumasok. Pag-upong-pag-upo ko, narinig kong sinabi ng isang lalaki, 'Ang dugo ni Jesu-Cristo na Kanyang Anak ay naglilinis sa atin sa lahat ng kasalanan.' Iyon ang una kong pagkakilala sa Kristiyanismo, pero halos hindi ako makahinga habang nakikinig sa nagsasalita na nagkukuwento kung paanong ipinahayag ng Diyos na 'kung walang pagbububo ng dugo ay walang kapatawaran;' pero ibinigay Niya ang Kanyang bugtong na Anak, ang Kordero ng Diyos, upang mamatay, at ang lahat ng nagtitiwala sa Kanyang dugo ay pinatatawad sa lahat ng kanilang kasamaan. Ito ang Mesiyas ng ika-limampu't tatlong kabanata ng Isaias: ito ang Nagdurusa sa Awit 22. Ah, mga kapatid ko, natagpuan ko na sa wakas ang dugo ng pagtubos! Nagtiwala ako rito, at ngayon ay gustung-gusto kong basahin ang Bagong Tipan at makita kung paanong ang lahat ng anino ng kautusan ay natupad kay Jesus. Ang Kanyang dugo ay ibinuhos para sa mga makasalanan. Nasiyahan dito ang Diyos, at ito lamang ang paraan ng kaligtasan para sa Judio man o Hentil."

Mambabasa, natagpuan mo na ba ang dugo ng pagtubos? "Narito ang Kordero ng Diyos, na nag-aalis ng kasalanan ng sanlibutan" (Juan 1:29). Nagtitiwala ka ba sa sinaktang Kordero ng Diyos?—ang handog ng Diyos?

Ang pangyayaring ito sa itaas ay madalas nang muling inilimbag bilang isang tract ng Ebanghelyo. Ilang taon pagkatapos itong unang mailathala, ako ang tagapagsalita sa isang Kumperensiya ng mga Cristianong Hebreo sa San Francisco, nang lumapit sa akin ang matandang Judio na ang patotoo ang nakasaad dito, at bumulalas, "Ah, kapatid ko, tuwang-tuwa akong makita ka. Isinulat mo ang kuwento ko at ibinigay mo sa mundo. Marami akong nabalitaang Judio na

naligtas dahil sa pagbasa nito. Iilan lang ang kaya kong kausapin, pero ang nakalimbag na kuwentong iyon ay nakakarating sa marami, maraming libu-libo.” Nagsaya kaming magkasama. Hindi nagtagal, nabalitaan kong pumasok na siya sa mga pintuan ng lungsod ng Diyos, nagagalak kay Cristo Jesus, ang kanyang Tagapagligtas at Mesiyas.

Sa Diyos ang lahat ng kaluwalhatian.